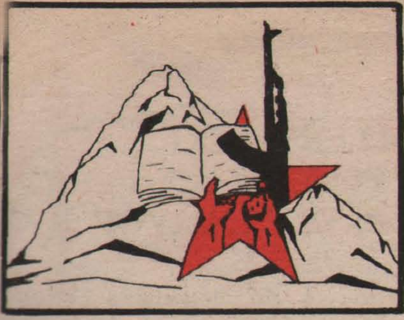

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NİNE

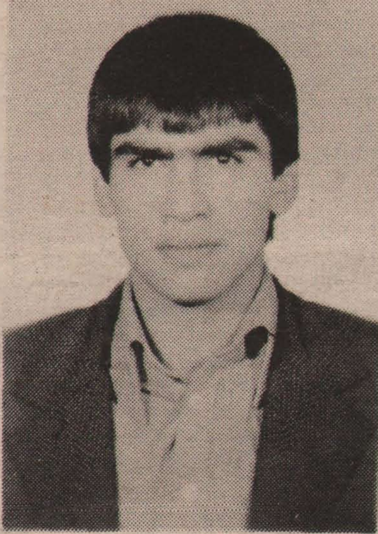
Sayı: 15 / Mart 1983 / 2,-DM

Katledilişinin 1. Yıldönümünde

MAZLUM YOLDAŞI BÜYÜK SAYGI ve MİNNETLE ANIYORUZ

Kürdistan Bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin önderlerinden PKK-MK üyesi Mazlum DOĞAN, bundan tam bir yıl önce, 21 Mart 1982'de, sömürgeci-faşist caniler tarafından katledildi. Aynı zamanda halkımızın her türlü ezgiye karşı kutsal direnme ve varoluş mücadelesi Newroz'u da simgeleyen 21 Mart; bu soylu geleneğin en kararlı takipçisi ve günümüzdeki temsilcisi olan PKK'nin, sömürgeci zindanlarda Mazlum yoldaşın şahsında doruğa ulaştırdığı direniş ile yeni bir anlam ve içeriğe kavuşarak, modern Kürdistan Ulusal Kurtuluş mücadelesinin yolunu aydınlatan sürekli bir meşale haline geldi.

Kürdistan halkı ve proletaryası; ulusal bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizi halkımızın direnme ruhuyla böylesine kaynaştırmayı ve düşmanın bu ruhu öldürmek için başvurduğu tüm akılalmaz yöntem ve vahşete rağmen onu böylesine yeniden yaratmayı ve yaşatmayı başaran bu büyük öndere ve onun takipçilerine, büyük bir minnet ve şükran duymaktadır. Halkımız ve Kürdistan proletaryası, Mazlum yoldaş'a ve onun mücadelesine karşı duy duğu bu bağlılığı, düşmanın azgın sömürü ve baskısı ortamında bile devrimci hareketin gelişmesine daha büyük bir fedakarlık ve şevkle omuz vererek ve saflarında hergün onlarca yiğit evladını bu mücadeleye katık ederek kanıtlamakta, bunun eşsiz örneklerini vermeye devam etmektedir.

Mazlum Doğan

Onun gerçekleştirmeyi başardığı büyük ve tarihi eylem hakkında fazla birşey söylemeye gerek yoktur. Çünkü bu büyük önderin mücadelesi, halkımızın ve PKK'nin yaşantısında daha şimdiden zafere kesin inancın ve başarmak için gerekli her şeyin temeli ve garantisi haline gelmiştir. Çünkü O, emperyalizmin güdümündeki bir sömürgeci egemenliğin, karanlıklar içerisinde boğmak istediği halkımızın bağımsızlık ve özgürlük tutkusunun hiç bir şekilde öldürülemeyeceğini, bilinci, eylemi ve kararlılığı ile kanıtlayarak, düşmanın elindeki tüm silahları yere düşürmüştür. Çünkü O, direnişiyle teslimiyetin ve uşaklığın her türünün üzerindeki tüm perdeleri kaldırıp, onu tüm iğrençliği ile sergileyerek, ihanetin yolunu tıkamıştır. Çünkü O, bağımsızlık ve özgürlük savaşçılarına, en zor koşullar altında bile Parti ve halkın varlığının korunup, geliştirilebileceğini göstermiş; cesaret, fedakarlık ve çalışkanlık Parti ve halkın çıkarlarına ve göreve bağlılığın en yüce örneklerini sunarak, halkımız ve onun önder gücünü her türlü gerilikten ve hastalıktan koruyacak gerçek değerler yaratarak geleceğimizi ve zaferi garanti altına almıştır.

Halkımız, Kürdistan proletaryası ve onun önder örgütü, başta Mazlum DOĞAN olmak üzere büyük önderlerinin hayatlarını feda ederek gösterdikleri yolda yürüyerek bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizi zafere ulaştırmak için, bugün herzamankinden daha büyük bir kin, azim, kararlılık ve bilinçle yüklüdür.

Zafer mutlaka PKK önderliğindeki Kürdistan proletaryasının ve halkının olacaktır.

Burjuva basın yayın kuruluşları faşist Türk cuntasına alet olmaya devam ediyor

Federal Almanya'da Türkçe yayın yapan Köln radyosu, 13 Şubat 1983 günü PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN'ın yakalandığını bildiren bir haber yayınladı. Gerçekle hiç bir ilişkisi olmayan bu haberin Türk İçişleri Bakanlığınca açıklandığı ve Fransız haber ajansınca yaygınlaştırıldığı öğrenildi.

Kitleler üzerinde büyük bir etki yaratan bu haber, kısa zamanda yerini öfkeye ve haberi protesto girişimlerine bıraktı.

Bu haberin bir tesadüf olmadığı açıktır. Sömürgeciler ve ilişkide bulundukları çevreler, bu haberi, planlayıp yaygınlaştırırken çok yönlü amaçları hedeflemişlerdir. Her şeyden önce haber, Kürdistan devrimci mücadelesinin yeni bir döneme girdiği bir aşamada yaygınlaştırılmıştır. Devrimci ve yurtsever faaliyetlerin en yoğun şekilde sürdüğü bir dönemde, faşist Türk sömürgecileri başta olmak üzere, çeşitli emperyalist ve işbirlikçi odaklar tarafından maksatlı bir biçimde ortaya atılan yalan haberle esas olarak, Kürdistan yurtsever-devrimci halk kitlelerinin direnme gücünün darbelenmesi, panik ve yılgınlık yaratılması hedeflenmiştir.

Sömürgecilerin PKK önderlerine yönelik saldırı ve imha planları, daha PKK hareketinin doğuş yıllarında başlayarak geliştirilmiş ve günümüze kadar sürdürülmüştür. Türk sömürgecileri tarafından 1977 yılında Haki KARER'in katledilmesi ile baş-

Devamı S: 23'de

PKK DAVALARI KARAR AŞAMASINDA

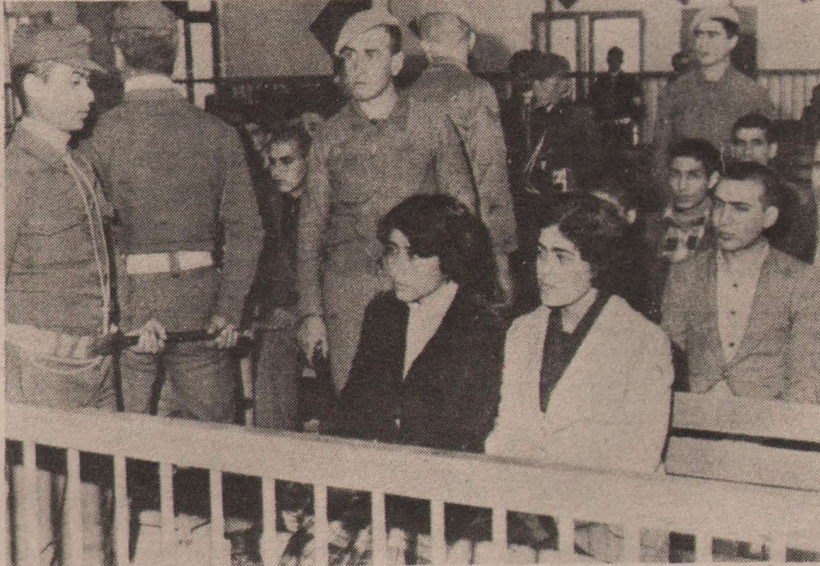
Sömürgeci-faşist mahkemelerde yaklaşık 3 yıldan bu yana sürdürülen PKK Diyarbakır, Urfa ve Siirt davası karar aşamasına geldi.

Geçtiğimiz aylarda devam eden bu davada, savaş esirlerinin yeni direnme örnekleri sergiledikleri ve güçlü savunmalar ortaya çıkardıkları bildirilmektedir. PKK Diyarbakır, Urfa, Siirt davasında yargılanmakta olan savaş esirlerinin büyük çoğunluğu yaptığı savunmalarda, PKK'nin ideolojik teorik çizgisinin doğruluğunu ve davalarının haklılığını vurgulayarak, ideolojilerine bağlı olduklarını, hertürlü engelleme ve önlemlere rağmen, bu haklı davanın birgün mutlaka sonuca götürüleceğine inandıklarını belirterek, faşist mahkemelerde sömürgeciliği yargılamaya devam ettiler. Aynı davada bütün arkadaşları adına sözalan savaş esirlerinden birinin, 21 Mart'tan başlayarak cezaevinde hızlandırılan katliamları protesto ettiklerini, kendilerine güç veren şehitlerin anısına duydukları saygının bir gereği olarak, onların adına da savunma yaptıklarını söylediği öğrenildi.

Direnişin; zindanlarda estirdikleri terör kasırgası ve gerçekleştirdikleri katliamlarla savaş esirlerinin seslerini kısacaklarını uman faşist yetkililer arasında yeni bir telaş ve paniğe de yolaçtığı gelen haberler arasındadır.

PKK Diyarbakır, Urfa, Siirt davası, bugüne kadar yaratılan sayısız yüce direnişlerle tarihe malolmuş en önemli davadır. Kürdistan halkının en güçlü önderleri ve yiğit militanlarının yargılandığı bu davanın, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi açısından taşıdığı

Devamı S: 23'de

PKK Diyarbakır davası

HERTÜRLÜ İSTİKRAR ÇABALARINA RAĞMEN, İÇ VE DIŞ GELIŞMELER SÖMÜRGECİ FAŞİSTLERİN KRİZİNİ DERİNLEŞTİRİYOR !

Sömürgeci-faşist Türk yönetiminin örgütlenme ve kurumlaşma alanında derinliğine ve genişliğine süren çabaları yanında uluslararası desteği arttırma ve hareket alanını genişletme doğrultusundaki dışa yönelik faaliyet ve girişimleri de sürmektedir.

Halk kitlelerine, demokratik ve sosyalist güçlere yönelik uygulamaları, 12 Eylül öncesinde planlandığı ve 3 yılı aşkındır uygulamakta olduğu üzere baskı, tutuklama, imha operasyonları, mahkemeler ağır cezalar ve idamlar olağanüstü boyutlara varan sömürü, gasp, işsizlik ve pahalılık biçiminde halkın direnme gücünü kırmak amacıyla belli alanlarda yoğunlaştırarak sürdüren sömürgeci-faşist yönetim bu doğrultudaki uygulamalarını ara vermeden sürdüreceğini bizzat Kenan Evren'in ağzından ilân etmeye devam etmektedir. Nitekim geçtiğimiz ay sonlarında sahnelenen kış tatbikatları Kenan Evren'in başta Kürdistan'da olmak üzere çeşitli yörelere yaptığı geziler ve kitlelere hitaben yaptığı konuşmalar bir yandan halkın kendilerine yönelen kin ve nefretini demogojik izahlarla gidermeyi amaçlarken öte yandan halkı muhtemel gelişmelere karşı sürekli uyararak ve yer yer tehditler savurmaya kadar vardırarak onların bu yönlü hedeflerini açıkça ortaya koydu.

Askeri-faşist cunta gerek iç politika ve gerekse dış politikada eşine ender rastlanan bir "kamçı şeker" politikası yürütmektedir. Eşine ender rastlanan bir politikadır diyoruz, çünkü; inanılmaz boyutlara varan baskı, işkence ve katliam uygulamaları ile dayanılmaz yaşam koşulları karşısında gerek iç ve gerekse dış kamuoyunu avutmak üzere piyasaya sürdüğü bir takım politika ve uygulamalar da yine esas olarak belirtilen bu baskı ve sömürü cenderesini daha da sıkıştırmayı gündeme getirdiğinden bırakalım şekeri ! en acı zehiri bile aratır cinstendir.

Örneğin; şu YÖK tasarılarına, partiler yasasına, DGM'ler vb. yasa ve kararnamelere, mali alandaki düzenlemelere, YHK vb. kurumlaşmalara bir bakın. Sözde bunlar faşist generaller çetesinin dünya ve halklarımıza sunduğu sivil topluma ve demokrasiye geçiş tasarı ve uygulamalarıdır. Ama günlük uygulamaları bile sömürgeci faşistlerin bu çabalarını öylesine birtakım fiyaskolarla sonuçlandırıyor ki, çoğu kez faşist generallerin kendileri bile ortaya çıkan bu tablo karşısında şaşkınlıklarını gizleyemiyorlar. Onların geliştirdikleri politika ve uygulamaların sonuçları karşısında içine düştükleri aczi, zaman zaman komisyona yansıyan değerlendirmelerinden ve yönelimlerinden anlamak mümkün. Bu konudaki en çarpıcı örneği siyasi partiler yasasının çıkarılması sürecinde ortaya çıkan gelişmeler oluşturmaktadır.

Devamı S: 23'de

İÇİNDEKİLER

Kürdistan Özel:

Halkın düşmana duyduğu kin ve öfke derinleşiyor

Sömörgeci-faşıst yönetimin iktidarı gaspetmesinin üzerinden 3 yıldan fazla bir süre geçmesine rağmen, Kürdistan halkının imhasına yönelik zulüm ve zorbalık hızını azaltmadan, hatta eskisinden de yüksek boyutlarda devam etmektedir. Öyle ki, faşist kolluk kuvvetlerinin Kürdistan'da yarattıkları terör ortamı her ne şekilde izah edilirse edilsin, anlaşılmasında mutlaka yetersizlikler olacaktır. Gerçektende halk üzerindeki zulüm ve zorbalık öyle biçimler altında gerçekleştirilmektedir ki, insan olan herkes ancak faşist mantığın kaldırabileceği bu metodlar karşısında şaşkına dönmekte ve düşünmektedir. Kürdistan'da, bundan böyle, insanca yaşayabilmek için, mücadele etmekten başka hiçbir yol, hiçbir olanak kalmamıştır.

Şöyleki; işkence, baskı ve operasyonlar her geçen gün dozunu daha da arttırmaktadır. Aralıksız köy, mahalle ve ev baskınları, halkın günlük yaşamının ayrılmaz bir parçası durumuna gelmiş, eski telaş ve panik havası, yerini tersine bırakmıştır. Her baskın sırasında yapılan işkence ve hakaretler, atılan meydan dayakları, tehditler ve tutuklamalar ise, sömürgeci-Türk devletinin en basit uygulamalarından biri gibidir. Kürt insanı, baskın ve operasyonların yapıldığı her an arkasından nelerin gelebileceğini artık bilmekte, kendisini buna çok önceden hazırlamaktadır.

Kürdistan toplumunda geri bıraktırılmışlığın en belirgin özelliklerinden biri olan aşiret kavgaları, hâlâ

Baştarafı S: 22'de

SÖMÜRGECİ FAŞİST BASKILAR ERUH ve ÇEVRE KÖYLERİNDE YOĞUNLUK KAZANIYOR

Kürdistan halkı yıllardan beri tanıdığı sömürgeci baskı ve zulümün en katmerlisini günümüzde de yaşamaya devam etmektedir. Sömürgeci Türk burjuvazisinin açtığı bu savaş: baskın, pusu, operasyon, tutuklama, işkence, katliamlar, kölelik, açlık ve sefalettir. Sürdürülen bu savaşla da; Kürdistan işçisinin, köylüsünün, esnafının, gençliğinin...bütün ulusal kurtuluş güçlerinin mevcut olan sömürgeci yapı içindeki köleci bağımlılığını, geriliğini, bilinçsizliğini kısaca çağdışı yapısını devam ettirmeyi amaçlamaktadır.

Faşist Türk burjuvazisinin bu vahşi ve barbar uygulamalarının bir halkası da Eruh ve çevre köylerinde yaşanan olaylardır. Yaşadığımız son bir kaç ay içinde sömürgeci Türk devleti, Kürdistan'ın genelinde olduğu gibi, devrimci güçlerin varlığı ve çalışmalarının yolaçtığı gelişmeler yüzünden Eruh ve çevre köylerinde, özellikle de K... köyü ve bu köyün en yakın alanlarında yapılan baskı ve tutuklama, işkence ve silah toplama uygulamalarını alabildiğine yoğunlaştırmış bulunmaktadır.

Sömürgeciler, K....köyü ve çevresinde devrimcilerin barındığına, burayı geliş-gidiş odağı olarak kullandıklarına ve bunlara daha çok köyde bazı unsurların yardımda bulunduklarına dair aldıkları istihbarata dayanarak, köylülerden M.S, S.A oğlu A, köy muhtarı, H.E, M.G, A.S, ve A.E'yi yakalayarak, bunları şu ana kadar binlerce devrimci militanın ve yurtseverin geçtiği, önderlerden sıradan insanlara kadar onlarca insanın katledildiği işkence tezgahlarından geçirerek, devrimcilere yardımcı olduklarına, silah bulundurduklarına dair itirafa ve teslimiyete zorlamışlardır.

Saygon zindanlarını, Çarlık Rusya'sının hapishanelerini, Hitler'in gestapo uygulamalarını çok çok gerilerde bırakan Türk sömürgecileri, yakaladıkları her Kürdistanlı insana şu uygulamaları yapmaktadırlar: İçki içirerek sarhoş etmek, sakal kesmek, uyuşturucu iğne vurmak, çırılçıplak soyarak camlı ve çivili havuzlara atmak üzerinde yürütmek, fakalaya yatırmak, asmak, günlerce aç-susuz bırakmak...vs daha birçokları.

K.... köyünden yakaladıklarını bu uygulamalardan geçirdikten sonra M.S ve S.A'yı tutuklayıp, diğerlerini "derslerini almış"casına bırakan sömürgeciler hemen ardından büyük bir operasyona giriştiler. Mardin Alay Komutanlığının yönetiminde ve yaklaşık 300 askerin katıldığı bu operasyonda, köyün karşı yakasına yığdırılan tank ve topların namluları köy ve köyün arkasında bulunan dağlara yönelikti ve hedef dağlardaki mağaralarda barındıkları sanılan devrimciler, devrimcilere yardımda bulunan köylülerdi. Fakat, devrimcilerin hangi koşul altında bulunurlarsa bulunsunlar, ister hapishanede, ister işkencelerde, ister dağda, silahlı yada silahsız hiç bir zaman teslim olmayacaklarını bilen sömürgeciler, bu operasyonda da çatışma çıkar ve 6-7 gün sürer korkusuyla; konaklamak için çadır, katırlara yüklenmiş cephane, bazoka, hoparlör, ağır silahlar M.6, M.3.. devletler arasında çıkan savaşlarda kullanılan savaş araçları getirmişlerdi. Aç kalmış kurtlar gibi, sağa-sola saldıran cani sömürgeciler, kendi korkaklıklarının maskesi olan savaş araçlarını getirmekle halka gözdağı vereceklerini, korkutabileceklerini sanmışlardır. Ayrıca o kadar tekniklerine, askeri kuvvetlerine rağmen hiç bir şey elde edemeyen sömürgeciler, üç-beş kuruş karşılığında satın aldıkları ve halkımızın "**eskerê bı sımel**" diye alay ettikleri asker elbisesi giydirilmiş olan muhbirlerinin peşine takılıp, dağlara mağaralara baskında bulunup, amaçlarına ulaşacaklarını zannedecek kadar zavallılaşmışlardır. Yaptıkları baskında hiç bir şey elde edemeyince (bu yüksek rütbeliler için böyledir, çünkü operasyona katılan bir çok asker devrimcilerin mağaralarda bulunmamasına sevinerek, bu sevinçlerini köylülerden dahi saklamayarak, köylülere yüzbaşının göremeyeceği, duyamayacağı bir şekilde şunu fısıldamışlardır: "**oh oh şükür olsun, bu seferde çatışmasız atlattık ya!**) operasyonlarının başarısızlıkla sonuçlanmasından çılgına dönmüş bir şekilde, bu defa da, K.... ve F..... ve çevresindeki mağaralarda yaşayan koçerlerin evlerini didik didik aradıktan sonra, tüm köylüleri kadın, kız, genç, ihtiyar demeden hepsini köy meydanına toplayarak, adeta düzenli ordular arasındaki savaşlarda ele geçirilen savaş esirleri gibi ağzını açıp bir kelime konuşma hakkını bile bulamayan köylülere, her türlü aşağılama, dayak... hakaretten sonra: "bu köy gavur köydür" diyen yüzbaşı, askerlerine "*hiç kimse ekmek ve yemek yemesin, zehirleyebilirler*" ihtarında bulunmuş, daha sonra köylülere dönerek "*sizler teröristlere yardım ediyorsunuz, silah bulunduruyorsunuz, devrimcilerin faaliyet yürütebilmeleri için her türlü imkanı sağlıyorsunuz. Tüm bunlardan vazgeçin. Devlet güçlüdür, yoksa köyünüzü yıkar, hepinizi tutuklarız. Eğer teröristleri bitirirsek, bunlar başınıza gelmez. Çoluk çocuğunuzun aç kalmasını ve bütün bunların başınıza gelmesini istemiyorsanız, devlete yardımcı olun*" şeklindeki alçakça ve ikiyüzlü amaçlarını faşist öğütlerde de bulunarak belirtmişler; bundan sonra zorla 8 tüfek ve 1 tabancayı almışlardır. Faşist Türk sömürgecilerinin, ülkemizin genelinde olduğu gibi, K....köyü ve çevresinde yaptığı tüm uygulamalar, sömürgeci politikanın bir uzantısından başka birşey değildir. Bütün bunların tek amacı Kürdistan halkının haklı mücadelesini ve onun önder gücü PKK'yi yoketmektir. Ama şunu unutmaktadırlar:

"Hiç Bir Şey Bağımsızlık ve Özgürlükten Daha Değerli Değildir." Ve hiç bir kuvvet haklı mücadele veren halkımızın direnişini durduramaz, yokedemez, ta ki bir tek insanı kalıncaya dek.

Sömürgeci-faşist uygulamalar halkımızın mücadeleye ve onun önderi PKK'na olan güvenini sarsamaz!

Eruh'tan bir PKK taraftarı

TAŞLIÇAY'DA KONTRGERİLLA

Türk sömürgecilerin katliamını en çok gören yerlerden biri hiç kuşkusuz ki yöremiz Ağrı'dır. Sömürgecilerin 1930'lardaki vahşi katliamları, yasak bölgeler ilan etmeleri ve mecburi iskan uygulamaları hala capcanlı halkın belleğinde yaşamaktadır. Hakim sınıfların ihanet ve uşaklığına rağmen halk, bu olayları unutmadığı gibi, olaylardan bizzat kendi pratiğiyle canlı dersler çıkarmasını da bilmiştir. Onlar artık Kürdistan'da bölgesel bir hareketin başarıya ulaşamayacağını bilmektedirler. Onun için 1970'lerde proletarya önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinden etkilenerek PKK saflarında kenetlenip sömürgeciliğe, yerel gericiliğe ve feodalizme karşı yoğun bir mücadele içerisine girmişlerdir.

Mücadelemizin gelişmesinden en çok etkilenen alanlardan bir tanesi de Ağrı'nın Taşlıçay ilçesidir. Bu ilçemiz küçük olmasına rağmen kısa sürede sömürgecilerin kalbine büyük bir korku salmıştı. Bunun karşısında sömürgeciler Taşlıçay'a çok sayıda polis ve jandarma yerleştirerek başta gençlik olmak üzere tüm kesimlerden toplu tutuklamalara başlamış, baskı ve pasifikasyon faaliyetlerini geliştirmişlerdi. İlçede Azeri-Kürt çelişkisi yaratarak halkı bölüp parçalama faaliyetlerine de girişmişlerdi. Ama her şeye rağmen Taşlıçay halkının geliştirdiği devrimci mücadeleyi durduramamışlardı.

Faşist cuntanın iktidara gelmesiyle Taşlıçay halkı üzerindeki baskı ve pasifikasyon uygulamalarını daha da artırdılar. Devrimci, demokrat, yurtsever ve halktan sıradan kişiler tutuklanıp işkenceden geçirildi. Bir çok aydın görevden alındı veya etkisizleştirildi.

Bunlar yetmiyormuş gibi son zamanlarda kontr-gerilla tarafından eğitildiği söylenen Yüzbaşı Niyazi'yi görevli olarak ilçemize gönderdiler. Yörede Niyazi'yi bilmeyen, duymadan yoktur. Daha önce de bize yakın bir ilçede görev yapıyordu. O yöre halkının anlattığına göre yüzbaşı Niyazi orada "eşkiya tatbikatı" yapıyoruz adı altında köy köy dolaşıyor, köylüleri köy meydanlarında toplayıp sıradayağından geçiriyor, kadın ve çocuklar dahil herkesi karlı ve buzlu suda yüzdürüyormuş. Yine köylülerin otlarını yakıyor, evlerini ateşe veriyor ve hayvanlarını öldürüyormuş. "Silahlarınız vardır" diyerek köylülerden rüşvet alıyor, rüşvet vermeyenleri alıp götürerek işkencelere tabii tutuyormuş. Ayrıca silahını vermek istemeyen iki yurtsever köylüyü de işkenceyle öldürdüğü söyleniyor. Daha önce görevli olduğu ilçede bunları yapan Niyazi terfi ettirilerek aynı şeyleri ilçemizde de uygulamak için buraya yüzbaşı olarak gönderildi.

Faşist yüzbaşı Niyazi daha geldiği ilk günlerden itibaren halka gözdağı, vermek için çarşıya çıkar çıkmaz saç ve bıyık kesmeye başlayıp, halkın yöresel giysilerini çarşı ortasında çıkararak yakmaya başladı. Ayrıca karşılaştığı gençlere el uzatıyor ve elini zorla onlara öptürüyor, öpmeyenleri yine meydanlıkta jandarmalara dikçiklettiriyor. Yine bazı kişileri "*tipin hoşuma gitmiyor, bir daha buralarda dolaşmıyacaksın*" diye çarşıya çıkmalarını engelliyor, çıkanları karakola aldırarak işkence ettiriyor. Tüm bunların altında kitleyi pasifleştirme ve ajanlaştırma yatmaktadır. Zor uygulayarak kendisine bağlı muhbir ve ajanlar yaratmak istemektedir.

Faşist yüzbaşının son uygulamalarından bir tanesi de şudur: Yüzbaşı Niyazi, kocası aranan bir kadının evine gidiyor ve kadına "*hani kocan nerdedir?*" diye soruyor. Kadın "*bilmiyorum*" cevabını verince, yüzbaşı kadını zorla alarak karakola götürüyor ve dört gün dört gece ona işkence ediyor, en kötü uygulamalardan geçiriyor. Bunun üzerine yurtsever olduğundan dolayı aranan N.. M.. karakola gidip teslim oluyor. Bu verdiğim misal faşist yüzbaşının uygulamalarından sadece bir tanesidir.

Cuntanın getirdiği açlık ve pahalılık yetmiyormuş gibi, faşist yüzbaşı Niyazi'nin uygulamaları da Taşlıçay halkını dayanılmaz bir yaşantı içerisine sürüklemiştir. Ama Taşlıçay halkı şuna da inanmaktadır ki, bir gün mutlaka Türk sömürgecilerinden ve faşist Niyazi'lerden yaptıklarının hesabı sorulacak, Kürdistan halkı bağımsızlığa ulaşacaktır.

15.1.1983

Ağrı'dan bir yurtsever M.K

SÖMÜRGECİ KATTİLLER HALKI AYAKLANMAYA SÜRÜKLEYECEK TERTİPLER VE KATLİAM GİRİŞİMLERİ DÜZENLİYOR

Sömürgeci Türk devleti 12 Eylül faşist darbesiyle birlikte Kürdistan genelinde yeniden giriştiği askeri işgal ve yıldırma hareketlerini, katliam provakasyonlarını Siirt ve çevresinde de sürdürmektedir.

Siirt ve çevresi, devrimci mücadelenin yükseldiği, geniş boyutlara ulaştığı bölgelerden biridir. Gerek stratejik-coğrafi konumu, gerekse halk kitlelerinin yurtsever yapısı ve de en önemlisi devrimci mücadelenin hızla gelişip, kök saldığı bir alan olmasından ötürü, sömürgecilerin baskılarına daha fazla maruz kalmaktadır. Siirt'in Şirvan ilçesine bağlı K.... R...köyünde yaşanan olaylar bu uygulamaların en açık örneklerinden birisidir. K....R... köyü, eskiden diğer köylerle kan davaları bulunan, fakat devrimci mücadelenin gelişmesiyle olumlu yönde bir gelişme kaydeden yurtsever bir köydür. Bölgede devrimci mücadelenin gelişmesi sonucunda, kendi etkilerinin kırıldığını, oyunlarının açığa çıkarıldığını ve ulusal kurtuluş doğrultusunda bir örgütlenmenin, bilinçlenmenin yaratıldığını gören sömürgeciler, bu gelişmeler karşısında hemen eskiden beri başvurdukları provakasyonlarını gündeme getirmişlerdir. Geçmişte varolan bu kan davasını çeşitli entrikalar sonucu kızıştırmak, çatışmayı körükleyerek bir katliam yaratmak istemişlerdir. Ve bunu belli oranda da -istedikleri sonuçlar doğrultusunda olmasa da- başarabilmişlerdir.

Bu katliam girişimi şöyle gelişmiştir: K....R... köyünün kan davasından ötürü karşı karşıya getirilmiş olan karşı taraf köylüleri, karakol başçavuşunun kışkırtmasıyla yeniden eski davayı canlandırmışlar ve 3 milyon verdikleri çavuşla işbirliği içinde K.... R... köyüne karşı bir komplo düzenlemişlerdir. Karakol başçavuşu komplodan önce dört kez K.... R... köyüne gelerek köylüleri karakola çağırmış, köylülerin karakola gitmemesi karşısında, beşinci kez bu sefer karşıt köylülerin ileri gelenleriyle birlikte son kez köye gelerek 6 kişiyi istemişlerdir. İstenen bu kişilerden üçünün aileleri erkeklerini saklamış, teslim etmemişler, diğer üçü ise, çavuş ifademizi alır bırakır inancıyla gitmişlerdir ve çok kısa bir süre sonra köyün 500 metre ötesinde kurşuna dizilmişlerdir. Vurulanların yakın akrabaları daha üst makamlara başvurarak, öldürülme olayının karakol başçavuşunun karşıt köylülerle işbirliği içinde gerçekleştirildiğini bildirmelerine rağmen, hakarete uğramışlar, en aşağılık işlemlerden sonra bırakılmışlardır.

Faşist Türk sömürgecilerinin artık eskisi gibi çok rahat bir şekilde at koşturamadıkları ülkemizde, varlıklarını devam ettirebilecek, halkımızı, sindirip korkutabilecek ve örgütlenmesini engelleyebilecekleri bir ortamı arzulamaktadırlar ki, yaşayabilmelerinin tek çıkar yolu da budur. Bundan ötürü de, sık sık çeşitli biçimlerde saldırılarını sürdürmekte; eğer halk arasında aşiret kavgaları varsa bunu körükleyerek (K...R... köyünde olduğu gibi), mezhep ayrılıkları varsa bunu kışkırtarak, bunlarda yok ise, halkımızın hassas olduğu kavramlara saldırarak böylece katliam provakasyonlarını gündeme getirmeye çabalamaktadır. Bunun en son örneği, Siirt'in Sason ilçesinde T.... köyünde, geçmişten beri teslim alınmamış X.... aşiretine karşı yapılan uygulamalarda görülmüştür. X.... aşireti oldukça geniş olup, 50-60 köyü kapsamaktadır. Geçmişten beri sömürgecilerin her türlü çabalarına rağmen teslim alınamayan, ajanlaştırılamayan, Kürt insanının mertliğini, yiğitliğini kendi bünyesinde yaşatan bir aşirettir ve kendilerine karşı geliştirilen tüm saldırılara karşı da direnmişlerdir. Bu yüzden, sömürgeciler, bunları silahsızlandırmak, etkisiz duruma düşürebilmek, devrimci hareketle olan bağlarını koparabilmek için "silah toplama" operasyonları düzenlemişler, fakat bir tek silah dahi alamamışlardır. Türk sömürgecilerinin tarihsel karakterleri gereği, saldırılarından vazgeçmeyeceği (özellikle bu dönemde) mutlaka başka yollarla bunu başarmaya çalışacakları bilinen bir gerçektir. Nitekim, Türk sömürgecileri her türlü yolla bir şey elde edemeyince, bu kezde halkımızın namus değerlerine el uzatmak, bu yönüyle provakasyonlar yaratıp, amaçladıkları katliam, imha vb. olayları geliştirmeyi denemişlerdir. T.... köyü başçavuşu (Erzurumludur) sömürgeci devletin direktifleriyle, köyde 4 yıldır eşi adam öldürme nedeniyle tutuklu bulunan bir genç kadına sarkıntılık yaparak, olay çıkarmak istemiştir. Geceleyin gizli bir şekilde eve sızmaya çalışan başçavuş, genç kadının imdat istemesiyle kaçmayı başarmış, karakola sığınmıştır. Ertesi gün, köyün ileri gelenleri saldırıya uğrayan genç kadınla birlikte Sason'a, oradanda Siirt'te gidip, üst düzeydeki yetkililere şikayette bulunmuşlar, ama şikayete gidenler tek tek işkenceye alınarak günlerce baskılara maruz bırakılmışlardır. Buralardan bir sonuç alamayan, üstelik aşağılanan,

Devamı S: 22'de

DÜZELTME

Serxwebûn yayınevinin çıkardığı "KÜRDİSTAN'DA ZORUN ROLÜ (Ulusal Kurtuluş Siyaseti-Ulusal Kurtuluş savaşı)" kitabının adı, basım hatası sonucu "KÜRDİSTAN'DA ZORUN ROLÜ (Ulusal Kurtuluş Savaşı-Ulusal Kurtuluş Siyaseti) biçiminde çıkmıştır. Duyurur, özür dileriz.

Serxwebûn yayınevi

DÜZELTME

Yine aynı sayımızın "5 devrimci idam edildi" başlığı altında verdiğimiz haberde idam edilen devrimcilerden Ramazan Yukarıgöz, Ömer Yazgan, Erdoğan Yazgan ve Mehmet Kambur'un bağlı oldukları gurubun adı THKP-C Üçüncü Yol yerine yanlışlıkla THKP-C-Devrimci Halkın Yolu olarak geçmiştir. Düzeltiriz.

Geçen sayımızda "Çevik kuvvetlerle ilgili kararda değişiklikler yapıldı" başlığı altında verdiğimiz haberin 3. paragrafı 7. sütunundan itibaren hatalı yazılmıştır. Doğrusu şöyledir;

...Fransa, Hollanda gibi ülkeler, İran, Irak vb. ülkelerdeki yandaşları güçlerin tümden etkisiz kılınması girişimlerine karşı tepki göstermektedirler.

Serxwebûn

İSYAN ve YENİDEN DOĞUŞU SİMGELEYEN NEWROZ COŞKUYLA KUTLANIYOR

Kürdistan halkının direnme geleneğinin sembolü olan NEWROZ, Avrupa'da da coşkuyla kutlanıyor.

Bu yıl daha bir anlam ve güç kazanan Newroz kutlamaları, 26 Şubat 1983 günü Nürnberg'de düzenlenen bir geceyle başladı. 5 Mart'ta Köln ve 6 Mart'ta Osnabrück, 12 Mart'ta ise Karlsruhe de gerçekleştirilen bu kutlama ve anma gecelerinin Nisan ayı sonuna kadar devam edeceği bildirilmektedir.

Kitle katılımının çok yüksek olduğu geceler, Alman vb. yabancılar tarafından da ilgiyle izlenmektedir. Programların zengin ve düzenli olması bu ilgiyi daha da artırmaktadır.

NEWROZ'un tarihi ve günümüzdeki anlamını anlatan (Türkçe, Kürtçe, Almanca vb) konuşmaların ardından, halk türküleri, devrim marşları, Kürdistan halk oyunları ve ozanlarla süren gecelerde, Diyarbakır Zindanlarındaki direniş ve 21 Mart katliamını sergileyen bir tiyatro sahnelenmektedir. Tüm izleyicilerde büyük bir etki yaratan tiyatronun yanısıra, devrim marşlarını söyleyen koro ve halk türkülerini söyleyen Koma Berxwedan'da tüm gecelerde beğeni kazanıyor.

Yurtsever halk ozanı, Şivan ve Gülistan'ın da katıldıkları gecelerde ayrıca Zozan, Çiya Sefkan ve Mizgin'in yanısıra daha birçok yurtsever halk ozan yeralmaktadır.

26 Şubat'ta Nürnberg'de ve 12 Mart'ta Karlsruhe de yapılan gecelere Diyarbakır Zindanlarında tutuklu bulunan PKK'li savaş esirlerinin bir dönem avukatlığını yapmış olan ve bu nedenle kendisi de en ağır işkencelerden geçirilen Avukat Hüseyin Yıldırım'da konuk konuşmacı olarak katılmış ve yaptığı açıklamalarla gecelere daha da anlam kazandırmıştır.

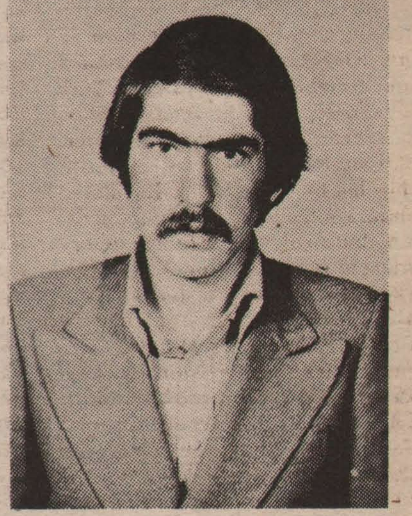
Programları ve taşıdığı politik muhtevasıyla ülkedeki mücadeleyle bir köprü oluşturan Newroz geceleri, sömürgeci faşist cuntanın bir kez daha lanetlendiği, öfkenin, kinin daha da bilendiği ve devrim şehitlerine olan bağlılığın sergilendiği alanlar haline gelmiştir.

Koma Berxwedan

Veli Geçit yoldaşın anısına

Nerede bir direnme olayı varsa, orada en kanlı katliamların yapıldığını ve orada soylu direnmelere karşı barbarca yöntemlerin uygulanmış olduğunu görürüz. Geçmiş ve günümüzde Türk sömürgecilerinin hakimiyetine karşı direnmelerin olduğu bir gerçektir. Fakat bu direnmeler içinde bir tarihsel dönemece damgasını vuran direnmeler vardır. Cunta koşullarında Gab, Bloka Şehitleriyle başlayan, Dersim direnişçileri Delil Doğan, Metin Yılmaz, Azime Demirtaş, Şükrü Sever yoldaşlar ve Bingöl'de direnişi sergileyen Hüseyin Durmuş, Veli Geçit, onları takiben Karakoçan'da Baki Kahraman, Zeki Yıldız'larla devam ve son olarakta zindanlardaki savaş esirlerinin görmekli direnişi, Partimizin gelişmesi ve halkımızın çağa ulaşması yolundaki ilerlemesinde belirgin bir yere sahiptir Çünkü; bu direnmeler Kürdistan halkının ve önderlerinin tarihten silinmek istendiği teslimiyet ve ihanetin toplumun hücrelerine kadar dahi sokulmaya çalışıldığı bir dönemde direnişi daha üst bir düzeye çıkararak, her türlü teslimiyetçi anlayışa ve imhacı uygulamalara kesin darbeyi indirmiş, satırlarla ifade edilemeyecek gelişmelere yol açmışlardır.

Yıllardır imhayı önlerine bir amaç olarak koyan korkunç bir terör estirerek teslimiyeti, ihaneti pasifikasyon yöntemleriyle geliştiren bu güce karşı ülkenin her tarafında olduğu gibi onun bir parçası olan ve bu uygulamalara maruz kalan alanlardan birisi de yurtseverliğin canlılığını koruduğu ve modern bir temele yeniden uyarlandığı eski bir direniş merkezi olan Bingöl'dür. Kürdistan'ın çeşitli alanlarında yükselen devrimci mücadeleyi PKK kadro ve savaşçılarına karşı düşmanın aralıksız sürdürdüğü savaş operasyonlarında "imha" ve "pasifikasyon" yöntemlerini iç içe geliştirdi. Faşist cuntanın bu caniyane saldırılarına karşı devrimciler, şehitlerin kanlarıyla çizdiği yolda her türlü kişisel endişeden uzak, düşmanın çılgınlıklarına karşı göğüslerini siper ederek militanca yürüdüler.

Veli Geçit

İşte böyle bir dönemde, toprağa düşüşüyle şehitlerin çizmiş olduğu yolda korkusuzca yürüdüğünü kanıtlayan, Partiye, halka ve devrime bağlılığın somut örneklerinden biride Veli Geçit yoldaştır. Yeni bir tarihsel dönemece damgasını vuran şehitler zincirinin bir halkası olan Veli yoldaş, Karlıova'nın, Kaynarpınar (liçık) Köyünden yoksul bir ailenin çocuğu olarak doğdu. Bingöl Öğretmen Okulunda okumakta olduğu bir sırada devrimci mücadelenin etkisinde kaldı, ve aktif bir sempatizan olarak harekete katıldı. Yaşamın üzerinde bıraktığı etkilerin, devrimci mücadelenin yaratmış olduğu etkilerle birleşmesi, devrimci düşüncelere açık ve bunları kısa zamanda özümseme yeteneğine sahip olması, kendisini az bir zaman sürecinde yetiştirmesine neden oldu. Okul sıralarında faşist ve gerici güçlere karşı eylemde bulunan Veli yoldaş, 1979 yılında profesyonel devrimci olarak, mücadeleye daha faal olarak katıldı.

O, her zaman bir devrimci militanın üzerinde bulundurması gereken ölçütlere sahipti. Alçak gönüllülüğü,

Devamı s: 22'de

FRANSA'DA BİR KÜRT KÜLTÜR MERKEZİ KURULDU

Geçtiğimiz ay öncelikle biz Avrupa'daki yurtsever ve devrimciler olmak üzere tüm Kürdistanlıları ilgilendiren bir girişimde bulunuldu. Çeşitli basın ve yayın organlarında da yer aldığı gibi bu girişim tarihinde bir Kürt Kültür Merkezinin kuruluşu ile sonuçlandı.

Bu Kürt Kültür Merkezinin kuruluşu, hem girişimin başında yeralan çevreler, hem gerçekleştirildiği dönem ve hem de kurulduğu yer bakımından bir hayli dikkat çekici oldu.

Kürdistan halkının çeşitli sömürgeci güçlerin baskı ve sömürü altında halk olarak varlığının tehdit altında bulunduğu ve halkımızın bu imha ve baskı siyasetine karşı her parçada diş diş bir mücadele yürütüldüğü günümüzde her türlü mücadelenin esas olarak ulusal kurtuluş mücadelesine tabi kılınması gerektiği gün gibi ortadadır. Nitekim ulusal ve sınıfsal kurtuluş mücadelelerinde hemen her halkın tarihinde birçok kez ispatlandığı gibi kültür vb. alanlardaki çabalar ancak ulusal kurtuluş perspektiflerine bağlı kaldığı ve bu doğrultudaki programların hayata geçmesine hizmet ettiği oranda anlam kazanmış, ilerici ve devrimci bir rol oynamıştır. İnsanlık tarihi hiçbir sömürge ve ezilen ulusun salt kültürel alandaki mücadele ile baskı ve sömürüden kurtulduğunu göstermemiştir. Çünkü, ulusal kurtuluş, siyasal ve askeri mücadele temelinde ekonomik, sosyal ve kültürel bir dizi mücadelenin, bu temel mücadenin perspektiflerine bağlı bir biçimde başarılması ile gerçekleşebilecek bir olgudur. Ancak bu gerçek birçok kez ispatlanmış olmasına rağmen, mücadelenin henüz başlangıç aramasında iken bile tali durumda olan kültürel vb. mücadele biçimlerini temel alan anlayışlar yokmudur? Esas olarak ezilen ulus hakim sınıflarından kaynaklanan böyle bir anlayış elbetteki vardır ve Kürdistan bunun örneklerinin bolca sergilendiği bir ülkedir. Ağır sömürgeci baskı koşullarında siyasal ve askeri bir mücadelenin zorluklarını göğüsleyemeyen ve de en önemlisi ulasal kurtuluş amaçlarını kendi sınıf çıkarları ve amaçları bakımından tehlikeli veya yararsız bulan çeşitli güçler, ülkemizdeki devrimci-demokratik potansiyeli kendi sınıfsal, gurupsal ve hatta ailesel ve kişisel çıkarlarını kurtarmak ve bunu gerçekleştirmek için halkın yurtsever devrimci muhalefetini sömürgeciler üzerinde bir baskı unsuru olarak kullanmak amacıyla tarihten günümüze kadar sürekli bu kültürel mücadele silahına sarılmakta ve günümüzde değişik koşullar ve biçimler altında da olsa bu anlayış ve tavırlarını sürdürmeye devam etmektedirler. Ancak bu güçler öylesine bir çıkmaz içerisindedirler ki, Kürt-Teali Cemiyeti'nden bugüne dek bunların eylemleri hemen bütünüyle kültürel mücadele ile sınırlı olmasına rağmen, bu eğilimlerini bile belli bir program ve strateji düzeyinde formüle etmeye yaraşmamış, bu konuda da yine ilkesizliği bir ilke haline getirmişlerdir. Kısaca Kürt burjuva ve küçük-burjuva kesimlerinden kaynaklanan ve onlar tarafından beslenip geliştirilen bu eğilim pratikte ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında sürekli alternatif bir eğilim olarak geliştirilmesine rağmen buna gerçek kimliğinin verilmesinden dikkatle kaçınılmıştır. Fakat sanılmasınki bu doğru bir siyasal ve askeri mücadelenin öne çıkarılması amacıyla yapılmıştır. Aksine onlar, temel ve tali mücadele biçimleri arasındaki belirsizliği, karmaşıklığı ve ilkesizliği ulusal kurtuluş probleminin karşısındaki tek sınıfsal tavır alarak benimsemişlerdir. Bu "mütevazi" kültür faaliyetleri altında yapmış, bu faaliyetler aracıyla oluşturdukları dernek ve merkezleri siyasi bir parti yerine koymuşlardır. 12 Eylül öncesi Kuzey-Batı Kürdistan'da bunun bolca örnekleri sergilenmiş, sözde kültür derneklerinin her bildirisi bir "siyasi manifesto" ve her eylemi "sömürgeciliğin varlığına yönelmiş büyük bir darbe" gibi gösterilmiştir.

Yeni açılan Kürt Kültür Merkezi dolayısı ile bu gerçeklere bir kez daha dikkat çekmek kanımca önemli bir görevdir. Çünkü, görülen odur ki, tüm kofluğu ve çürümüşlüğü ortaya çıkmış olmasına rağmen, ülkemize ve halkımıza verecek hiçbir şeyleri bulunmayan bazı güçler ayakta kalmak ve meşruiyet kazanmak için, halkımızın son derece duyarlı olduğu bu alandan seslenmeye, yine bu alana dayanarak yaşmaya çalışacaklardır. Yoksa bu çevrelerin siyasette eskimiş bir takım kişileri Kürt kültürünün temsilcileri olarak bu merkezde toplamaya çabalamaları başka türlü izah edilemez. Ancak başka bu çevreler bilmelidirler ki, yaşanan dönem onlar açısından bu anlayışlarının hiçbir şekilde vücut bulamayacağı bir özelliktedir. ve onlar ancak ulusal kurtuluş mücadelemizin gereklerine uygun bir konum tutturabildikleri oranda ayakta kalabilirler. Buna uygun olmayan hiçbir tavır, hiçbir girişim ve tedbir tarihin böylesi güçler için öngördüğü sonuçtan onları alıkoyamayacaktır.

İfade ettiğim bu görüşler, Kültür Merkezinin açılışı ile ilgili olarak belirtmek istediğim düşüncelerdir. Bu

Devamı S: 22'de

Faşist cunta yeni cinayet uzmanları yetiştiriyor!

ANKARA, (ANKA)-Adalet Bakanlığı cezaevlerindeki "anarşist ve terörist" hükümlüleri ruhsal yönden eğitecek.

Adalet Bakanlığı'ndan alınan bilgiye göre, bu amaçla beş cezaevinde bulunan "anarşist ve terorist" hükümlüler için aylık 70-90 bin lira brüt maaşla erkek sosyal hizmet psikiyatri uzmanları alınacak.

Yukardaki haber, 21 Şubat 1983 tarihli Hürriyet gazetesine ait.

Görüldüğü gibi, cezaevlerindeki baskı, işkence ve katliam uygulamalarını yeterli bulmayan cunta, yeni cinayet uzmanları hazırlamaya çalışıyor.

Cinayet işleme konusunda ün salmış olmasına ve maşaları işkenceciler de bu çirkef görevlerini büyük bir şevkle yapmalarına rağmen, faşist cuntanın barbarlıklarını yeterli görmeyerek cinayet işleme kursları açması, cezaevlerindeki uygulamaların giderek daha da azgınlaşacağını göstermektedir. Tüm vahşet ve barbarlıklarına rağmen devrimciler boyun eğmeyip direndiği müddetçe, açıktır ki cunta yeni arayışlarına devam edecektir.

Fakat, halkların mücadelesini boğazlamak için her gün yeni bir cinayet aracı ve yöntemi geliştirmede gayretkeşliğiyle bilinen CIA'nın verdiği derslerde cuntayı, zindanlarda direnen devrimcilerin vakur başı karşısında yenilmekten alıkoyamayacaktır.

Sömürgeci faşist cunta cinayetlerini gizleyemeyecektir!

HER GEÇEN GÜN BİR YENİ CİNAYET DAHA AÇIĞA ÇIKIYOR

Halkımız üzerinde azgın baskı ve katliam uygulamalarını sürdüren faşist cunta, tüm çabalarına rağmen cinayetlerini gizleyememektedir. Bizzat Kürdistanlı yurtseverlerin gazetemize gönderdikleri mektuplarla haberdar etmeye çalıştıkları bu cinayetlerden ikisi daha açığa çıkmıştır.

Bir Kürdistanlı yurtseverin gönderdiği mektuba göre, faşist cunta kuvvetleri 14.11.1982 ve 16.11.1982 günü Viranşehir de iki yurtsever Kürdistanlıyı işkenceyle katletmişlerdir. İBRAHİM .... ve MEHMET ASLAN isimlerindeki bu yurtseverlerin dışında, iki yurtsever Kürdistanlının daha işkencede katledildiği ancak isimlerinin belirlenemediği bildirilmektedir.

Köyler ve mahallelere yapılan sürekli operasonlarda ve tutukevlerinde uygulanan işkenceler sonucu bir çok devrimci ve yurtseverin katledildiği Kürdistan'da, henüz açığa çıkmamış daha bir çok cinayet ve katliam olayının olduğu bilinmektedir. Gerek köylerde ve gerekse cezaevlerinde katledilen devrimci ve yurtseverlerin aileleri baskı altına alınarak, bu cinayetlerin duyulması engellenmeye çalışılmaktadır. Ve hatta çoğu kez, katledilenlerin yakınları tutuklanarak işkenceye maruz bırakılmakta ve uzun bir süre gözaltında tutulmaktadır. Ancak, tüm bu cinayet ve baskılara rağmen gerçekler gizlenememekte, uzun aralıklarlada olsa teker teker açığa çıkmaktadır.

Yurtsever halkımız, cuntanın döktüğü kanların ve yaptığı işkencelerin hesabını mutlaka sormaya ve her ne koşul altında olursa olsun bu katliam ve cinayetleri açığa çıkarmaya kararlıdır.

Birkom tüm anti-faşist güçleri birliğe çağırdı

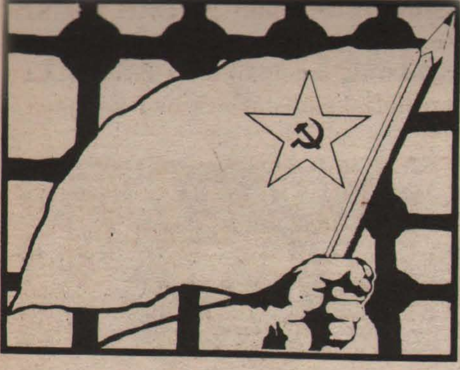
Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi Avrupa Birlik Komitesi BİR-KOM, 27 Şubat 1983 günü tüm siyasi parti, örgüt, kuruluş ve demokrat kişilere açık olan bir tartışma ve tanıtma toplantısı düzenledi.

F. Almanya'nın Köln şehirinde düzenlenen bu toplantı üç bölümden oluşmaktaydı. İlk bölümünde FKBDC'nin kuruluşu, amaçları, çalışmaları ve görevlerinin anlatıldığı toplantının diğer iki bölümü cephe dışındaki örgüt temsilcilerinin ve kişilerin görüşlerine ayrılmıştı.

FKBDC'ni oluşturan 8 örgüt ve parti temsilcisinin konuşmacı olarak katıldığı toplantıda, BİR-KOM önümüzdeki dönemde gündemine aldığı faaliyet programı da açıklandı. Ayrıca, Mart ayından itibaren Türkiye ve Kürdistan'daki politik tutuklularla dayanışma ve baskıların teşhirine yönelik bir kampanyanın başlatılacağı ve bu konuda diğer örgütlere çağrının yapıldığı bildirildi.

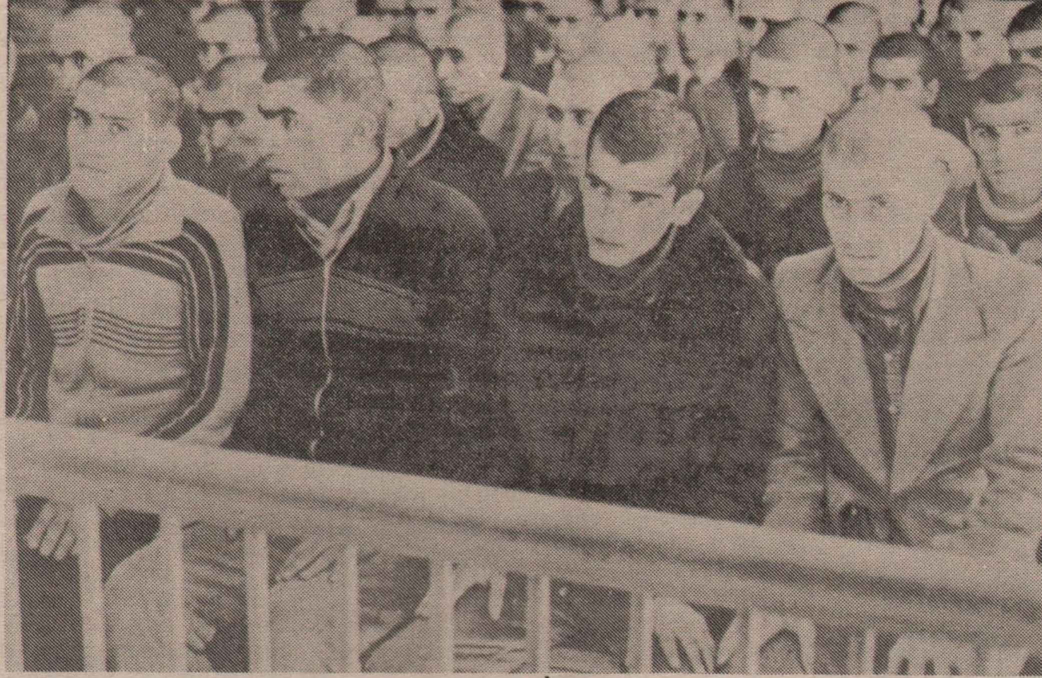
BİR-KOM üyesi konuşmacıların görüşlerini belirttikleri toplantının çok büyük bir ilgiyle karşılandığı görüldü. Yaklaşık 400 kişinin katıldığı toplantıda dikkat çeken diğer bir olguda, Avrupa'da DEV-GEÇ ve KAWA'nın temsilcileri dışında diğer siyasi akımların tartışmaya katılmayışları idi. Bu konuya dikkati çeken toplantı divanı, diğer örgüt ve partileri BİR-KOM'un sürdüreceği bu tür toplantılarda tartışmaya ve görüş alışverişinde bulunmaya çağırdı.

Toplantıda Cephe dışı güçlerin taraftar ve temsilcilerinin bulunmadığı, daha çok BİR-KOM üyesi parti ve örgütlerin kitlesi tarafından izlendiği gözlendi. BİR-KOM'un düzenlediği bu toplantı sonuç itibarıyle de olumlu olurken, diğer güçlerin devrim sorunlarının tartışıldığı böyle bir toplantıya ne kitle ve ne de temsilci olarak katılmamaları üzüntüyle karşılandı.

MAZLUM YOLDAŞIN ANISI VE MÜCADELESİ

YOLUMUZU AYDINLATMAYA DEVAM EDİYOR!

Direnişi simgeliyor dağlar, zindanlar

21 Mart 1983 Kürdistan halkı ve proletaryasının ve uluslararası komünist hareketin ülkemizdeki en seçkin takipçilerinden olan büyük bir şahsiyeti, sömürgeci-faşist zindanlarda kaybedişimizin 1. yıldönümüdür.

Her türlü belirsizlik ve soysuzluğun şekillendiği sömürgeci baskı ve zulmün had safhaya vardığı, halkınsa son derece geri, örgütsüz ve dağınık bir yapı içinde tutulduğu Kürdistan gibi bir ülkede, proletarya eğilimi gibi son derece ağır siyasal ve tarihsel görevler üstlenen bir hareketin önderliğini ve militanlığını başarıyla yürüten, halkımız için paha biçilmez çabalar ortaya koyduğu bir dönemde, düşmana esir düşen ve bu süreci acılı, uzun ve fakat en nitelikli biçimiyle sonuca ulaştıran Mazlum DOĞAN yoldaşın, bir komünist için kısa, ama çok soylu mücadele pratiği, eylemi, kavgası ve kişiliği, ülkemizdeki her komünist ve yurtseverin üzerinde düşünmesi, sonuç çıkarması ve bunu eyleme dönüştürmesi gereken derin bir anlama sahiptir.

Bugün sömürgeciliğe karşı fethedilmiş bir kale, birçok devrimci militanın kanıyla kazanılmış bir mevzi olan zindanların, böyle bir niteliğe kavuşması başta Mazlum DOĞAN olmak üzere, onlarca PKK kadrosunun bilinçli eyleminin bir ürünüdür.Bu ne bir kahramanlık örneği ve ne de yiğitlerin yarattığı büyük bir fedakârlık örneğidir. Bu, PKK'nin ideoloji, politika ve eylem bütünselliğinin, dünyadaki tüm halk hareketlerinin sınandığı denek taşı olan düşmanla göğüs göğüse bir mücadeleden zaferle çıktığının ve bugün ulaştığı seviyede devrime önderlik yeteneğinin bariz bir ifadesidir.

Şehit edilişinin 1. yıldönümü dolayısıyla Mazlum DOĞAN yoldaşı ve direnişinin dayandığı siyasal ve tarihsel gerçekleri, böyle kısa bir değerlendirme yazısıyla da olsa izah etmeyi, O'nun takipçisi olmanın zorunlu bir gereği olarak görmekteyiz.

Ezilen halkların ve sınıfların kurtuluşları için atıldıkları kutsal kavgalarında, bugüne kadar bağlı olduğu dava uğruna gözünü kırpmadan ölüme giden sayısız halk ve parti kahramanı ortaya çıkmıştır. Ama bunların içinde öyleleri vardır ki bunları yalnız başına bir kahraman olarak tanımlamak, gerçeğin çok uzağında kalmak, onları ve direnişlerini yeterince kavrayamamak anlamını taşır. Çünkü onlar, düşmanla dişe diş bir savaşım içinde sergiledikleri kahraman direnişleriyle mücadelenin daha üst boyutlara tırmanmasının itici gücü olarak belli bir tarihi döneme damgalarını vurmuşlardır.

Zindanlar, bağımsız ve özgür bir yaşam için yola çıkan bir halkın ve hareketin, bunda nereye kadar gidebileceğini veya sonuca götürüp götüremeyeceğini önceden belirleyen, adeta kesinleştiren en son denek taşlarıdır. Barbarlıktan kalma tüm iğrenç uygulamaları deneyerek aleyhine işleyen bir süreci, tersine çevirmek isteyen zalim bir düşmanla, kendisini savunmada, inanç ve bilincinden başka bir silaha sahip olmayan bir halkın ve hareketin temsilcileri arasında kıyasıya bir hesaplaşmanın gündemde olduğu alanlardır zindanlar.

Kuşkusuz dünya özgür halklarının şerefli bir üyesi olmak için emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı duran bütün halklar mutlaka bu süreçten geçmiş, büyük acılar ve kanla dolu bu süreçlere fazlasıyla tanık olmuşlardır. Ama dünyanın hiçbir yerinde zindanlar Kürdistan'da oynadığı rolü oynamamıştır. Çünkü ülkenin ve halkın kurtuluşu davasına önderlik etme adına ortaya çıkan güçlerin halkımızın tüm direnme çabalarına rağmen, değil bu soylu değerlerin yakınından geçmek, teslimiyet, ihanet ve uşaklığın neredeyse bir yaşam biçimi olarak benimsendiği, düşmandan gelen en küçük bir darbe karşısında, her türlü toplumsal değerin hayasızca bencilliğe feda edildiği, bu nedenle de halkımızın insanlığın hiçbir surette kabul edemeyeceği bir yaşam biçimine mahkûm edilmeye çalışıldığı Kürdistan'da, zindanlar, elbette ki daha farklı bir konuma gelmek, tarihî bir rol ve görevi üstlenmek zorundaydı.

Bunun içindir ki, halkımız, PKK'nin önderliğinde faşist Türk sömürgeciliğine karşı başlattığı bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinden sözederken, oynadığı büyük ve tarihsel rol nedeniyle Diyarbakır direnişinin, mücadelemizdeki tartışmasız yeri ve önemini de vurgulamak zorunda kalacaktır. Çünkü;

Diyarbakır direnişi, Kürdistan halkı açısından direnmeyi dönülmez bir noktaya ulaştırmıştır. Atalarından kalan zorbalık mirasını devralıp emperyalizmin ilerici insanlığa karşı geliştirdiği işkence teknikleriyle de birleştirerek, PKK'li savaş esirleri üzerinde deneyen, onların şahsında topyekûn bir halka karşı açtığı savaşı sonuçlandırmak isteyen sömürgeci düşmanın suratına patlayan ağır bir şamar olarak direniş, halkımıza, daha yüksek cesaret, bilinç ve gözüpekliği aşılamış, devrimimizde zorluklara ve acılara katlanmayı kolaylaştırarak, bu kavgayı zaferle taçlandırmanın yollarını kuşkuya yer bırakmayacak bir biçimde aralamıştır. Devrimde ikircikliğin, kararsızlık ve kaypaklığın önünü tıkayarak, her ne pahasına ve hangi şart altında olursa olsun gerçek yaşamın ancak direnmeyle anlam kazanabileceğini göstererek mücadele ruhunu pekiştirmiş, doğal olarak sahip olduğu emredici ve eylemi süreklileştirici özelliğiyle gerçek komünist tipin ve doğru devrimci mücadelenin değer ölçülerini yaratmıştır. Çağdaş toplumlar düzeyine ve çağa ulaşabilmenin bütün olumlu özelliklerinin ezilmek, tüm kutsal değerlerin yerle bir edilmek istendiği, direnme eğiliminin baskı, zulüm ve kan kıskacında boğularak halkımızın idamının onaylanmaya çalışıldığı bir ortamda, düşmanla karşı karşıya gelirken savunmasız kalındığı anda bile, gerçek insanlık öne çıkarıldığında, onun büyüklüğü altında düşmanın nasıl yenildiğini, nasıl bir çaresizlik ve acz içine düştüğünü gösterecek, ulusal kurtuluş mücadelemizin gerçek sahibi ve tek temsilcisi olmuştur. Bundan böyle halkımız, bu direnişin yarattığı güçlü zemin üzerinde korkusuzca yürümesini bilecek, zindanlardaki direnişle ulaşılan bu yeni dönemdeki mücadele sürecini, onların yakın takipçisi olarak ele alacak, bu temelde değerlendirecektir.

Diyarbakır direnişi, yalnız direnmeyi dönülmez bir noktaya ulaştırmakla kalmamış, temsil ettiği partinin siyasi, örgütsel, ideolojik, her alandaki gücünü de kanıtlayarak, düşmanın zayıflığını ve çürümüşlüğünü açığa çıkarmış, onu siyasal ve tarihsel olarak tam bir yenilgiye uğratmıştır. 3 yıl gibi uzun bir süre PKK'li savaş esirleri üzerinde en olmadık işkence ve baskı yöntemlerini deneyen, mahkemelerinde en sıradan burjuva hukuk kuralının dahi işletilmemesini bir ilke haline getiren, ayyuka çıkardığı zulüm ve zorbalık ve çeşitli hile ve entrikayla pişmanlığı ve teslimiyeti yaygınlaştırmaya çalışan sömürgeci-faşist cunta, faşist mahkemeler önünde, sömürgeciliği sanık sandalyesine oturtarak yargılayan, düşünce ve inançlarından asla taviz vermeyen PKK'li savaş esirlerinin yüksek direnme ruhu ve direngen tutumu karşısında tam bir hüsrana uğramış, bunun verdiği aciziikle savaş esirlerini katletmeyi, kendisi için tek çıkar yol ve tek çözüm olarak önüne koymuş ve uygulamıştır. PKK'nin ideolojik ve politik çizgisinin doğruluğunun ve gücünün önemli bir göstergesi olan bu olay, aynı zamanda düşmanın çıkmazının en açık kanıtı, yenilgiyi kabullenmesinin en dolaysız itirafı olmuş, düşman ulusal ve uluslararası planda kendi teşhir ve tecritini hızlandırmıştır.

Ama Diyarbakır direnişi yalnız direnmeyi dönülmez bir noktaya ulaştırmak ve düşmanı siyasal ve tarihsel planda ağır bir yenilgiye uğratmakla da kalmamış, bunlarla beraber reformist küçük-burjuva milliyetçiliğinin gerçek yüzünü de açığa çıkararak, onları lâyık oldukları bir konuma getirmiştir. Uşaklığı, ihaneti ve teslimiyeti düşmandan aman dileyecek kadar kendi bünyesine egemen kılan, direnişçilere ve onların temsil ettiği partiye en soysuz biçimiyle saldırmakta tereddüt etmeyecek kadar düşmanla utanmazca bir yarışa tutuşan, direnmesiz ve uyuşuk bir toplum yaratma çabasında ona en büyük desteği veren ve bununla övünen ama yine de bunları çok kutsal değerler adına yapmaktan da geri kalmayan reformist burjuva milliyetçiliğiyle, doğru militan çizgi arasındaki kesin ayrımı gözler önüne sermiştir. Direniş, ömrünü uzatmak için olmadık yol ve yöntemi deneyen reformist burjuva milliyetçiliğinin içine girdiği kaos ve çıkmazı daha da belirginleştirmiş, çürümeye yüztutan sahte yapılarını altüst ederek, bunalımlarını derinleştirmiş, varılması kaçınılmaz olan dağılma ve parçalanma sürecini erkenden tamamlamıştır.

İşte bütün bu özellikleriyle Diyarbakır direnişinin, ulusal kurtuluş hareketimizin içine girdiği bu yeni mücadele dönemini de başarıyla kapatmasında aktif bir yeri, sürekli etkisi ve önderliği vardır.

Kuşkusuz yüzyılların kölelik zinciri altında yaşayan Kürdistan halkı bugüne gelinceye dek, bir dizi direnmeye tanık olmuş, aynı süreçte birçok kahramanlık örnekleri de vermiştir. Fakat köhnemiş güçlerin önderliği yüzünden daha başından sonuçsuz kalacağı belli olan bu direnmelerle günümüzdeki direnmeler arasında çok temel farklılıklar vardır. Sömürgeci egemenliğin ulusal ve toplumsal alanda yarattığı ağır tahribatların ve yerli egemenlerin ihanet, teslimiyet ve uşaklık ruhuna karşın, halkımızın, büyük katliamlar ve acılar pahasına da olsa varlığını devam ettirebilmek için direnmeyi yine de elden bırakmamış olması, onu günümüze dek ulaştıran en temel etkenlerden biridir. Fakat bu durum, direnmelerin etkisinin, kendisini belirleyen koşullarla çok sınırlı olduğu gerçeğini de ortadan kaldırmaz.

Ama aynı değerlendirmeleri bugünkü koşullarda yaratılan direnişler için de yapmak, eğer büyük bir cüretten kaynaklanmıyorsa, gerçeği görmek ve fakat onu reddetmek ve çarpıtmaktan başka bir anlam taşımaz. Çünkü Diyarbakır direnişi, modern Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi ve proletarya eğiliminin bir ürünüdür. Teslimiyet ve ihanet bu temelde yargılanmış, direniş artık yepyeni bir anlam kazanmıştır.

Kürdistan'da 1970'li yılların modern ulusal kurtuluş hareketinin temellerinin atıldığı yıllar olduğu bilinmektedir. 1975 yılında aralarında Mazlum, Kemal ve Hayri yoldaşların da bulunduğu bir gurup aydın, halkımızın çağdığı yaşamına ve acılarına son vermek, onun gerçek kurtuluşunu sağlamak amacıyla, Marksizm-Leninizmin ışığında, mevcut objektif yapıyı bilimin eleştiri süzgecinden geçirerek bağımsızlıkçı bir ideolojiyi şekillendirmeyi başardılar. Bölge, ülke ve dünyadaki gelişmelerle yakın bağ içinde ortaya çıkan bağımsızlıkçı ideoloji ve onu temsil eden bu bir gurup aydın, bu tarihten başlayarak Kürdistan'da yaşanan her tarihi sürece damgasını vuran ideolojik ve politik yapılanmanın ilk adımını böylece attılar.

Bağımsız ve özgür bir yaşama ve geleceğe ulaşmanın arayışı içinde olan Kürdistan halkı arasında kısa sürede yankı bulan, ulusal ve toplumsal gelişmeyi hızlandıran bu düşünce, sömürgecilerin bütün kızgınlığını üzerine çekmede gecikmeyerek, onların bir dizi komplo ve entrikalarıyla karşılaştı. 1977 yılında proletarya enternasyonalizminin simgesi, değerli önder Haki KARER yoldaşın böyle bir komplo sonucunda alçakça katledilmesi olayı, bu çağdaş düşünce ve gelişmeden sömürgecilerin nasıl tedirgin olduğunu, onu daha başında boğmak için nasıl tahammülsüz bir çaba içine girdiklerini gösterdi. Yüzyıllardan bu yana, Kürdistan'daki varlığını salt kendi gerici askeri zoruna dayandıran sömürgecilerin, ulusal kurtuluşçu düşüncenin temsilcilerine tüm gücüyle saldıracağının, önderleri katletmek, baskı ve zulüm yoluyla gelişmelerin önünü almak isteyeceğinin bilinci içinde hareket eden devrimciler, bu gerici zorun karşısına, halkın devrimci zorunu çıkarmakta en küçük bir tereddüt göstermediler. Kürdistan çapında bir aydın-gençlik

hareketinin doğup büyümesini de birlikte getiren bu durumun kitleleri etkilememesi, onları dışında bırakması düşünülemezdi.

İşte aydın-gençlik arasında sağlanan bu olumlu gelişmelerin ardından 1977'nin sonları ve özellikle de 1978-79 yılları devrimci gelişmenin zirveye tırmandığı, devrimci hareketin de giderek kitlesel bir niteliğe büründüğü yıllar oldu. Sömürgecilerin bu dönemde devrimci hareketin imhasını daha çok gündemlerine alacakları, ajanları, uşakları ve faşist çeteleri eliyle baskı, zulüm ve terörü ülke sathında daha çok yaygınlaştıracakları, dört bir yandan yeni cepheler açarak devrimci hareketi amansız bir savaş ortamına çekerek güçten düşürüp bitirmek isteyeceklerı açıktır. Nitekim bu tarihlerden itibaren, içlerinde Halil, Salih ve Cuma gibi büyük komünist kişiliklerin de bulunduğu sayısız yiğit militanın arka arkaya toprağa düşmeleri bunun böyle olduğunu gösterdi. Ama düşmanın tüm çırpınışları ve çabaları, daha önceklerinde olduğu gibi bu dönemde de istenilen sonucu vermedi. Önder kadrolarının ve onlarca yiğit devrimci ve yurtseverin kanı ve bilinç hamuruyla yoğrulan, gücünü ve büyüklüğünü şehitlerinin ölümsüz devrimci direniş ruhundan alan PKK, bir kitle hareketi olarak adını tüm dünyaya duyurdu.

Bütün bu girişimlerinin sonuçsuz kalması, güçlü bir zemin üzerinde yükselen ulusal kurtuluş hareketinin kitleleri dalga dalga sarması karşısında, Kürdistan'daki otoritesi önemli oranda sarsıntıya uğrayan ve varlığı tehlikeye düşen sömürgeci Türk devleti için geriye kalan tek ve en son çözüm açık çıplak zoruna başvurmaktı. Ve 12 Eylül 1980'de yönetime gelen faşist cunta, Kürdistan halkına ve ulusal kurtuluş hareketine karşı açık saldırı savaşını başlattı.

Yönetime geldiği günden başlayarak Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesi ve onun önder gücü PKK'yi yoketmeyi en önemli hedef olarak önüne koyan cunta, bütün baskı ve zor araçlarını birarada kullanarak bu amacına ulaşmaya çalıştı. Halka ve devrimci harekete yönelik takip, tutuklama, kovuşturma ve operasyonlara yoğunluk kazandırdı. Yüzlerce yiğit devrimciyi, bağımsızlık ve özgürlük savaşçıları için hazırladığı özel hücrelere doldurdu.

Ama dışarda olduğu gibi, sömürgeci zindanlarda da devrimci direniş ruhuna sıkı sıkıya sarılan PKK önder kadro ve taraftarları, zulüm ve zorbalığa yiğitçe göğüs gererek, direnişi örgütleyip yaşatmasını bildiler. Düşmanın üzerlerinde oynamak istediği oyunları ve hertürlü hile ve entrikayı boşa çıkararak ihanet ve teslimiyeti mahkûm ettiler. Faşist mahkemeler önünde zulüm ve zorbalığın karşısına, devrimci direnişi çıkararak, sömürgeciliği yargılayarak bu alanda da davamızın haklı bir temelde yükseldiğini ve bu zemini yıkmaya hiçbir gerici gücün yetmeyeceğini gösterdiler.

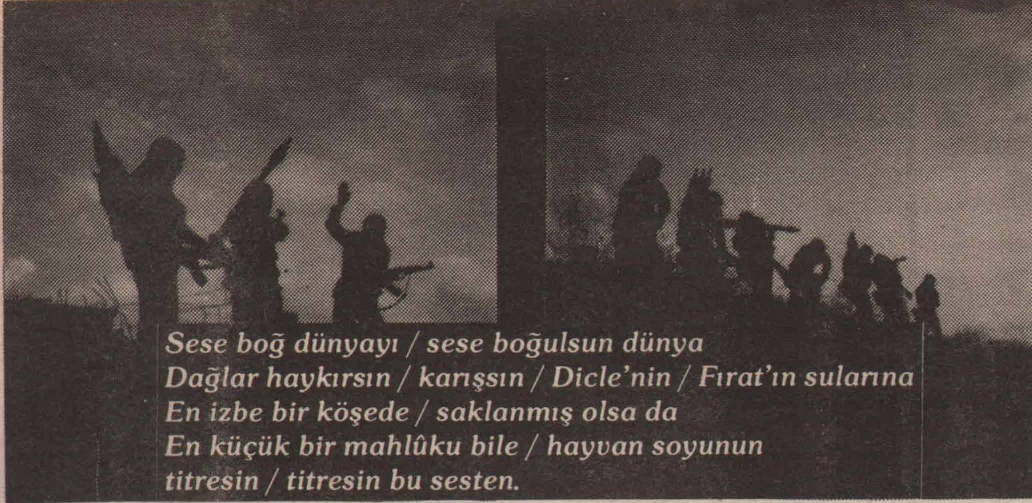
PKK'li savaş esirlerinin büyük mücadele azmi ve sarsılamaz inancı karşısında, bu davayı sonuçlandırma cesaretini kendilerinde göremeyecek kadar zavallılaşan sömürgeciler için geriye savaş esirlerini imha etmekten başka bir yol kalmıyordu. Ve bu doğrultuda hazırladıkları planı, ilk olarak, Diyarbakır direnişinin örgütlenmesi ve yaşatılmasında büyük emeği geçen, bu alanda sayısız değerli çabalar ortaya koyan, yılmaz komünist önder Mazlum DOĞAN yoldaşı, 21 Mart 1982 günü katlederek uygulamaya koydular. PKK Merkez Komitesi üyesi Mazlum DOĞAN yoldaşla başlayan, sömürgeci azgın düşmanın ölü çehresini tüm çıplaklığıyla açığa çıkaran bu süreç, PKK'nin yiğit militanları Ferhat KURTAY, Mahmut ZENGİN, Yaşar ÖNER, Eşref ANYAK, Cemal KILIÇ ve Tahir ŞAHİN'le daha da gelişerek, yine PKK Merkez Komitesi üyeleri M. Hayri DURMUŞ ve Kemal PİR ile Akif YILMAZ'ın görkemli direnişleriyle 13 Eylül 1982 günü doruğa vardı.

Kuşkusuz sömürgeci zindanlarda yaratılan bu şanlı direnişler, PKK'nin Kürdistan halkının binlerce yıllık direnme geleneğine dayanarak bir bütün olarak her alanda geliştirdiği direnişin bir parçasıdır. Onların önder konumlarıysa bunun en açık kanıtıdır.

İşte bütün bunlar içindir ki, bir tarihi süreci başarıyla tamamlayarak, Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesinin geldiği bugünkü aşamada böylesine büyük ve önemli katkıları olan Diyarbakır direnişçileri ve şehit edilişinin 1. yıldönümünde saygı ve minnetle andığımız, ve bu kısa yazıyla anlatmaya çalıştığımız Mazlum DOĞAN yoldaş, mücadelemizde sürekli güç alacağımız birer kaynak, birer sembol haline gelmişlerdir.

Kürdistan'da devrimcilik ve yurtseverlik adına yola çıkan, bu soylu kavgayı omuzlamak isteyen herkes, komünizmin tüm özelliklerini şahsında bütünleştiren büyük önder Mazlum yoldaşı, böyle anlamak, kavramak ve tanımlamak zorundadır. Mazlum DOĞAN yoldaşı kısa mücadele pratiği boyunca, her alandaki örnek devrimci yaşamı ile, bu çaba içine girmek ve bu şerefli mertebeye yükselmek isteyenler için, mutlaka algılanması ve kendi kişiliğinde somutlaştırması gereken en yüce değer olmuştur.

Devrimci çalışmada amatörlük,ilkellik ve acemiliğe meydan vermeyen Mazlum yoldaşın bilinçli,örgütlü,ilkeli ve disiplinli devrimci yaşamı,her komünistin alması gereken zengin tecrübelerle doludur.

Sese boğ dünyayı / sese boğulsun dünya
Dağlar haykırsın / karışsın / Dicle'nin / Fırat'ın sularına
En izbe bir köşede / saklanmış olsa da
En küçük bir mahlûku bile / hayvan soyunun
titresin / titresin bu sesten.

O bir örgütçüydü; Mazlum DOĞAN yoldaş bilinçsizlik, örgütsüzlük ve dağınıklığın egemen olduğu, aile ve aşiret çıkarlarının ön planda tutulduğu, ve insanların bencil bir yaşam içinde her türlü zaaf ve zayıflıklara açık bulunduğu bir ülkede, devrimci bir örgüt yaratmanın zorluklarının bilincinde olarak, kendiliğinden gelme çalışmanın, laçkalığın, ahbap-çavuşluğun ve başıboşluğun en amansız düşmanıydı. Bu nedenle O, disipline ve programa dayanan bir çalışmayı herşeyden önce kendi yaşantısına ve çevresindekilere uygulayan, buna uymayı bir ilke haline getirerek, bulunduğu her yerde örgüt kurallarını işleten; dar aile çıkarlarından sıyrılarak yüksek Parti yaşantısını bütünüyle şahsında somutlaştırmayı başaran, Parti ve halkın tüm değerlerine kopmaz bir bağ ve inançla bağlı olan güçlü bir örgütçüydü.

O bir propagandist ve ajitatördü; Mazlum DOĞAN yoldaş, yorulmak bilmez bir çaba ve enerjiyle çalışan, yakaladığı en küçük bir fırsatı bile değerlendirmeyi ihmal etmeden bildiklerini sürekli çevresindekilere aktaran, kitlelerle iç içe, onlarla kaynaşmasını ve harekete geçirmesini bilen güçlü bir ajitatör ve propagandistti.

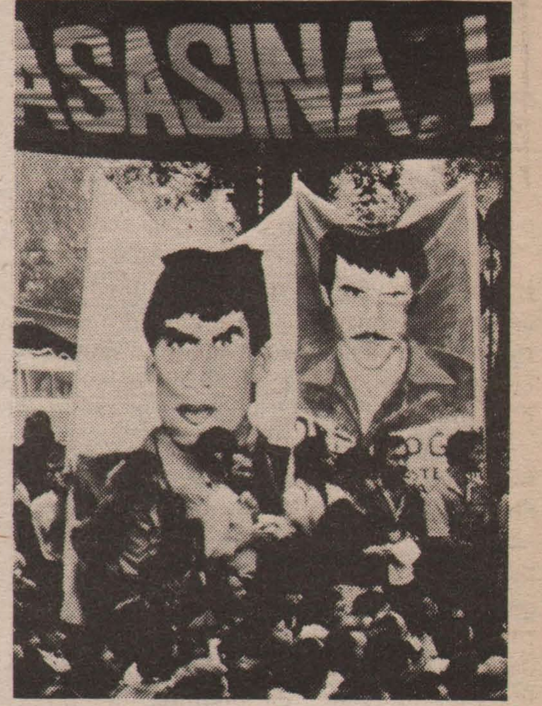
O güçlü bir ideolojiyle donanmıştı; Mazlum DOĞAN yoldaş, halk ve devrim adına yola çıkan, ama, uzun yıllardan bu yana, kemalist ideolojinin etkisinde kalarak kendi dar şoven dünyalarını aşamayan, ve bu özellikleriyle Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişiminin önündeki en ciddi engellerden biri haline gelerek Türkiye proletaryası ve halkına karşı da sorumluluklarını yerine getiremeyen sosyal-şoven ideolojilere düşmandı. Ama O, bundan da çok, sömürgeciliğin ülkemizdeki varlığına alkış tutan, kendi dar aile çıkarları ve bencil yaşamlarını her türlü kutsal değerler önüne çıkaran reformist-teslimiyetçi küçük-burjuva milliyetçiliğine düşmandı. Bunun için Mazlum DOĞAN yoldaş Marksizm-Leninizm'in dünya çapındaki zaferine ve her türlü sapmaya karşı, onu ülkemizde hakim kılma savaşına önderlik ederek katkıda bulunma anlayışına sahiptir. O örgüt ve propaganda da olduğu gibi, ideolojik alanda da sayısız değerli çabalar ortaya koymuş, ölümsüz anısıyla birlikte arkasında, mücadelemizin zaferine dek Parti militanlarının ve yurtseverlerin eğitim ve öğretimini sağlayacak birçok değerli yazılı eser bırakmıştır.

O bir eylemciydi; Mazlum DOĞAN yoldaş; ülkemizdeki sömürgeci güçlere ve işbirlikçi yerli egemenlere, dünya çapında ise emperyalizme ve sınıflı topluma düşmandı. Ama ona karşı, örgüt, program, strateji, taktik her düzeyde savaşmak üzere silahlanan güçlü bir eylemci, gerçek bir parti önderiydi.

Bu nedenle Mazlum DOĞAN yoldaşın temsil ettiği eğilim, modern ulusal kurtuluş hareketi ve proletarya eyleminin direnme eğilimidir. O'nun direnişinin anlamı ve büyüklüğü de burada yatar. Ulusal kurtuluşçu temelde bir düşüncenin yaratılması şurda kalsın, uşaklık ve teslimiyetin neredeyse örnek bir yaşam olarak sunulduğu Kürdistan gibi bir ülkede, en küçük bir kararsızlık, en küçük bir ikircikli tavıra düşmeden, inandığı soylu dava uğruna canını dişine takarak ölüme gitmesini bilen Mazlum DOĞAN yoldaş, proletarya bilimini kendisine bayrak edinen, bu bilinç ve bilgiyle silahlanan Partisine, mücadele yoldaşlarına ve halkına, gelecek konusunda endişelenmeyecekleri, üzerinde korkmadan ilerliyecekleri kadar büyük bir tarihi miras bırakmıştır. Bu ezilen halkları kurtuluşa götüren proletarya biliminin en zengin mücadele miraslarından biridir. Aynı zamanda, ayakları bu kadar sağlam bir zemine basan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin öz örgütü PKK'nin, bundan böyle yenilmez bir güce ve seviyeye ulaştığının da en yalın ifadesi, en açık kanıtıdır.

Ya teslimiyetin reformist güçlere egemen olması bir tesadüf müdür? Kuşkusuz hayır. Kürdistan toplumundaki diğer sınıfların temsilcileri olarak onlar da dayandıkları sınıfların eğilimini taşımakta, bunu yansıtmaktadırlar. Bu,dar sınıf çıkarları ile belirlenmiş yüzyılların verdiği uşaklığın, varlığını inkârın sömürgeciliği meşru görmenin pratikteki bir yönelimidir. Halkımız için bağımsız ve özgür bir yaşamı değil, kölece bir yaşamı temel alan güçlere dayanan bu hareketler, elbette direnme yerine teslimiyet ve ihaneti geliştirip, yaygınlaştırmaya çalışacaklardır. Bu onların doğası gereği böyledir.

Bunun içindir ki, Mazlum DOĞAN yoldaş, devrimci yaşamıyla, direnmenin yaşamak olduğunu sürekli vurgulamış, örnek devrimci direnişiyle pratikte de bunun böyle olduğunu göstermiştir. O, kölece bir yaşam altında, sömürgeciliğin toplumda yarattığı tüm tahribatlara ve olumsuzluklara rağmen, sadece fizikî varlığını sürdürebilmek için çırpınmak, bunun savaşımını vermek kadar boş ve anlamsız bir yaşam tanımamıştır. Bu nedenle direnmenin yaşamak olduğunu söylerken, insanca bir yaşamın ölçülerini koymuş, bağımsızlık ve özgürlüğün anlamını en kısa yoldan tanımlamıştır. Mazlum DOĞAN yoldaş proleter sınıf çizgisinin amansız bir savunucusu olarak, emeği, bilinci, cesareti ve direnmesiyle, kendisini bu kutsal kavgaya

Aynı ülkeden
aynı anadandık,
beslendik aynı kaynaktan
emdik özünü vatanın.
Sözümüz vardı:
düşerse silah elinden birimizin,
kesindi
iki kez vurması düşmana
geride kalanımızın

adarken bu inançla gitmiştir. Reformist-teslimiyetçi küçük-burjuva milliyetçileri tarafından **"anlamsız bir budalalık"** gibi gösterilmeye çalışılan, ve dolayısı ile bu güçlerin insanlık değerleri karşısındaki çürümüşlüklerini gösteren, bu görkemli direnişiyle O, halkımız için direnişin bir yaşam biçimi olduğunu, kurtuluş için başka hiçbir yol ve yöntemin olmadığını, bugün dost ve düşman bütün çevrelere kabul ettirmiştir. Bu nedenle artık Kürdistan'da teslimiyet ve ihanete karşı kesin tavrın adı proletarya ulusal kurtuluşçuluğu ve proletarya yurtseverliğidir.

Bugün gelinen noktada Mazlum DOĞAN yoldaşın ölümsüz anısının yolgöstericiliği altında daha da yükseltilmekte olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, yüzlerce devrimci ve yurtseverin ördüğü bentlerle, uşaklığın ve ihanetin yolunu tıkayarak, sömürgeci egemenliğe karşı zaferi garanti altına almıştır. Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük savaşçıları şehitlerinden aldıkları güçle, şimdi herzamankinden daha çok bu değerlere sahip çıkmak ve onu her alanda zafere götürmek inancıyla görev başındadır. Hiçbir gerici çaba, hiçbir kişisel ardniyet, hiçbir şahsi ihtiras ve çıkar bunun böyle olmasını engelleyemeyecek, tarihin halkların bağımsızlığı, demokrasi ve sosyalizm doğrultusunda dönen çarklarını durdurmaya yetmeyecektir. Nitekim, sömürgeci egemenliğin yüzyıllardan bu yana sürdürdüğü katliam, komplo ve zulmüne, ilkel burjuva milliyetçiliğinin tüm tahribatları ve engelleme çabalarına rağmen, PKK, önderlik ettiği bu direnişin ışığında, geçmiş dönemin olumsuzluklarından ve eksikliklerinden çıkardığı derslerle, yeni dönemde halkın ulusal ve toplumsal birliğini yaratmak ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini yükseltmek için daha büyük azim ve inançla öne atılmakta, her alanda gerçekleştirdiği kitlesel katılımıyla bunu kanıtlamaktadır.

MAZLUM DOĞAN YOLDAŞIN ANISI YOLUMUZU AYDINLATAN SÜREKLİ BİR MEŞÂLEDİR!

YAŞASIN PKK PARTİZANLARININ DEVRİMCİ DİRENİŞ RUHU!

M. DOĞAN: "*Bir devrimcinin iradesine işkenceyle hükmetmek olanaksızdır*"

1 Ekim 1979'da Urfa'dan Viranşehir'e giderken şehir çıkışında dört kişilik bir trafik kontrol ekibi tarafından Yıldırım arkadaşla birlikte yakalanmıştım. Ekip önceleri Yıldırım'ın yanında oturan kızı kaçırabileceği varsayımıyla hareket ediyordu. Bu durumdan istifade ederek ekibi "memnun" ederek kurtulmaya çalıştık. Ancak tüm çabama rağmen başaramadım.

Yakalandığımız saat takriben gece 8^{30}-9^{00} arasıydı. Ekip önce olayı kız kaçırma sanıp bizi jandarma teslim etmeye karar verdi. Saat 9^{15}-9^{30} arasında Yıldırım ve Aysel'i polis arabasına alarak ve bizim taksinin de direksiyonuna bir trafik polisi geçerek olay yerinden ayrıldık. Fakat, yolda Yıldırım'ın üstünden çıkan ve Ali Özer adına düzenlenmiş kimlik kartından şüphelenerek jandarma yerine bizi trafik karakoluna götürmeye karar vermişler.

Karakola vardığımızda benim ve şoförün de kimliklerimizi alarak, Yıldırım ve Aysel'i içeriye aldılar. 15-20 dakika sonra bizi de arabadan indirerek karakolda bir başka bölüme (mutfak gibi birşeydi) aldılar. Kısa bir süre sonra trafik başkomiseri olduğunu öğrendiğim biri beni çağırarak "**olayın aslı nedir? Arkadaşın üzerinde sahte kimlik kartı çıktı. Bayan ise evli. Ne dersin**" dedi. Önce ikna etmek için biraz uğraştım. İkna edemeyeceğimi anlayınca "**tanımıyorum benim ilişkim yok. Hilvan'ın Ovacık köyündenim. Beni bırakın yoluma gideyim**" demeye başladım. Çünkü, üzerimde İbrahim Şenol adına düzenlenmiş kimlik kartı çıkmıştı ve kimliğimin sahte olduğu anlaşılmamıştı. Beni ve şoförü de Yıldırım ve Aysel'in olduğu salona alarak siyasi şubeye telefon ederek "**dört kişiyi yakaladıklarını**" söyledi. Beklemeye başladık.

20-30 dakika sonra gelen siyasi polisler takside arama yaparak büyük bir zarf içinde PKK'ye ve çalışmalarına ait dökümanlar bulmuşlar (hatırladığım kadarıyla saat 23 ve civarı olsa gerek). Ben önde oturuyordum. Zarf benim arkamdaki koltuğun önündeki çamurluğun altından çıkmıştı. O koltukta Yıldırım oturuyordu. Taksi durdurulduğu zaman bir hışırtı duymuş, Yıldırım'a sakıncalı bir şeyi olup olmadığını sormuştum. O ise "**yok**" demişti. Eğer takside beklediğimiz sırada sakıncalı şeyler olduğunu bilseydim, yok etmem olanaklı olabilirdi. Ama hem anlayamamış, hem de Yıldırım'ı da kurtarma çabasıyla takside birşeylerin olabileceğini unutmuştum.

Taksiden çıkan dökümanlar üzerine üstümüzü yeniden aradılar. Ali Özer (Yıldırım) üzerinde 15.000 TL, şoförde 3.000 DM, bende ise 800 TL çıktı. Benim parama dokunmadılar. Şoförün marklarını yuttular, Ali Özer'in 15 bin lirası için ise tutanak tuttular ve küfürler savurup üstümüze çullandılar. Küfürün bini bir paraydı. Atılan dayak ise kaba tekme, tokat ve joptu. Bundan ise en çok nasibini alan Ali Özer'di. Siyasi polisler diğer odalarda yakaladıkları belgelerle uğraşırken, karakol polisleri "idman" yapıyorlardı. Hele bizi ilk durdurup kontrolü yapan zaptedilmiyordu. Tombul vücuduyla Ali'nin ayak parmaklarını eziyor, kafasına, midesine vd. yerlerine olanca gücüyle vurup vuruyordu.

Siyasi polisler işlerini tamamlayınca iştahlarını sonraya bırakarak birkaç tokattan sonra bizi değişik değişik karakollara bıraktılar. Bu sırada sanırsam saat sabahın 1^{30}-2^{00} arasıydı. Bana çarşı karakolu nasip oldu. 2 Ekim günü saat 14'e kadar orada kaldım. Bu arada bir-iki saat da uyuma fırsatı buldum. Saat 14^{00}'de siyasi polisler tarafından alınarak Urfa Tugayına götürüldüm. Beni bıraktıkları kısım muhabereydi. Daha sonra Ali, Bekir ve Aysel de yarımşar saat arayla getirildiler. Bizi ayrı ayrı odalara alarak ve başımıza nöbetçi dikip konuşma veya işaretleşmemize fırsat vermemeye çalışarak akşam 19^{00}'a kadar beklettiler. Bir ara ben ve Bekir aynı odaya alındık, sırtlarımız biribirimize dönük ve konuşmamız yasaktı. Buna rağmen ilk ifadelerimizi orada işaretle hazırlamaya çalıştım.

Akşam geç vakitte 9-11^{00} arası ifadelerimiz alındı. İfadeye ilk Ali alınmıştı. Az sonra ifadesini almakta olan yüzbaşı dışarı çıktı ve Kadir Merkit sözünü duydum. Anladığım kadarıyla Ali Özer'e ait kimlik sahte çıkınca asıl adının Kadir Merkit olduğunu söylemişti. Yakalandığımızda adı Ayşe olan ise Aysel'di. İkisi de Tunceli'liydiler ve Bingöl'den geldiklerini söylüyorlardı. Ben adının Kadir Merkit olduğunu söyleyen Yıldırım'ı tanıyordum, fakat Aysel ve şoförü ilk kez görüyordum. Dolayısıyla yapılarından ve durumlarından habersizdim.

Sıra bana gelince önce "**olayı anlat**" dedi. Özer ve Aysel'i daha evvel hiç görmediğimi, tanımadığımı; esasen tanımamın da olanaksız olduğunu, çünkü köyden pek dışarıya çıkmadığımı, sağı da solu da bilmediğimi; olay günü Ceylanpınar Devlet Üretme Çiftliği'nde iş bulmak umuduyla evden çıkıp Urfa'ya geldiğimi; geç kaldığım için otel olup olmadığını bilmediğim Ceylanpınar yerine Viranşehir'e gidip, o geceyi orada geçirdikten sonra ertesi gün Ceylanpınar'a gitmeyi düşündüğümü, yalnız şoförü önceden bir-iki kez otoşark terminalinin yanındaki parkta gördüğümü ve şahsen tanıdığımı (şoföre de beni tanıdığını söyle demiştim); Ali Özer ve bayanı şoförün yolda aldığını; kendimin ise Viranşehir durağında taksiye bindiğimi söyledim. Konuşmalar hakkında sorguyu yapan pek fazla not almadı ve yazıya dönüştürüp imzalatmadı. Dışarı salona çıkarıldım. Şoförün de ifadesi alınıncaya kadar bekletildikten sonra, Kadir, ben ve şoför kelepçelenip gözlerimiz bağlandı. Sonradan cezaevi arabası olduğunu öğrendiğim bir arabaya bindirilerek bir müddet (5-10 dakika kadar) götürülüp arabadan indirdiler. Gözlerimizi açıp, zaten iki odalı olan hapishanenin koğuşlarından birini boşaltarak üçümüzü koydular.

Koğuşun ışığı açık kalacaktı. Yanımıza ne suretle olursa olsun kimse yaklaştırılmayacaktı, ayaklarımızdan ranzalara kelepçelenecektik, başımızda sürekli olarak bekleyen nöbetçi biribirimizle konuşmamıza olanak vermiyecekti, tuvalete çıkmamız yasaktı, vb. Söylenenler, yanımıza kimsenin getirilmemesi hariç –sonradan Urfa belediye reisini vurmaktan sanık olan iki faşist getirildi– harfiyen uygulandı. Açlık, soğuk ve heyecana rağmen sabaha kadar deliksiz bir uyku uyuduk.

Sabah saat 6^{30}-7^{00}'de uyandık. Tüm ısrarlarımıza rağmen tuvalete gitmemize, elimizi, yüzümüzü yıkamamıza olanak verilmedi. Faşistler gibi bize de pirinç çorbası ve birer taş kesilmiş ekmek verildi. Çorba aşırı klorlu ve tuzluydu. Kendimi zorladığım ve aşırı bir açlık duyduğum halde, yemek boğazımdan aşağı gitmiyordu. Birer bardak su ve birer sigara içtikten sonra bizim ranzalara kelepçeli ayak bileklerimizi çözerek dışarı aldılar. Gözlerimiz bağlanarak akşam bindirildiğimiz arabaya yeniden bindirilerek yola çıktık. Tugayın çıkış kapısında takriben saat 9 veya civarı Aysel de getirilerek ayrı ayrı araçlara bindirildik ve Urfa tugayından ayrılarak Diyarbakır'a hareket ettik. Ellerim kelepçeli olduğu şekilde sırt üstü yatırılmıştım. Yol boyunca kafam sağa-sola çarpıp duruyordu. Arabadaki erler kendi aralarında konuşup duruyorlardı. Komandolara küfürlerin yağdığı bir ara, onlarla belki diyalog kurabilirim diye söze karıştım. Bana sigara verdiler. Bu arada önceki gün Halfeti'nin bir köyüne yaptıkları baskından söz ediyorlardı. Komando subayının kendilerini mahfettiğini, buna rağmen kimseyi yakalayamadıklarını söylüyorlardı. Aradıkları kişiler öğrenciymiş, uzun zamandır aranıyormuş. Herif enayi değilmiş, yakalanırmıymış o. Tariflerine göre bastıkları köy Apo'nun köyüydü, ama yakalanan yoktu. İçime neşe doldurdu. Diyarbakır'a vardıktan sonra bile bizi akşama kadar dolaştırdılar. Kafam sızlamasına ve miden aç olmasına rağmen, içimde sevinç egemendi. Sanırsam saat 19^{00}'da Diyarbakır Merkez İnzibat Karakolu'na teslim edildik. Gözlerimiz ve kelepçelerimiz açılarak ayrı ayrı hücrelere alındık. Başımıza birer nöbetçi kondu ve yanımıza kimse alınmayacaktı.

Bize battaniye ve yemek verdiler. Sanırsam akşam tutuklu çokluğundan ve yer darlığından Kadir'le aynı yere konduk. Kapımızı kapamamız ve konuşmamız yasaktı. Ertesi gün, direnişe geçen TÖB-DER'li öğretmenlerden de beş kişiyi yanımıza aldılar. Hatırladığım kadarıyla ayın 5'inde ifadelerimizi almak için geldiklerinde Kadir'le ve öğretmenlerle aynı yerde olduğumuzu görünce askerlere çok kızdılar. Önce Kadir'i aldılar, yaklaşık bir saat sonra geri getirerek yandaki hücreye aldılar (Saat 3-4 arasıydı). Bekledim beni almaya gelmediler. Saat 6-7'de bana bir tomar kâğıt ve kalem getiren bir subay, hayat hikayemi yazmamı istedi. Bozuk bir yazı ve dille şöyle yazdım:

«***Adım İbrahim Şenol.*** *1955 tarihinde Urfa ili Hilvan ilçesine bağlı Ovacık köyünde doğmuşum. 1962 tarihinde köyde ilkokula başladım ve 1968'de mezun oldum. Orta okula devam edemedim. Köyde babama yardım ettim. 1976 Mart'ında askere gittim ve 1978 Ocağında döndüm. Köyde babama yeniden yardım etmeye ve iş aramaya başladım. Olay günü Ceylanpınar'a iş aramaya gidiyordum. Yakalandım ve buraya getirildim.*» Hayat hikâyemi ertesi gün, öğlene doğru gelip aldıklarında "**bu kadarcık mı?**" demekten kendilerini alamadılar.

O gün (6 Ekim) bekleyişle geçti. Ertesi gün akşama doğru saat 9^{00} civarı gözlerimi bağlayarak, ikinci katta bir odaya götürdüler. Bir sandalyeye oturtuldum. Hissettiğim kadarıyla iki sandalye daha vardı ve karşımdaydı. Önüme bir masa koyarak ellerimi üstüne koymamı istediler. Dediklerini yaptım. Hayat hikâyemi yeniden anlattırdılar. Yazdıklarımı tekrarladım. Askerliğimi nerede yaptığımı sordular. Manisa Doğu kışla dedim, "**yalanlarını bırak bize doğrusunu anlat**" dediler. Doğruyu anlattığımı söyleyince ellerimi joplamaya başladılar. Doğrusu kendimi hazırlamıştım, kafama, kollarıma, göğsüme, belime ve bacaklarıma inen joplar dayanılmaz gibi değildi. Ayrıca bir devrimcinin iradesine sahip olması halinde işkencenin vız geleceğine inanıyordum. Ard arda gelen sorulardan çoğuna ya hiç cevap vermiyordum. Sorular daha çok Kadir, Zinar, Cemil Bayık, Duran vb. ile ilgiliydi. Mustafa Aydından kaç lira aldığımı, talimatları ve emirleri kimden aldığımı, bugüne kadar kaç kişi öldürdüğümü, hangi Apocuları tanıdığımı, ne zaman üye olduğumu, hangi görevde olduğumu vb. soruluyordu. Bilmiyorum dedikçe küfür ve jop faslı başlıyordu. Ama fazla sürmedi, 30-45 dakika sonra geri götürülüp hücreme bırakıldım, ve yeniden beklemeye başladım.

Ayın 8-9'u da bekleyişle geçti, sigarayla yakılan yerler olsun, jop yerleri olsun sızlayıp duruyorlardı. Ama moralim tamdı. Kendi kendime devrimci marşlar söyleyip daracık hücremde volta atıyordum. Tam hatırlamamakla birlikte sanırsam 9'un akşamıydı (10 da olabilir) hücreme gelip gözlerimi bağlayarak beni aldılar (ikisi sivil, biri de başçavuştu) önce Bekir, Kadir ve Aysel ile bir odaya alındık, sonra ayrı ayrı arabalara bindirilerek yola çıkarıldık. Diyarbakır'ın içinde bir yerlere götürülüyoruz sandım. Fakat yol uzayınca Silvan'a doğru gittiğimizi tahmin etmeye başladım. Fakat Devegeçidine götürülmüşüz. Arabalardan indirilerek ikinci katta nöbetçi subayın odasının olduğunu hissettiğim bir odaya alındık. Kayıtlarla devir teslim işi yapıldıktan sonra gözlerimiz bağlı olduğu halde ayrı ayrı odalara alındık. Odaların ışıkları yanık tutularak başımıza ikişer nöbetçi dikildi. Su, sigara, yemek, vb. verilmiyordu. Tuvalete gitmek yoktu. Konuşmak, kıpırdamak yasaktı. Bu şekilde önce bir sandalyede oturuyordum, uykum geldiği için başım öne düşüyordu, sonraları yere bir battaniye koyarak üzerine oturmamı istediler. Kısa bir süre oturduktan sonra uyumuşum (saat 11-12 olabilir). Gece çok soğuk olduğu için iki-üç kez uyanmama rağmen, sabaha kadar uyudum. Sabahleyin bir subay bana bir çay, biraz ekmek ve üç-dört tane zeytin verdi. Su ve sigara içmeme izin verdi. Yeniden beklemeye başladım. Fakat zaman 9-11'e doğru tırmandıkça bir hareketlenme hissediyordum.

Saat 11^{30}-12 civarındaydı, sert bir el koluma yapışarak küfürle sürüklemeye başladı. Kaldığım odaya çapraz düşen bir diğer odadan başımı zorla eğerek beni içeri fırlattı. Ayaklarıyla boğazıma basarak, ellerimdeki kelepçeleri çözdü. Bir devrimcinin ve iradesinin sınava çekildiği asıl işkence faslının başladığını hissettim. İçimden "**bir devrimcinin iradesine işkenceyle hükmetmek olanaksızdır**", "**Yaşasın PKK**", "**Yaşasın Bağımsızlık**", "**can kaygısına düşecek kadar alçalmamalıyım**" gibi şeyler söylüyordum. Ayaklarımdan çoraplarımı soyarak sırt üstü yere yatırdılar. Ayaklarımı yerle 60 derecelik açı yapacak şekilde havaya kaldırarak tavandan asılı olan kelepçeleri ayak bileklerime geçirdiler. Kavgamız başladı.

Yeniden hayat hikâyeme başladım. Ama beğenmiyorlardı. "**Doğrusunu anlat, eşek gibi dayak yeme. Çünkü nasıl olsa eninde sonunda anlatacaksın**". "**Elazığ ve Batman'da da senin gibi yapanlar oldu. Sonunda kuzu kuzu konuştular.**" "**Biz sabırlıyız. Bakalım sen kaç gün dayanacaksın. Bu dağ başında seni gebertiriz, kimsenin haberi olmaz**" vb. diyerek falakaya başladılar. Hilvan'da kimleri tanıdığımı, kimin ne iş yaptığını, hangi baskınlara kimlerin katıldığını, para ve silahları ne yaptığımı, silahları kimden aldığımı, nereye ve kime teslim ettiğimi, Mustafa Aydın, Cemil Bayık, Duran ve hatırlayamadığım pek çok kişinin nerede olduğunu, kimden talimat aldığımı, Apocuların hangi evlerde ve köylerde üslendiklerini, Kadir'i nereye götürdüğümü, Viranşehir'deki Öztopları kimin öldürdüğünü, Bekçinin oğlu (Gezgör)nu tanıyıp tanımadığımı, onun hangi eylemlere katıldığını, kimleri nasıl ve kiminle birlikte öldürdüğünü vb. gibi şeyler soruyorlardı.

Her falaka faslından sonra ayağa kaldırılarak ıslak zemine döktükleri tuz üzerinde zıplatıyor, sağa sola doğru koşturuyorlardı. "**Anlat, yoksa bekçinin oğlu gibi sakatlanırsın, öldürürüz, kıçına jop sokarız**", "**Apo karıkızla keyif yapıyor, sizi aldatıyor, sen eşeksin boşuna dayak yiyiyorsun**", "**Elazığ'da hepsi konuştu, bir tek Şahin direndi, onun ise yerine göz dikenler çözüldü diyorlar; sen de konuşmazsan bile çözüldü diyerek bir paçavra gibi çöp tenekesine atarlar. Ayrıca doğruyu söylemeden buradan çıkamazsın**", "**yazık bak gençsin, boşu boşuna neden sakatlanasın. Zaten hareket dağılıyor. Zınarı, Cemili, Duranı, Bakiyi de yakaladık. Konuşmaman faydasız**", "**boşuna dayak yiyeceğine bize yardım et, biz de sana yardımcı olalım**" gibi şeyler söylüyorlardı.

Sorular falaka ve tuzlu su üzerinde koşturulma dönemlerinde sürüyor. İki kişi mutemadiyen farklı şekilde ve farklı muhtevada sorular soruyorlardı. Ben genel olarak, bilmediğimi, tanımadığımı, kimseyi öldürmediğimi, silahımın olmadığını, doğru konuştuğumu söylüyor veya susuyordum. 5-6 falaka devresinden sonra zıplayamaz ve yürüyemez olmaya başlamıştım. Bundan sonra biri sırtıma biniyor, veya hep beraber sağa-sola doğru fırlatıp duruyorlardı. Yere düşmeme fırsat vermiyorlardı. Bu sırada sorguya katılanların 7-8 kişi olduklarını bir masa olduğunu, burada oturanların hiç soru sormadıklarını anladım.

Falakada yediğim joplar, elimi ve belimi yakan sigaralara göre daha fazla acı veriyorlardı; ama soğukkanlılığımı kaybetmeme, irademi kaybetmeme etki etmesi olanaksızdı. Çoğu kez dalıyor, sorularını bile duymuyordum. Bu arada Şahin'in durumu hep aklımda idi. Kendi kendime "**demek her ihanetin bir mükâfatı varmış, Şahin'e canı bağışlandı.** *İhanetin bedeliyse alçakça ihanet etmesi oldu*" diyordum. Doğrusu joplar acı vermiyor değildi. Ama korkmamam en ufak bir şeyi kabul etmemem ve konuşmamam gerekiyordu. Çünkü en ufak bir bilgi verenin peşini bırakmazlardı. Neyse 45 dakika veya 1 saat kadar sonra kapı açıldı, az sonra bir daha açıldı ve "**İbrahim'i bırakın biraz düşünsün**" dedi bir ses. Eski yerime götürüldüm. Ayaklarımı sürekli yere vurarak kanın hereket etmesini sağlamaya çalışıyordum. Ağzıma doldurulan tuz boğazımı ve dudaklarımı çatlatacak gibiydi. Su istiyordum cevap vermiyorlardı. Tuvalete gitmek istediğimi söylüyordum, cevap yoktu. Düşman karşısında dik durmaya çalışmama rağmen, sandalyede dik duramıyordum. Yeniden alınmamı bekleyip, durdum. Bu arada hep «**eğer beni konuşturacağınızı sanıyorsanız, yanılırsınız. Ayrıca hakkımda bilgiye de sahip değilsiniz. Bu sizin laçka yapınızı ortaya koyuyor**» diyordum. Soğukkanlı ve bilinçli hareket etmeye Hareketin prestijini her koşul altında korumaya kararlıydım. Zaten 10 günden beri sistemli bir şekilde kendimi hazırlamıştım. Ama saatler ilerliyor, jop sesleri geldiği halde sıra bana gelmiyordu. Bir ara «**acaba bir arkadaştan bazı bilgiler alıp, şimdilik yalnız ona mı yükleniyorlar**" dedim. Böylece akşamın 7-8^{00}'i oldu. Aniden aynı sert el koluma yapıştı ve sürüklemeye başladı. Ayaklarımı yere basmaya çalışıyordum. Anladığım kadarıyla merdivenlerden iniyorduk. Az sonra diğer arkadaşları da getirince bir arabaya bindirildik. Başka bir yere götürüleceğimizi anladım. Yaklaşık 30 saat sonra (gece 12^{00} oluyordu) tekrar Diyarbakır Merkez İnzibat Karakolu'na getirilerek hücrelerimize konduk.

12 Ekimde akşama doğru tekrar hücremden gözü bağlı olarak alındım. İkinci katta bir odaya götürülerek gözlerim açıldı. Üç sivil polis tarafından ifadem alındı ve daktiloya geçirildi. Kimlik tesbiti dışındaki kısmı şöyleydi: *«aileme bakmakla yükümlü ve işsizim. Olay günü Ceylanpınar Devlet Üretme Çiftliğinde işçi alıp almayacaklarını öğrenmek için köyden çıkarak Urfaya geldim. Ancak vakit geç olduğundan o geceyi Viranşehir'de geçirmeye karar verdim. Durakta ..... almakta olan bir taksi şcförüne nereye gideceğini, sordum. Ceylanpınar'a deyince Viranşehir'e kadar beni de almasını istedim ve taksiye bindim. Taksi daha şehirden çıkmadan biri bayan olan iki kişi el kaldırdılar. Onlar da Viranşehir'e gideceklerini söyleyerek taksiye bindiler. Urfa çıkışında trafik ekibi tarafından durdurulduk ve yakalandık. Şoförü, Kadir'i ve Aysel'i tanımıyorum. Takside çıkan PKK dökümanlarından haberim yoktur ve bana ait değildir. Kadir ve Aysel'in sahte kimlikleri karakolda anlaşılınca isimlerini öğrendim.»* Daha sonra Kadir, Aysel ve Bekir'le birlikte sıkıyönetim adlî müşavirliğine gösterilerek Diyarbakır Sıkıyönetim Askeri Tutukevine götürüldük. Ayın 16'sında savcılığa çıkarılınca savcı kimliğimde "ilçesi merkez" yazıldığı halde Hilvanlı olduğum, kayıt numarası üzerinde iki kez kalem geçtiğini, bu nedenle kimliğimi araştıracağını söyledi. Mahkemeden de aynı nedenle tutuklanmamı istedi ve tutuklandım.

Tutukevinden nasıl kurtulacağımın hesabını yaparken, biraz da kimliğimin açığa çıkmamasını umut ediyordum. Fakat 10 veya 11'inde savcılığa çıkarıldım. Savcı "**Hilvan'da İbrahim Şenol diye biri yok. Bu işin aslı nedir?**" dedi. Ben de bir yanlışlık olabileceğini, aslında olması gerektiğini söyledim, "**iyi**" dedi "**araştıracağız**". Sonra yan tarafta bir odaya alınarak iki kez fotoğrafım çekildi.

Bundan sonra kimliğimin açığa çıkacağını ciddi olarak düşündüm, ve kaçmayı kafama yerleştirdim. Bu iş için en basit yol, cezaevi çöp arabasıydı. Bidonla alınan çöpleri boşaltacak ve bidona yerleşerek dışarı çıkacaktım. Hazırlıklara giriştim. Bidondan uzun süre kıpırdanmadan kalabilmek için spor yapmaya ve sabahleyin yokluğumun yoklamaya kadar kimse tarafından anlaşılmaması için de herkesten önce yataktan kalktığım halde yemek yemeye başladım. Ancak bidon kısa ve dardı. Bu nedenle çöplerin çok olduğunu, bir bidonun yeterli olmadığını yaygınlaştırarak, yeni bir bidonun gelmesini sağladım. 12 Aralık'ta bidona iyice yerleşerek beklemeye başladım. Fakat çok sıkı giyindiğim ve bidonda hava deliği açmadığım için 15-20 dakika sonra bidonda dayanamamaya başladım. Havasızlıktan baygınlık geçiriyor ve şiddetle terliyordum. Buna rağmen dişimi sıkarak 4 saat kadar (gece dörtten sabah 8'e kadar) kıpırdamadan durdum. Fakat dizlerim tamamen uyuşmuştu.

Sabah saat sekizde çöp bidonları alınınca arabaya yerleştim. Faka yolda çıkmak ve kaçmak olanaksızdı. Çünkü benim ayaklarım uyuştuğu gibi, bir de asker vardı. Bu nedenle Dicle nehirine kadar gittik. Araba ileri geri hareket

Devamı S: 22'de

KEMAL PİR'İ ANLAMAK

Demokrat Türkiye gazetesinin Şubat 1983 sayısında "KEMAL PİR" başlığını taşıyan bir yazı yayınlandı. Yazı, Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin kaderini tayin eden tarihsel bir eylemin temsilcisini; bu devrimlerin gelişmesinin temel taşı niteliğindeki değerleri simgeleyen bir devrimci önderi konu alması; onu kavramaya ve kavratmaya çalışması ve her iki ülke devrimcilerinin dikkatini bu olaya çekmesi nedeniyle olumlu ve önemli bir yazıdır. Kürdistan ve Türkiye devrimlerinin ilişkisi; ezen ve ezilen ulus devrimcilerinin görevleri; enternasyonalizm olgusunun ülkemiz koşullarındaki ve evrensel çaptaki anlam ve önemi Kürdistan bağımsızlık hareketinin uluslararası devrimci hareket karşısındaki konumu gibi temel sorunlara yaklaşan yazı bütün bu olumlu özelliklerine ve önemli bir çabanın ürünü olmasına rağmen, Kemal PİR'i, onun mücadelesini ve savunduğu görüş ve inançları yeterince doğru bir biçimde anlamak anlatmak bakımlarından önemli bazı yetersizlikleri ve dolayısıyla yanlışlıkları da içermektedir. Şüphesiz ki böyle bir şeyden ötürü yazarı itham etmek aklımızdan bile geçmemektedir. Çünkü biz biliyoruz ki, Türkiye ve Kürdistan soluna günümüze dek egemen olan ciddi birçok yanlış eğilimden ötürü bu eğilimlerle savaşmayı varlık nedenlerinden biri sayan ve bu tavrını tarihsel bir eylem düzeyine yükseltmiş olan Kemal PİR ile onun temsil ettiği eğilim, bu çevreler tarafından küfür ve karalama dışında, üzerinde olumlu bir tek lafın bile tabu sayıldığı olaylar olarak görülmüşlerdir. Esas olarak sosyal-şoven eğilim ile reformist yerel milliyetçilikten kaynaklanan bu yanlış tutum nedeniyle Kemal PİR olayının tüm yönleriyle ve eksiksiz bir biçimde ortaya konulması görevi yine onun partisi ve yoldaşlarına yüklenmiş bir görevdir.

Bu nedenle ve bu yazı vesilesi ile yazının gerçek anlamını bulmasına yardımcı olmak için Kemal PİR, sahip olduğu görüşler ve mücadelesi hakkında yazıda değinilen konularda bir değerlendirme yaparak onun daha doğru ve daha tam anlaşılmasını sağlamaya çalışacağız.

Sosyal-şovenizmin en azgın dönemini yaşadığı, Türkiye sol çevrelerinin değil Kürdistan gerçekliğini tanımak, görmek dahi istemedikleri ve burjuvazinin bu konudaki acısını paylaşarak konuya her el atılışta yaralarına basılmışcasına saldırıya geçtikleri bir ortamda, Kürt halkının ulusal bağımsızlık isteğini dile getirmek, bu halkın kendi öz evlatları için dahi büyük bir fedakarlık ve cesareti gerektirirken, Haki KARER ve Kemal PİR gibi insanların bu mücadelenin en ön saflarında yer alışları gerçektende sosyal-şovenizme karşı kazanılmış en büyük zaferi oluşturur. Kendi içinde yurtseverliği, Marksizm-Leninizmi, proleter devrimciliği, enternasyonalizmi ve ulusal kurtuluşçuluğu taşıyan bu zafer olgusu, Türkiye gerçekliği içinde çok daha anlamlıdır ve o, kıyasıya süren bir savaşın ürünüdür.

Yine bu savaş, içinde ikinci bir zaferi daha taşımaktadır ki oda, kendileriyle birlikte bir halkıda tükenişe ve yokoluşa götüren uşaklığın, ulusal inkârcılığın ve teslimiyetin bozguna uğratılmasıdır. Bağrından çıktıkları halkın varlığını ve onun bağımsızlık gibi yüce bir talebini görmezden gelerek, ya halk ve ülke varlığını inkar temelinde ama öte yandan da "proleter devrimci"lik adına sosyal-şoven hareketler içinde yeralanlar, ya da sözde bu halk adına hareket ediyor görüntüsü altında otonomi, özerklik gibi çağımızda artık adı dahi edilmeyecek kadar ipliği pazara çıkmış uşaklıklar peşinde koşanlar, şu veya bu gücün kuyruğuna takılarak halkın öz çıkarlarını satılığa çıkaranlar kendi yenilgilerini, çürümüşlük ve acizliklerini Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin kazanım ve değerlerini en iyi şekilde sembole eden bu yoldaşlar karşısında iliklerine kadar duyuyurlar.

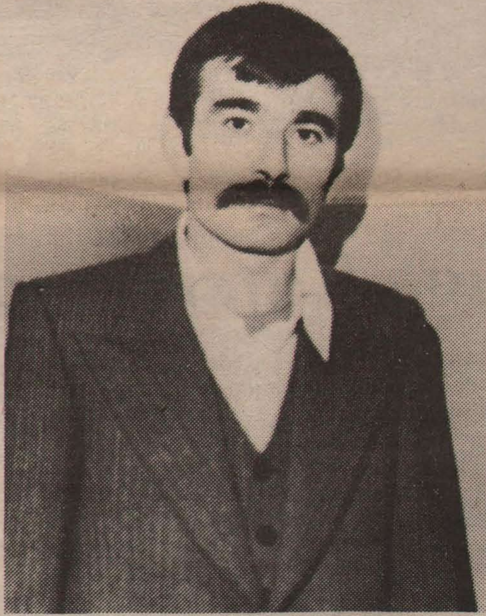
Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin daha ilk tohumlarının atıldığı yıllarda mücadeleye kanıyla hayat veren Haki KARER, ve düşman saldırısının bir imha savaşına dönüştüğü, dağılmanın, ihanetin ve teslimiyetin basit fiziki yaşamı sürdürmek gibi iğrenç bir amaç uğruna meşru gösterilmeye çalışıldığı bir ortamda inancını ve Parti'ye bağlılığını koruyarak, saldırının vahşet ölçüsüne vardırıldığı cezaevi duvarları ardında dahi direnişi yükselten, boyun eğmezliğin ve devrimci gururun temsilcisi olan, mücadeleyi kanıyla mühürleyerek, dönülmezliği ilan eden Kemal PİR'i tanımak, ONLARIN mücadelesini kavramak, bir tarihi dönemi ve bu döneme damgasını vuran mücadeleyi, bu mücadelenin neler pahasına ve kimlerle savaşarak yükseldiğini anlamayı zorunlu kılar. Tüm bunlar yapılmaksızın, bu insanları anlayıp doğru bir yaklaşımla değerlendirebilmek mümkün değildir.

Kürdistan halkı ve bu halkın öz kurtuluş savaşına damgasını vuran PKK, acısının büyüklüğü yanında, böyle önderlere sahip olduğu için gururludur. Çok haklı olan bu gurur, büyük anlama sahiptir. Çünkü Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi, tarihte her halka ve her kurtuluş mücadelesine nasip olmayacak değerler yaratmış, Türk ve Kürt halkları arasındaki özgür birliğin sömürgecilikten kaynaklanan engellerini böylesine güçlü enternasyonalizm örnekleriyle yıkarak, ulusal kurtuluşçuluğu proletarya enternasyonalizmiyle ayrılmaz bir bütün haline getirmiştir.

Açıktır ki, onların böyle bir mücadele içinde yer alarak en önde savaşmaları bir tesadüf değildir. Sadece bu halkın mücadelesine duyulan bir sempati de değildir. Bu iki isim, iki cephede verilen savaşı anlatır. Sosyal-şovenizme, ulusal inkarcılığa ve reformist Kürt milliyetçiliğine karşı savaşın adıdır ONLAR. Proleter devrimciliğin, enternasyonalizmin ve ulusal kurtuluşçuluğun en güçlü bileşimini sunarlar bize. Bu nedenle, onların Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı içinde yeralmaları olgusunu, çok farklı bir olay olan ve gerçekte en başta onların savaştığı inkarcılık temelinde farklı ulusların mücadelesi içinde yeralma olgusuyla karıştırmamak gerekir.

Evet, Kemal PİR, kendi deyimiyle yurtseverlikten devrimciliğe doğru bir gelişme göstermiş, Türk halkının emperyalizme bağımlı tekelci kapitalizmin egemenliği altındaki yaşamına karşı savaş kararı almıştır. ABD emperyalizminin Türkiye toprakları üzerindeki askeri üslerinin, ekonomiden siyasete kadar varolan hakimiyetinin ulusal onuruna dokunduğunu söyleyen Kemal PİR, bu onuru kurtarmanın ancak örgütlü-güçlü bir savaşla mümkün olduğunu da bilmektedir. O'nun daha sonraki yaşamına yön verecek olgu, işte halk adına, Türkiye proletaryası adına duyduğu bu yüce ONUR duygusudur.

Hangi ulustan olursa olsun, milliyetçi eğilimlere karşı olduğunu ve bu konudaki hassasiyetini önemle vurgulayan bu yoldaş, tarih önünde yaptığı konuşmasında Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine katılış nedenlerini şöyle ifade etmektedir.

Kemal PİR

"Bu hareket toparlayıcılık vazifesi görüyordu, toparlayıcıydı. Ve geleceğinde zafer şeyleri vardı, halada var buna inanıyorum. Bu hareketin geleceği parlak iktidar olacak. Böyle bir durum vardı. Bunun için ben bu harekete katıldım. Bu harekete de böyle basit tartışmalarla katılmadım."

Yurtseverlikten Marksizme ulaşan Kemal PİR, Türkiye devrimci hareketinin toparlanmayı değil, bölünmeyi yaşadığı dönemde, Türkiye proletarya hareketininde zafere ulaşmasının en büyük güvencesi olarak gördüğü Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi içinde yeralmış ve bu hareketin gelişimi önüne dikilen sosyal-şoven ve reformist-milliyetçi akımlara karşı kıyasıya bir savaş yürütmüştür.

Kemal PİR yurtseverdir; çünkü, halkının emperyalizmin ve kapitalizmin egemenliği altında çiğnenen onuru onu mücadeleye iten temel [illegible] olmuştur. Kemal PİR proleter devrimcidir; çünkü, Marksizme-Leninizme inanmış ve bu öğretinin klavuzluğunda dünyayı ve toplumu değiştirme savaşına katılmıştır. Kemal PİR enternasyonalisttir; çünkü, her türlü milliyetçi düşünceye karşı önü alınmaz bir kinle mücadele etmiş, Türk sömürgeciliğinin egemenliği altında yokedilmeye çalışılan Kürt halkının bağımsızlık savaşında yeralmış, bu savaşı kendi halkının kurtuluşu için bir garanti olarak görmüştür. Kemal PİR ulusal kurtuluşçudur; çünkü, Kürdistan halkının diğer halklarla özgür ve eşit temellerdeki birliğinin ön koşulunu teşkil eden bağımsız ve özgür bir geleceğe ulaşmasının ancak halk savaşı temelinde bir ulusal kurtuluş mücadelesi ile mümkün olabileceğine inanmış, bu nedenle Kürdistan bağımsızlık savaşının yürütülmesinde, ulusal kurtuluş siyasetinin hayata geçirilmesinde en önde ve bir nefer gibi savaşmış, bu mücadelenin önderi, neferi ve şehidi olmuştur.

Kemal PİR'in Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesi içinde yer almasının anlamı tüm bu nitelikleri içinde taşımaktadır. Ya, aynı biçimde değerlendirilen tersi durum? Yani, bir çok 'Kürt devrimcisi'nin Türkiye sol hareketi içinde yer almaları olayı içinde aynı şeyler söylenebilir mi? Bunun cevabının hayır olacağını Türkiye ve Kürdistan gerçekliğini uzaktan-yakından tanıyan herkesin bilmesi gerekir. Bu çok açık bir durumdur. PKK hareketi, gerek doğuş yıllarında ve gerekse tüm mücadelesi süresince bu konudaki doğru anlayışı yaşatmak, egemen kılmak için savaşmıştır. Çok açık ki Türkiye sol hareketi içinde yeralan birçok Kürdistanlı, o saflarda, Kürdistan'ın bağımsızlığı için ve bu iki halkın mücadelesinin ilişkisini kavrama temelinde değil, tam tersine Kürdistan'a bakış açılarının çarpıtılması temelinde yeralmış, ve ülke gerçekliğinden koparılmışlardır. Ülke varlığının dahi inkâr edildiği bir ortamda ülke ve halk çıkarlarını gözetmeyen, böyle bir düşünceyi akla dahi getirmeyenler hangi proleter yurtseverlik gururundan enternasyonalist tutuma ulaşabilirler. En üst zirvesini enternasyonalizmde bulan proleter yaklaşımın kaynaklığını yapan şeyinde derin yurtseverlik olduğu dikkate alınırsa, bu gerçek bütün çıplaklığıyla ortaya çıkacaktır. Haki KARER ve Kemal PİR'in Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine katılışları ve bununda ötesinde böyle bir hareketin yaratıcıları arasında yeralmalarının anlamı sadece iki komünistin bir başka halkın mücadelesine katılışları biçiminde anlaşılmamalıdır. Bu olayın dünya devrim tarihinde görülen ve daha da görülecek olan proleter dayanışma ve enternasyonalizm örneklerinden daha farklı yönleri vardır. Çok doğal ki bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da birçok Türk ve Kürt devrimcisi Türkiye ve Kürdistan halklarının devrimci mücadeleleri içinde yer alacak, bu mücadelelere güç katacaklardır. Halklarımız bu direnişler içinde büyük dayanışma örnekleri yaratma gücündedir. Fakat, gerek Haki KARER ve gerekse Kemal PİR'in tarihi açıdan oynadıkları rol, bunu aşan bir durumdur. Önemle vurgulayarak bir kez daha belirtelim ki, ONLAR, ulusal varlığı ve ülke gerçekliği yalnızca Türk egemen sınıflarınca değil, Türkiye sol çevrelerince de inkâr edilen, bağımsızlık iradesi çiğnenmek istenen Kürdistan halkının ilk sözcüleri arasında yer alarak, bu halkın öz çıkarlarına yönelen saldırılara göğüslerini siper etmiş, kurtuluş düşüncesinin hayat kazanmasında ve inkâr edilemez bir gerçek olarak büyütülmesinde mücadeleleriyle büyük rol oynamışlardır. Bu tarihi rol artık yerine getirilmiş ve anlamını Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişmesinde bulmuştur. Aradaki fark böylesine büyüktür.

Kemal PİR, emperyalizmin ve Türk burjuvazisinin çizdiği misak-ı milli'yi kabul etmemiş, bunu savaşılması gereken bir olgu olarak görmüştür. Kürdistan Bağımsızlık Savaşı içinde yeralışı da zaten bunun en yalın ifadesidir. O, misak-ı milli'nin kendi halkını (Türk) da kıskıvrak bağlayan bir zincir olduğunu görmüş ve Kürt halkını adım adım yokoluşa götüren, onun inkârı demek olan emperyalizmin bu sınır çizgisini topuklarıyla ezmiş, bu halkın en yakın dostu, onun mücadele arkadaşı, önderi olarak öz taleplerinin sözcülüğünü ve savaşçılığını yapmıştır.

Türkiye ve Kürdistan halklarının gerçek birliğinin tek yolununda böyle bir mücadeleden geçtiğini, Kürdistan halkı kendi kurtuluşunu sağlamaksızın zor, baskı ve sömürgecilik temelinde bir "birlik"in kabul edilemeyeceğini militanca savunmuştur. Savunmaklada yetinmemiş, bu bağımsızlık mücadelesine kan vermiştir. Onun büyük bir gururla ve çekinmeksizin verdiği bu kan, Türkiye ve Kürdistan halklarının en açık mesajıdır.

Yeri gelmişken hemen belirtelim ki, bu mücadele, Türkiye ve Kürdistan halklarının emperyalizme karşı mücadelesi konusunda varolan bazı hatalı anlayışlara cevabı da içinde taşımaktadır. İki halkın Türk faşist cuntasına karşı sürdüreceği birleşik mücadelenin iktidar sorununun daha sancısız ve kısa yoldan çözümlenmesi açısından taşıdığı önem tartışılamaz. En somut ifadesini FKBDC'sin de bulan bu düşünce, halklarımızın çıkarları açısından en doğru olan yaklaşımdır. Ancak bilinmelidir ki, bu düşüncelerin pratikte hayat bulması karşılıklı güçlerin mücadele içinde gösterecekleri doğru yaklaşım ve militan özelliklerle mümkündür. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi, stratejik müttefiki olarak gördüğü Türkiye Devrimci Hareketi ile en sıkı bağlar ve mücadele birlikleri oluşturmayı bağımsızlık mücadelesinin zafere ulaşmasında zorunlu gördüğü gibi, Türkiye devrimci güçlerinin üzerlerine düşen görevi gerçekleştirememe durumunda kendi ulusal kurtuluş savaşı çizgisini sürdürmeyi ve sonuca götürmeyi de, Kürdistan, Türkiye ve genelde dünya halklarının çıkarları gereği vazgeçilmez görür. Bu, en doğru ve enternasyonalist yaklaşımdır. Yani, gelecekte halkların ortak mücadelelerini sürdürme sorunu, doğrudan bu iki halkın kurtuluş güçlerinin kendi sahalarında devrimi örgütlemelerine ve geliştirmelerine bağlıdır.

Türk halkı, egemen sınıflarının vahşeti, bir halkı ortadan kaldırmak için uygulanan yoketme girişimleri, gerçekleştirdiği katliam, cinayet ve barbarlıklar karşısında, kardeş olarak gördüğü Kürt halkına yapamadığı yardımın ezikliğini, Türkiye proletaryası ve halk güçleri adına ortaya çıkan örgütlerin enternasyonalist tutuma ulaşmadaki affedilmez hatalarının utancını, kendi evlatları olan Haki KARER, Kemal PİR, Gürcan ÖZCAN vb. döktüğü kanda ve yine bu uğurda zindanlarda sürdürülen direnişte silme imkânına kavuşmuştur. Türkiye halkının, Kürdistan halkına beslediği gerçek duyguları, bu halkın bağımsızlığı için vermek istedikleri desteği, dayanışmayı bu yoldaşlar temsil etmektedir. Onlar, Türkiye halkının kendi çıkarları gereği de görmek istediği Bağımsız Demokratik Birleşik Kürdistan için savaşmış, bu uğurda kan vermişlerdir. Onların verdikleri bu mücadelede, Türkiye ve Kürdistan halklarının, tüm dünya halklarının nihaî hedefi olan o büyük birliğin nüveleri vardır.

"*'Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi ile Türkiye Devrimci Hareketi arasında bağ var. Ben bu bağa da inandığım için; ama hakim sınıflarsız, ikisininde hakim sınıfı yok edilecek, ondan sonra bu iki halkın birleşmeside mümkün, özgürlük şartlarında. Hatta ben Ortadoğu'da daha büyük devletlerden yanayım. Burjuva sınıflarsız, hakim sınıflarsız, feodal-kompradorlarsız büyük devletlerden yanayım*" diyor Kemal PİR. Ve içinde mücadele ettiği hareketin, PKK önderliğindeki Kürdistan Bağımsızlık Hareketi'ninde hedefini vurguluyor bu sözlerle. Yani, verilen bağımsızlık mücadelesi temelinde ulaşılacak Bağımsız-Demokratik-Birleşik Kürdistan devletinin, özgür ve eşit temellerde daha büyük devletlerin yaratılması için zorunlu olduğunu ve bu uğurda savaştığını haykırıyor. Egemen sınıfların çizdiği sınırların birlik değil işgal, ilhak ve sömürgecilik olduğunu anlatıyor. Adı geçen yazıda da bahsedilen bu konunun en doğru tarzda anlaşılmasının halklarımızın ortak mücadelesi ve geleceğin doğru belirlenmesi açısından önemi son derecede büyüktür. Bu konuya biraz daha açıklık getirmek için yine Kemal PİR'in sözlerine başvurmak gerekecektir. Kemal PİR, "*Ortadoğu'nun siyasal haritası emperyalizm tarafından çizilmiş. Emperyalizmin işbirlikçi burjuvaları, feodaller ve komprador-burjuvalar tarafından çizilmiş bir siyasal harita. Böyle bir siyasal haritayı anti-emperyalist olarak kabul etmem mümkün değil benim. Kabul edemem. Ben halkların öz iradeleriyle çizilmiş siyasal haritalardan yanayım. Ve zaten halkların mücadeleleri de bugünde gösterdiği gibi, yani dünya çapında görüldüğü gibi, kendi öz iradeleriyle kuruluyorlar. Yani siyasal haritalar değişiyor dünya çapında, Afrika'da değişiyor. Güneydoğu Asya'da değişti. Asya'da değişti. Latin Amerika'da değişiyor. Ortadoğu'daki emperyalizme karşı mücadelenin genel sorunlarını tartışırken Kürt toplumu da var*" derken, izah etmeye çalışılan konuyada gerekli açıklığı getirmektedir. Kemal PİR, Türk sömürgecileri ve emperyalizm tarafından çizilmiş olan Türkiye devlet sınırlarının ve bununda ötesinde Kürdistan ülkesinin parçalanmışlığının kabul edilemeyeceğini, Kürdistan halkının da kendi geleceğini öz iradesiyle belirlemesi gerektiğini söylemektedir. Onun, Ortadoğu'da daha büyük devletleri ve giderek dünya uluslarının birliğini savunan düşüncesiyle tam bir uyum içerisinde olan bu anlayış, marksizmin yaşayan gerçeğini ifade etmektdir. Yazıda ele alındığı gibi, bu hedef sadece Kürdistan ve Türkiye, ya da Kürdistan ve Arap halklarının birliği sorununu değil, özgür ve eşit temellerde daha büyük ve güçlü devletlere ulaşma olayını vurgulamaktadır. Halkların iradelerinin baskı altında tutulduğu günümüz Ortadoğusunda, bu özgür iradenin bağımsızlık temelinde gerçeklik kazanması sorunu henüz tüm canlılığını korurken, halkların sömürgeciliğe ve emperyalizme karşı mücadeleleri temelinde ve diğer halklarla dayanışma halinde ulaşacakları bağımsızlık olgusunu emperyalizme kolay yem olacak birer ayrılık öğesi olarak görmek, sorunun doğru bir şekilde anlaşılmasını zorlaştıracak ve hedefin saptırılmasına yolaçacaktır.

Haki KARER ve Kemal PİR'in sosyal-şovenizmi yenilgiye uğratan mücadeleleri aynı zamanda Kürt küçük-burjuva reformistlerinin de yüzüne vurulan bir şamar olmuştur. Otonomi ve özerklik gibi emperyalizmin dayattığı "çözüm"ler peşinde koşarak tarihi uşaklıklarını sürdüren (başta Özgürlük Yolu olmak üzere) bu çevreler, kendi halklarına karşı işlemekte devam ettikleri bu suç, bu ihanet karşısında, Türk halkının bağrında çıkarak Kürt halkının bağımsızlığı için savaş veren bu yüce enternasyonalizm örneklerine saygı duymak bir yana, ne yazıkki çamur atmak için biteviye kol sıvıyorlar. Böylesine büyük bir enternasyonalizm örneğinin ve boyuneğmez bir direnişin sahibi olan Kemal PİR gibi yüce önderlere "ajan" diyebilecek kadar gözü dönmüşcesine saldırabiliyor,

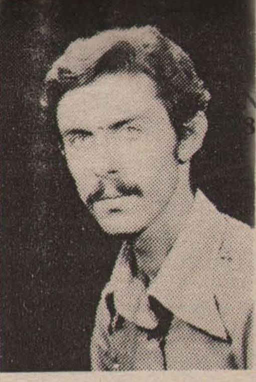
Devamı S: 23'de

MART AYI ŞEHİTLERİMİZİ ANIYORUZ

Mazlum DOĞAN
21 Mart 1982

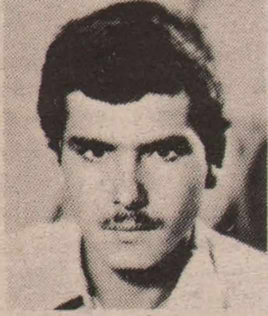
Yoksunuz artık; Havasınız kilsiniz
Işıksınız, ancak sezilebilirsiniz.
Gene de hesap vermemiz gerek size
Siz ki, bölünmez şekilde bizimlesiniz...

Ferhat KURTAY
22 Mart 1982

Ahmet KURT
28 Mart 1980

Mehmet KURT
28 Mart 1980

Salman DOĞRU
28 Mart 1980

Mehmet ÖZSOY
28 Mart 1980

Abdullah YÜCE
Mart 1981

Abdurrahman ÇEÇEN
Mart 1981

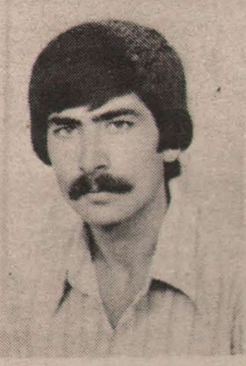
Hasan AYDIN
10 Mart 1978

Aydın GÜL
7 Mart 1977

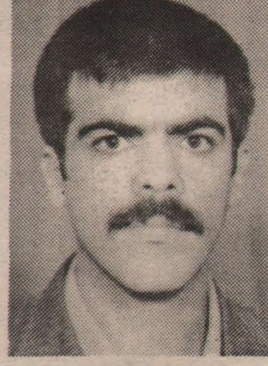

Celal AŞKIN
30 Mart 1980

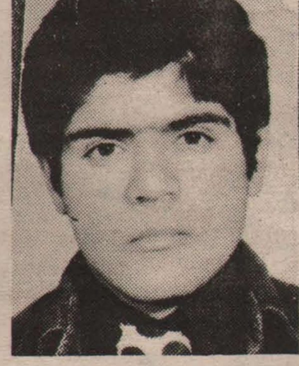

Ömer KAYA
8 Mart 1979

Cemal KILIÇ
Süleyman / 26 Mart 1980
Sedat ALKAN / 27 Mart 1980
Aslan ESEN / Mart 1980
Veli GEÇİT / Mart 1981
Battal EVSEN / Mart 1981
Musa DURAK / 16 Mart 1980
Takyeddin TEKDAL
18 Mart 1980
Mahmut ZENGİN
Yaşar ÖNER
Eşref ANYAK
Tahin ŞAHİN

Muhittin ALTAY
16 Mart 1979

Zübeyr ALPTEKİN
17 Mart 1980

Ali ARIÇ
Mart 1980

Kürdistan Kadını Köleliğe Karşı Savaşıyor

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü dünya çapında kutlanırken, ülkemiz kadınları da bu kutlayışa sömürgeciliğe karşı yeraldıkları bağımsızlık savaşında yükselttikleri direnişleriyle katılıyorlar.

1910'da Uluslararası II. Kadınlar Konferansı'nda Klara Zetkin'in önerisi üzerine kabul edilen 8 Mart dünya emekçi kadınlar günü, her geçen yıl biraz daha anlam kazanıyor. Çünkü dünya emekçi kadınları, ister sınıf mücadelesi içinde isterse ulusal kurtuluş savaşlarında üstlendikleri görevler ve bu uğurda yaptıkları fedekarlıklarla insanlığın özgür geleceğini yaratma mücadelesinde giderek daha da artan oranda yer alarak, kendi kurtuluşlarını da bizzat kendileri yaratıyorlar. Toplumun en çok ezilen ve zorlanan kesimi olan kadın kitlelerinin, ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelelerinde en yaygın tarzda yeralışları çağımızda toplumsal devinimin hangi boyutlara ulaştığının açık göstergesidir.

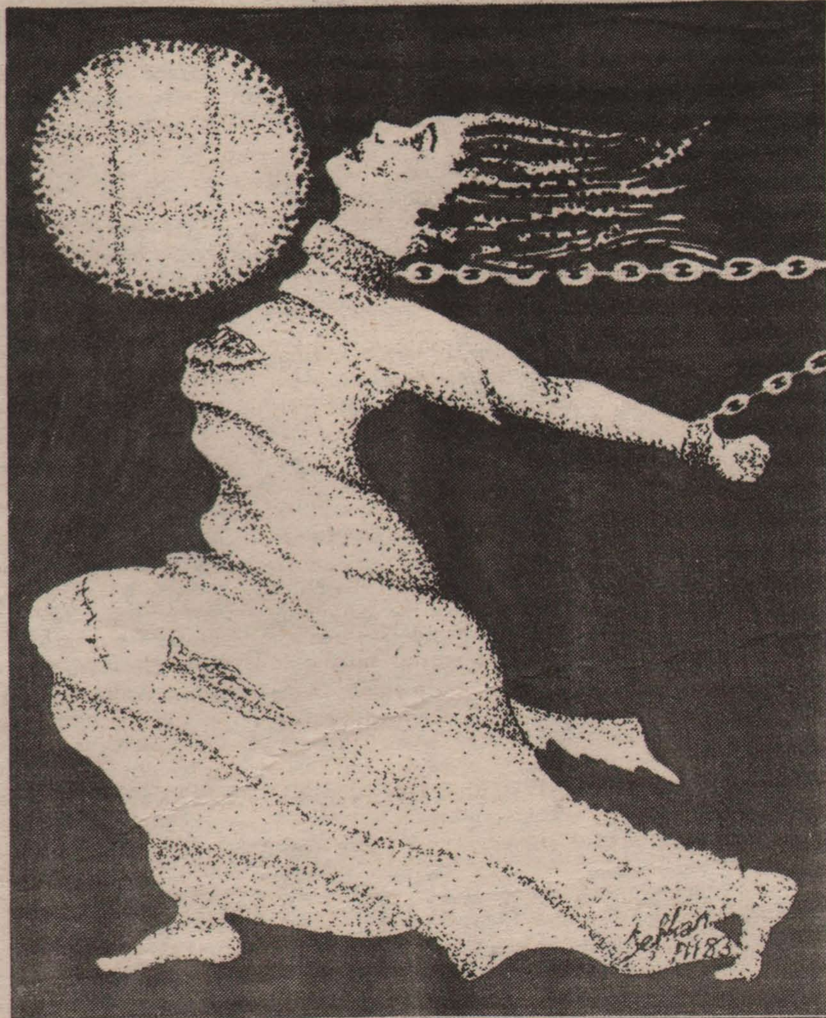
Daha ilk adımları atılıyor olmasına rağmen, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin toplumumuzda yarattığı bilinçlenme ve uyanış olayının bugünkü sonuçları da, mücadele içinde yeralan kadın kitlelerinin durumunda görülebilmektedir.

Sömürgeci kapitalizmin toplumumuz üzerinde yarattığı tahribatın en çok etkilenen ve çok yönlü sömürü altında sağır-dilsiz ve kör bir 'yaratık' haline getirilen Kürdistan emekçi kadını, gelişen bağımsızlık mücadelesi içinde sesini yükseltebiliyor ve mücadeleye güç katıyorsa, bu, artık onun sağır ve kör konumundan yaşamak için mücadele eden bir savaşçı mertebesine ulaştığını göstermektedir. Savaşçı vasfını sadece silah kullanan nefer olarak değil, toplumu ileriye götüren militan ruhun yaşatılması ve mümkün olan tüm araçlarla düşmanın karşısına dikilme olayı olarak anlarsak, bugün tüm Kürdistan insanlarının ve dolayısıyla Kürdistan kadınlarının birer savaşçı konumunda olduklarını görürüz.

PKK önderliğinde geliştirilen bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi, cezaevlerinde ve dışarda verilen mücadeleler ile halka malolmuş bu mücadele etrafında kenetlenen halk kitleleri, bu nedenle düşmanın dolaysız hedefi haline gelmiştir. PKK'yi ortadan kaldırmak gibi beyhude bir amaç peşinde koşan sömürgeciler, artık bunun mümkün olmadığını, halka uyguladıkları vahşetlere rağmen inançlarını haykıran seslerde görmüşlerdir.

Çok açık olarak bilinmektedirki, PKK'yi ve Kürt halkını yokedilmesi gereken hedef olarak gösteren sömürgeci faşist cunta, bu amaçlarına ulaşmada dizginsiz vahşet uygulamalarını kendi iğrenç varlığını koruma adına meşru görmekte, Kürdistan sadece zindanlarıyla değil, köyleri, kasabaları ve mahalleleriyle işkencehanelere dönüştürülmüş bulunmaktadır. Türk sömürgecileri, halkımızın uyanan yurtseverlik ve bağımsızlık tutkusunu kan ve vahşetle bastırmaya çalışırken, sadece fiziki bir ölümü dayatmamakta, en kutsal değerleri çizmeler ve dipçikler altında ezmeye çalışmaktadırlar. Yaşlı nenelerden, daha çocuk yaşdaki kızlara kadar tüm Kürdistan kadınları en hayasız işkencelere maruz kalmakta, kendi kocalarının, çocuklarının, babalarının ve diğer yakınlarının gözleri önünde kadınlarımıza yapılan bu hayasız işkencelerle Kürt insanının onuru ayaklar altına alınmaktadır.

Bu vahşet ve alçaklıklar o ölçülere varmıştır ki, artık katlanılmaz hale gelen açlık ve sefaletten kimse bahsetmez olmuştur. Hiç kimse, aç geçen güçlerini, parasızlıktan ölen

hastasını, soğuk kış günlerini yakıtsız ve sobasız geçirdiğini, yırtık ayakkabısını, elbisesini düşünmemektedir. Bugün Kürdistan'da insanların düşüncelerine hakim olan tek şey vardır: bu namussuzluğun ve alçaklığın hesabı nasıl ödettirilecektir? Bir halkı ortadan kaldırmayı amaçlayan bu azgın düşman kendi amaçlarının içinde mümkün olan en kısa yoldan nasıl boğulacaktır? Yeni nesiller nasıl olacakta bugünün insanlarının çektiği acı ve yoksulluğu tanımayacak, özgür insanlar olarak doğabileceklerdir?

İşte bu düşünceler, bir acılar yumağı olan Kürdistan kadınınında çokça düşündüğü konulardır. Evlat acısı, maruz kaldığı işkenceler, açlık ve sefalet içinde bulunan Kürdistan kadını, tüm Kürdistan'ın duyduğu acıyı adeta tek tek yaşamakta, bunun öfkesi ve kiniyle kendi evlatlarına sahip çıkmaktadır.

Eğer düşman köy baskınlarında tüm yaptıklarına rağmen, yinede bir direnişle karşılaşıyor, kadınlarımızı saçlarından asarak devrimcilerin yerini öğrenmeye çalışıyor ama yine de tek sözcük alamıyorsa, ve kadınlarımız her koşul altında yardımcı olacaklarına dair devrimcilere haber ulaştırıyorlarsa, bu ülkenin kadınları bu mücadelenin en önde savaşan neferleri durumundadırlar demektir.

Ve tüm devrimci savaşçılarda çok açık olarak bilmektedirlerki, Kürdistan insanının ve Kürt kadınlarının düşman karşısında direniş içinde geçen her günkü yaşamları başlı başına birer mücadele çağrısıdır. Yani, Kürt insanına ve Kürt kadınına mücadele çağrısına gerek kalmamakta, Kürdistan'daki yaşamın kendisi zaten bir mücadele çağrısı olmaktadır.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü bu nedenle biz, Kürdistan kadınına bir çağrı günü olarak değil, tam tersine Kürdistan kadınının köylerden, fabrikalardan, evlerden ve işkencehanelerden yükselttiği direnişiyle tüm dünyaya iletmek istediği mesajı ulaştırma günü olarak anlıyoruz. Bugün, Kürdistan kadını ve bir bütün olarak Kürdistan, dünya halklarına ve emekçilerine mücadelesine destek mesajı göndermektedir.

***

PKK-Merkez Komitesi tarafından yazılıp yaygın olarak dağıtılarak gazetemize de ulaştırılan Newroz bildirisini yayınlıyoruz

DEVRİMCİLER, DEMOKRATLAR, YURTSEVERLER YİĞİT KÜRDİSTAN HALKI!

21 Mart 1982 günü, bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin her türlü vahşet ve zülme rağmen yenilmezliğinin ilan edildiği bir gündür. Bugün halkımızın yüzyıllardır yaşattığı Newroz ve Kawa isimleri doruğa varan direnişte yeni bir anlam kazanmıştır.

Bütün sınıflı toplumların tarihinde iktidarı elinde bulunduran her sömürücü sınıf, topluma verebileceği hiç bir şey kalmadığında, toplumsal gelişmeyi zulüm, işkence ve katliam yöntemleriyle durdurmaya çalışmıştır. Toplumun gelişmesinin önüne bizzat engel olarak dikilen bu güçler, kendi gerici varlıklarını böylece yaşatmaya çalışmışlardır.

Egemen sınıfların bu zorba iktidarlarının ancak devrimle yıkılacağı bilincine ulaşan insanlığın devrimci güçleri ise, bu gericiliğe karşı isyana kalkışmayı kurtuluşlarının biricik yolu olarak görmüşlerdir. En ilkel ve örgütsüz durumda olsalar da, bütün isyancı yeteneklerini konuşturarak zulme karşı direnişi yükseltmişlerdir. Bu mücadelelerde ezilen halkların ve sınıfların zafere ulaştıkları anlar, halkların tarihinde önemi son derece de büyük olan bir yer tutmuşlardır. Bu mücadelelerde etkin bir rol oynayan önderler de, unutulmayan ve sonsuza dek yaşayacak olan ulusal kahramanlar olarak halkların hafızalarında yer edinmişlerdir.

İşte Kürt halkıyla birlikte anılan ve yüzyıllardır kutlanan Newroz'un da böyle bir anlamı vardır. Newroz, ve Kawa, en koyu baskı ve sömürgecilik altında bile halkımızın bağımsızlık ve özgürlüğe olan tutkusunu dile getirir. Daha sınıflı topluma girişte yokolmayla karşı karşıya olan Kürt halkının, kendisini yeniden doğuşa ve dirilişe götürebilmek için dönemin en azgın baskıcı güçlerine karşı yürüttüğü dişe diş mücadeleyi anlatır. Aynı süreçten geçen bir çok halkın tarihten silinip gitmesine yolaçan karanlık bir döneme Kürdistan halkının başarıyla son verişini simgeler.

PKK önderliğinde gelişen bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini kan ve zulümle bastırarak, yeni bir yoketme harekatını gerçekleştirmeye çalışan sömürgeciler, halkımızın bağımsızlık sesini boğmak istedikleri bugün, gerçekte kendi yenilgilerini ilân ettiler. Üç yılı aşkın bir süredir cezaevinde bulunan ve büyük fedakarlıklarla direnişi yükselten PKK-MK üyesi Mazlum DOĞAN ve hemen ardından PKK önder kadrolarından Ferhat Kurtay, Eşref Anyak, ve Mahmut Zengin'in boğularak ve yakılarak katledilmeleri çok açık olarak göstermektedir ki; düşman, tüm zorbalığı ve tarihi öfkesiyle saldırdığı halkımızın bağımsızlık arzusu ve mücadelesi karşısında korkunç bir acze düşmüştür. Kendi ellerinde birer esir olmalarına rağmen onların sesini boğamamış, cesaret ve inançları karşısında tarihi zorbalık ve vahşet uygulamalarına başvurmaktan öte bir yol bulamamıştır.

Cezaevlerindeki PKK önderlerini katlederek direnişi kıracağını, halkımızın mahkeme salonlarında dahi bağımsızlığı haykıran sesini bastıracağını düşünen düşman, 21 Mart 1982'de yaşanan böyle bir direniş ardından geçen bir yıl sonra 21 Mart 1983'te daha da büyüyen ve gelişen bir mücadeleyle karşı karşıyadır.

Kürdistan halkı 1983'ün 21 Mart'ını yeni bir Newroz ve yeni bir Kawa ile kutlamaktadır. Kürdistan Bağımsızlık Hareketinin daha ilk tohumlarının atıldığı 1970'li yılların başlarında ortaya çıkan yeniden doğuş olayı, bugün mücadelenin ulaştığı seviye ile günbegün büyüyen bir gerçek haline gelmiştir. Katlanılan fedakarlıklar, çekilen acılar ve dökülen kanlar üzerinde ulusal bağımsızlık tutkusu dönülmez bir noktaya ulaşmıştır. Halkımız, büyüttüğü inanç, azim ve geliştirdiği mücadelesiyle artık köle bir halk konumundan çıkmış, bağımsızlık ve özgürlük için savaşan bir halk durumuna ulaşmıştır. Bu anlamda da özgür halklar safındaki şerefli yerini almış, yeniden doğuş olayı müjdelenmiştir.

Halkımız sömürgeciliğin bu karanlığını yırtıp bağımsızlık düşüncesi ve mücadelesine ulaşırken, elbette bu kolay olmamış, büyük acılara katlanmak zorunda kalmıştır. En değerli evlatlarını bu uğurda şehit vermiş, kendi hayat ağacını kanıyla yeşertmiştir. Bağımsızlık için savaşan her halk için olduğu gibi, bu gelişme Kürt halkı içinde kaçınılmazdır. Her amacın bir bedeli vardır. Özgürlüğün bedeli ise, onu kazanmak için dökülen kan, katlanılan acı ve fedekarlıklardır. Bu gerçek, Kürt halkı için çok daha yakıcıdır.

Çünkü halkımız, bu uğurda değil can vermek, basit kişisel yaşamlarını kurtarmak için ülkesini her an satılığa çıkaracak kadar büyük ihanet ve uşaklıklar içinde bulunanlarla da karşı karşıyadır. Düşmanın baskısı ve barbarlıkları karşısında kurtuluşu direnişi yükseltmekte değil, teslim olmakta bulan ve bu uşaklıklarını "akıllı politika" adına utanmazca savunan, tüm değerleri çiğneyip küfretmeyi teslimiyetlerine kılıf yapmaya çalışan siyaset cambazlarına tanık olmaktadır. Halkların birbiri ardına bağımsızlıklarına ulaştıkları bir dönemde halâ kafalarını uzatmaya çalışan bu ihanet tablosunun utancını silmek, onu çağımızın yaşanan gerçeği içinde layık olduğu yere fırlatıp atmak, bugün eğer çok daha yakın bir olgu haline gelmişse, bu, böyle bir direnişin ürünüdür.

Kürdistan halkı, çağa ve bağımsızlığa ulaşma savaşını böylesine çok yönlü bir mücadele içinde gerçekleştirmiş, halk varlığına karşı yönelen en açık ve en gizli saldırılara göğüs germek zorunda kalmıştır. Bu mücadelenin en ön siperini ise devrimciler oluşturmuştur.

Kürt halkının yüzyıllardır yaşattığı direniş özünün ve bağımsızlık tutkusunun ifadesi olan PKK, doğuşundan günümüze kadar üstlendiği bu tarihi görevini büyük bir gururla yerine getirmiş, halkımızın önderi ve onun gerçek sesi olduğunu dost-düşman tüm güçlere kabul ettirmiştir.

Ve bu hareket, Kürt halkının daha sınıflı topluma girerken halk varlığını korumak için giriştiği savaşta isyanın ilk habercisi olarak yarattığı Demirci KAWA'yı bir kez daha çağımız gerçeğinde yaratmış, büyük önderler ve halk kahramanları ortaya çıkarmıştır. İhanet ve uşaklık karşısında direniş, basit kişisel yaşam kaygıları yerine bağımsızlık uğruna şerefli bir ölüm artık bir yaşam biçimi haline getirilmiştir.

İki yılı aşkın bir süredir maruz kaldığı çok yönlü saldırılara rağmen yeni dönemin hazırlıklarınıda sürdürüp tamamlayan PKK, 1982'nin Ağustos ayında gerçekleştirdiği II. Kongresiyle yeni bir dönemin açıldığını açıktan ilan etmiştir. İlan edilen bu dönem, halk savaşı çizgisinin siyasal, örgütsel ve askeri mücadele alanında pratiğe geçirilmesi, halk savaşının ilk adımlarının atılmasıdır. Halkımız, içinde yaşadığımız günlerde böyle bir savaşa hazırlanmaktadır. Bu nedenle 1983 Newroz'u, Kürt halkının savaşçı bir halk kimliğiyle bölge ve dünya halklarına seslendiği birgün olarak anlaşılmalıdır. **Çağdaş KAWA MAZLUM DOĞAN** ve yoldaşlarının eşsiz mücadelelerinde doruğa varan direniş yankısını bulmuştur.

Gelişen direniş ve hazırlıklar temelinde 1983 yılı, Partimizin geçmiş direnişine sonuna kadar bağlı olan kadrolarının üstlendikleri görevlere taptaze bir ruhla sarılarak mücadelemizi geliştirmek için yetenek ve bellekleri sonuna kadar kullandıkları, halkımızın siyasal birliğinin yaratılması için ciddi adımların atıldığı ve önemli başarıların sağlandığı bir yıl olacaktır.

Ancak, bu doğrultuda aşılması gereken yolun büyük fedakarlık ve cesareti gerektirdiği de çok iyi bilinmek zorundadır. Halkımız, yürümekte kararlı olduğu bu yolda bugüne kadar maruz kaldığı vahşet ve barbarlıkların çok daha büyüğüyle karşılaşacak, en değerli insanlarını bu yolda yitirecektir. Düşmanın barbarlıkları, kan, vahşet ve ihanetle önü tıkanmaya çalışılan bağımsızlık yolunu, direnişi büyütüp, mücadeleyi daha üst seviyelere ulaştırarak açabilecektir. Halkımız NEWROZ'u tüm bu anlayışla kutlamaktadır.

Mücadelemizin bir hazırlık dönemini yaşadığı 1982 Newroz'unda düşmanın artan baskısı ve cinayetlerine direnişi yükselterek cevap verildi. Azgın gericilik ve saldırı ortamında öncünün hazırlanması, çelikten bir güç haline gelerek siyasal ve askeri mücadelenin yeniden örgütlendirilmesi ve başarılı kılınmasında yeterli olgunluğa ulaştırılması hedefi bir gerçek haline getirildi. Bağımsızlık mücadelemizin dost ve müttefik güçleriyle sıkı bağlar oluşturulması amacına, pratikte vucut verildi. Bu hazırlıklar temelinde daha güçlü ve örgütlü bir biçimde ulaştığımız 1983'ün Newroz'una mücadelenin ülke sathında yaygınlaştırılması ve ulusal kurtuluş mücadelesinin her alanda dahada geliştirilmesi, siyasal ve askeri örgütlenmenin kitleler içinde biçimlendirilmesi hedefiyle giriyoruz. Ulusal ve uluslararası ittifaklarımızın daha da geliştirilip güçlendirilmesi, ve düşmanın her alanda sıkıştırılmasının başarılması göreviyle karşıladığımız 1983 Newroz'unun bizler için böyle bir tarihi anlamı vardır. Bu Newroz, tamamlanan hazırlıkların pratikte gerçekleştirilmesi görevinin dayattığı bir dönemeçtir.

Böylesine çok yönlü hazırlıklarla karşılaştığımız yeni dönemde, mücadelemiz sadece düşmanın değil, mücadelenin gelişimini kendi yaşamı açısından tehlike olarak gören küçük-burjuva reformistlerinin de saldırılarına maruz kalmakta, direniş büyüdükçe bu saldırılarda artmaktadır.

Direniş ve mücadelenin yükseltildiği bir dönem olması gereken önümüzdeki döneme ilişkin ciddi hiç bir hazırlık yapmamaları, önlerinde direnmeyi yükseltme gibi bir sorun olmaması yanında, direniş mücadelesine ve önderlerine saldıran bu çevrelere vereceğimiz en doğru cevapta yine mücadeleyi geliştirmek olacaktır. Kimden ve nereden gelirse gelsin tüm saldırılara verilen cevap, nasılki bugüne kadar devrimciliği ve mücadeleyi geliştirmek olmuşsa, bundan sonrada izlenecek yol budur. Geliştirilen devrimci mücadele bu kesimler içinde yer alan dürüst, yurtsever insanlarıda kendine çekecek küçük-burjuva milliyetçiliği için yaşamın yolları bütünüyle tıkanacaktır.

Halkımızı kölelikten bağımsızlığa götüren, özgür gelişimin yolunu açan bu mücadeleyi güçlendirmek, onun saflarına katılarak ve ona omuz vererek yenilmez kılmak her Kürdistanlı yurtseverin ve devrimcinin başta gelen görevidir.

Kürdistanlı devrimciler, demokratlar ve yurtseverler! Halkımızın ulusal birliğini gerçekleştirmek, ulusal kurtuluş mücadelemizi daha da yükselterek halkımıza her türlü zulüm, işkence ve katliamı reva gören faşist Türk sömürgecilerine hak ettikleri dersi vermek, yeni Newroz'da halkımızın ulusal yeniden doğuşu yolundaki şanlı mücadelesine omuz vermek için, PKK'nin yükseltiği mücadele bayrağı altında birleşelim! Kan ve zulüm deryasına çevrilen Kürdistan'ı bağımsızlık ve özgürlük temelinde özgür dünya ülkelerinin saflarında yerini alan bir ülke haline dönüştürelim!

YAŞASIN HALKIMIZIN DİRENİŞ GELENEĞİNİN SEMBOLÜ NEWROZ!

KAHROLSUN EMPERYALİZM VE FAŞİST TÜRK SÖMÜRGECİLİĞİ!

YAŞASIN PKK ÖNDERLİĞİNDEKİ HALKIMIZIN BAĞIMSIZLIK ve ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİ!
KÜRDİSTAN HALKININ YURTSEVER BİRLİĞİNİ YARATMAK İÇİN İLERİ!

PKK-MK
Mart 1983

DEVRİMCİ MÜCADELEDE KÜÇÜK-BURJUVAZİ ve KÜÇÜK-BURJUVAZİNİN KÜRDİSTAN'DAKİ ROLÜ ÜZERİNE

-1-

BAŞLARKEN

12 Eylül 1980'de gerçekleştirilen askeri-faşist darbe ile birlikte ortaya çıkan durum, hem Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi ve hem de Türkiye Sosyalist ve Demokratik Hareketi açısından tam bir dönüm noktasını ifade etmektedir. Çünkü 12 Eylül faşist darbesi ile sağlanan iktidar değişikliği; gerek Kürdistan'da ve gerekse Türkiye'de toplumsal güçlerin yapılarında bir daha geri dönülemeyecek köklü değişiklikler yaratmış, bu durum kendisini daha şimdiden subjektif planda da şiddetle hissettirmeye başlamıştır.

Şüphesiz sözünü ettiğimiz değişiklik, ne emek ve sermaye çelişkisinin ve ne de Kürdistan üzerindeki sömürgeci egemenliğin niteliğinde meydana gelen bir değişikliktir. Sözkonusu değişiklik: ABD işbirlikçisi belli bir tekelci gurubun, diğer tekelci gurupları dahi kendi ekonomik, sosyal ve siyasal amaçları doğrultusunda tasfiyeye yöneldiği, askeri zorla topluma dayattığı yeni "işbölümü" ve ekonomik-mali düzenlemelerle geniş orta ve küçük-burjuva kesimleri, ellerindeki sermayeleri son kuruşuna dek talan ederek iflasa sürüklediği, proletarya ve yoksul köylülük için yaşamlarını yeniden üretmelerinin mümkün olmadığı bir durumu süreklileştirdiği ve Kürdistan halkı üzerindeki sömürgeci baskı ve egemenliğini çeşitli imha uygulamalarıyla ebedileştirmeyi gündemine koyduğu bir ortamdan kaynaklanan değişikliklerdir.

Ortaya çıkan bu objektif durum karşısında açıktır ki; gerek Türkiye ve gerekse Kürdistan'da ulusal ve toplumsal kurtuluş için savaşan güçlerin, program, strateji, taktik, örgüt ve eylem planlarında tam bir netliğe kavuşmaları, bütün bu alanlarda son derece hazırlıklı ve bilinçli bir durumda bulunan düşmanlarına karşı mücadelelerini zaferle taçlandırabilmeleri için kaçınılmazdır.

Bahsedilen hususların; yani program, strateji, taktik, örgüt ve eylem gibi devrimin temel sorunlarının çözümünde proletarya hareketi, bugün her zamankinden daha fazla diğer toplumsal güçlere önderlik edebilecek güç, yetenek ve tecrübe birikimine sahiptir. Ayrıca proletarya hareketi bugün, küçük-burjuva akımların ipliğinin artık pazara çıkmış olması nedeniyle, gelişmesi önündeki en büyük engellerden biri olan bu parazit sınıfın ayak bağlarından da kurtulmuş, bağımsız politik bir güç olarak devrimin başına geçmeye daha hazır bir hale gelmiştir.

Proletarya hareketi açısından durum böyle olmakla birlikte bugün, yaşadığımız dönüm noktasında, genelde küçük-burjuva hareket, özel olarak da Kürdistan'daki küçük-burjuva akımlar, sarsılan sınıf konumları ve kayan temelleri nedeniyle her alanda ciddi bir bunalım, çöküntü, dağılma ve çürüme süreci içine girmiş bulunmaktadırlar. Bu durumu, Kürdistan küçükburjuvazisinin en oportünist ve en hırçın temsilcilerinden olan Özgürlük Yolu'nun sesi bir derginin, proletarya hareketi için kullandığı bir deyimle(!), fakat gerçeği daha doğru izah etmesi nedeniyle küçük-burjuva akımları için kullanarak: "çıkmaz sokakta telaş var" diye ifade edebiliriz. Böyle ifade edebiliriz, çünkü bugünkü görünümü ve giderek büründüğü biçimi ile bu sokak, çıkmaz olmanın ve telaş üretmenin de ötesinde; insanlık tarihinin tanıdığı en güçsüz, en yeteneksiz ve ulusal ve sınıfsal kurtuluş amaçları karşısında en kısırlaştırılmış sınıflardan olan Kürdistan küçük-burjuvazisinin günümüzde tam bir çürüme içinde olan siyasal temsilcilerinin, ulusal kurtuluş savaşımızın tarihsel bir anında gerçek birer ceset durumuna gelmiş varlıklarının üstüste yığıldığı bir cüruf kuyusuna dönüşmüştür.

Evet, bu akımların özellikle 12 Eylül faşist darbesinden sonra içine girdikleri süreci böyle tanımlamamız, süreci biraz yakından izleyebilen herkesin takdir edebileceği gibi, hiç de abartmalı değildir.

Yukarıda da kısaca değindiğimiz gibi 12 Eylül askeri-faşist darbesi; bir yandan emperyalizmin Ortadoğu'daki çıkarları, diğer yandan kendisini yeniden üretemeyen tekelci kapitalizmin bir dayatması olarak ve gelişen ulusal ve toplumsal kurtuluş hareketleri tarafından yıkılmakla tehdit edilen çürümüş burjuva düzenini zorla yaşatmak amacıyla gerçekleştirildi.

Bu düneme gelindiğinde Türk kapitalizmi Kürdistan'da oynayabileceği rolü oynamış, artık devrimle yıkılması zorunlu olan bir noktaya gelmişti. Önemli oranda Kürdistan kaynaklarını sömürerek tekelleşen Türk kapitalizmi böyle bir dönemde, ancak Kürdistan halkına savaş açarak kendisini yaşatabilirdi. Ve nitekim 12 Eylül'le birlikte ekonomiden siyasete ve giderek tüm ulusal ve toplumsal alanlarda, halkımıza ve onun önder güçlerine karşı, açık ve misli görülmemiş bir askeri zora dayanılarak başlatılan bu savaş günümüze dek, geliştirilerek ve derinleştirilerek sürdürülmektedir.

Cunta bahsedilen amaçlarla Türkiye'de de, bir yandan halk kitleleri üzerindeki ekonomik, sosyal, ve siyasal baskılarını yoğunlaştırırken, diğer yandan da, sosyalist ve demokratik hareketi tasfiye etmek için her yola başvurmuş ve vurmaya devam etmektedir.

İşte halklarımızın kaderini belirleyen böylesi gelişmelerin ortaya çıktığı bu dönemde, düşmanın öngördüğü karanlık geleceği ve yokoluş sürecini tersine çevirmek, halklarımızın bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm doğrultusundaki mücadelelerini başarıya ulaştırmak için, devrimci ve demokratik güçlerin her düzeyde gerçek bir atılım kaydetmelerinin tarihsel önem ifade ettiği bir zamanda, bu müca dele de aktif bir rol oynaması zorunlu olan küçük-burjuvazinin temsilcileri, ilkel ve reformist yapılanmaları ve dönemin görevlerini karşılamak için gerekli yenilenme ve atılım göstermemeleri nedeniyle her düzeyde, hem Türkiye ve hem de Kürdistan'da tam bir çürüme, yozlaşma ve dağılma içine girmişlerdir.

Bu durum kendisini, küçük-burjuva sınıfın, oluşum özellikleri bakımından dünyada bir benzerinin zor görülebileceği denli zaaflarla yüklü olduğu Kuzey-Batı Kürdistan'da özellikle günümüzdeki subjektif planda son derece karakteristik ve çarpıcı bir biçimde yansıtmaktadır.

Kuzey-Batı Kürdistan'daki küçükburjuva akımlar günümüzde büyük çoğunlukla; hızla siyaset sahnesini terketme, ulusal kurtuluş sorunlarına sahip çıkma yerine bu sorunun uluslararası planda ortaya çıkardığı olanaklara dayanarak kişisel, ailesel veya gurupsal yaşamlarını kurtarmak için çalışma; ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelemizin önündeki sorunları çözerek, onu üst bir aşamaya ulaştırmak için gerekli hazırlık ve çalışmalar içine girmek yerine, hareketi, onun çoktan aştığı daha geri aşamalara çekme; gerçek mücadele alanından vebadan kaçar gibi kaçarak, programsız, perspektifsiz ve mücadele anlamında tüm inanç ve enerjilerinden boşalmış olarak kendilerini Avrupa'nın sorumsuz ve hazır yaşamının günlük akışına terketmek için her yolu deneme; ülkede, hapishanelerde, sömürgeci-faşistlere karşı tam bir teslimiyet ve hatta ihanet; siyaset yapmak kaçınılmaz hale geldiğinde ise, bütün bu durumlarını ve çözümsüzlüklerini örtbas etmek için, mevcut durumlarıyla çelişse ve sonuçta onları çok gülünç durumlara da düşürse, her alanda baş pehlivanlığa soyunma gibi fitursuz, garip, ve modern ulusal kurtuluşçuluğun ölçüleriyle asla uyuşmayan iğrenç bir durumu yaşamaktadırlar.

Kısaca belirlemeye çalıştığımız küçük-burjuva akımların içinde bulunduğu bu durum, mücadelenin her alanında, yaşanmakta olan günlük somut gelişmeler ve olaylarla herkesin gözü önünde cereyan etmektedir.

Ancak küçük-burjuvazinin kaşarlanmış temsilcileri, Kürt hakim sınıfların yüzlerce yıllık olumsuz miraslarının en büyük özelliklerinden biri olan, ulusal kurtuluş amaçları ve tarihe karşı kayıtsızlıklarının ürünü bir pişkinlikle, ya durumu gizlemeye kalkmakta; ya da ideoloji ve siyasetle adeta oynayarak, devrim denen muazzam olayı ve halkların zengin mücadele deneylerini, hoyrat bir açıkgözlülükle, kendi durumlarını izah edecekleri ve ardına gizlenecekleri bir yoruma tabi tutarak işin içinden sıyrılmaya çalışmaktadırlar.

Ama elbette ki ne Kürdistan halkı ne de yüzlerce şehidi toprak altında binlerce kadro ve taraftarları sömürgeci zindanlarda işkence ve zulüm altında, yine yüzlerce savaşçısı düşmana ve her türlü olanaksızlığa karşı kahredici bir mücadele içinde olan proletarya hareketinin öncü gücü, bu akımların temsilcilerinin içine girdikleri duruma göz yummayacak, onlardan geçmişte ve günümüzde içine girdikleri bu sorumsuz tutumların hesabını mutlaka soracaktır.

Son bir yıldan bu yana bu cephede yer alan hiçbir gurup ya da sözde parti yoktur ki, en az iki olmak üzere birkaç parçaya bölünmüş olmasın, yine ya tümden ya da belli kanatları düzeyinde kendisini fesh ettiğini ilan etmesin.

Evet, bugün devrimci-yurtsever kamuoyunun eline ulaşan belgelerden anlaşıldığı kadarı ile DDKD üç; KUK üç; ÖY küçük kopmalar dışında merkezî düzeyde iki; Ala Rizgari üç parçaya bölünmüşlerdir. bunlardan Ala Rızgari'nin daha sonra kendisini tümden feshettiği, KUK'un feshetmenin eşiğinde olduğu yolunda hemen tüm çevrelere ulaşan yaygın bir söylenti dolaşmaya başlamış, ÖY'nun özellikle DDKD'nin kanatları arasındaki mücadele ise, küçük küçük gurupların oluşmasına vararak, bu hareketleri dağılma ile yüz yüze bırakmıştır.

Ancak bu hareketlerin sorumluları sorumsuzlukta öyle bir uc noktaya ulaşmışlardır ki böyle bir dönemde içine girdikleri bu süreci ne halkımıza, ne devrimci-yurtsever kamuoyumuza ve ne de uluslararası devrimci demokrat harekete karşı gerçek temelleriyle ve seviyeli bir tek sözcükle bile izah etmeye yanaşmamakta, birbirlerini karalamaktan öteye geçmeyen tutarsız ve seviyesiz lafazanlıklarla işin içinden sıyrılmaya çalışmakta bu tutumları ile kendi saflarındaki dürüst yurtseverleri bunalımlara sürükleyerek safdışı olmalarına yolaçmakta ve bir bütün olarak yarattıkları bu olumsuz tablo ile, yeni dönemde ulusal kurtuluş mücadelemizde gerçek müttefik bir güç olarak tarih sahnesine çıkması gereken Kürdistan küçük-burjuvazisinin, mevcut durumunu aşması ve program, strateji, taktik, örgütlenme ve eylem düzeyinde modern ulusal kurtuluşçu ölçülere ulaşması önünde ciddi bir engel haline gelmiş bulunmaktadırlar.

En bariz ifadesini Kuzey-Batı Kürdistan'da bulan küçük-burjuva akımların günümüzde içine girdikleri bu durumun, şüphesiz ki, maddî ortamdan kaynaklanan ekonomik, sosyal, siyasal nedenleri vardır ve bunu yine günümüzdeki dünya, bölge ve ülkemizdeki gelişmeleri gözönüne alarak hem evrensel hem de yerel düzeyde izah etmek mümkündür. Ama, küçük-burjuva akımların, içinde bulundukları objektif ve subjektif yetmezlik, çözümsüzlük ve tutarsızlıklar yüzünden bunu yapması mümkün değildir. O nedenle bu akımların karakterini izah etmek; yıllarca bu eğilime omuz vermiş güçlerin kafalarındaki çelişkileri çözümlemek ve direniş çizgisine omuz vermelerini sağlamak, sorumlu devrimciliğe ve proleter ulusal kurtuluşçuluğa düşmektedir.

Hareketimiz bir başka nedenle de, yani küçük-burjuva akımların ulusal kurtuluş sorunlarımıza ve mücadele sürecimizde ortaya çıkan olgulara ve gelişmelere karşı, yazılı, sözlü ve eylem planında takındıkları sorumsuz ve seviyesiz tutumları teşhir etmek ve bunu önlemek için de böylesine kapsamlı bir yaklaşımla bu kesimlerin, içine girdikleri süreci ve bundan çıkış yollarını ortaya koymayı zorunlu görmüştür. Elbette ki biz, bir halkın kaderini tayin eden kurtuluş sorunlarımızı, DDKD ve ÖY'nun artık gelenek düzeyine yükselttikleri bir sorumsuzlukla, yazarlarının kimler olduğunu çok iyi bildiğimiz, fakat imzasız sözde okuyucu mektuplarında öylesine yüzeysel, seviyesiz, sorumsuz ve sokak edebiyatı ile ele alamazdık. Biz bunu böyle bir dönemde halkımıza ve mücadelemize yapılabilecek en büyük ihanetlerden biri olarak değerlendirmekteyiz, ve o nedenle de bu tutumun sahiplerini içine girdikleri tutumu terketmeleri konusunda bir kez daha uyarmayı zorunlu görmekteyiz.

Günümüz dünyasında devrim ve karşı-devrim; emperyalizm ve sosyalizm güçleri arasındaki mücadele, emperyalist sistemin yaşadığı ağır bunalımlara bağlı olarak giderek derinleşmekte; her iki sistem de bunalımdan konumlarını daha da güçlendirerek çıkabilmek için tüm güçlerini ve olanaklarını seferber etmektedirler. Ancak gerek dünyada, gerekse bölgede ortaya çıkan gelişmeler karşısında, son yirmi yıldaki yerleşmiş politikalar etkinliklerini yitirmekte, sistemler yeni politikalar üretmek ve hayata geçirmek için büyük çaba sarfetmektedirler.

Dünyanın, günümüzde en kritik evrelerinden birini yaşadığı hemen tüm çevreler tarafından dile getirilmekte; bunalımdan çıkış için, gerek uzlaşma, gerekse direnme temelinde: kimi zaman karşı-devrimin, kimi zaman da devrimin bastırılması gibi durumlar da dahil olmak üzere çeşitli planlar geliştirilmekte ve görüşmeler yapılmakta, bütün bunlara rağmen bunalım daha da derinleştiğinden çatışmaların giderek hızlandığı görülmektedir.

Bunalımın ve dolayısı ile devrim ve karşı-devrim güçleri arasındaki çatışmaların en çok yoğunlaştığı alanlardan biri ve hatta bu alanların başında yeralan bölge Ortadoğu'dur. Denilebilir ki Ortadoğu, uluslararası emperyalist bunalımın bölgenin tarihten kaynaklanan ve geri toplumsal yapının doğurduğu ağır ulusal ve toplumsal sorunlarla çakışmasıyla, günümüzde sistemlerarası çelişkilerin biribirleriyle en çok boy ölçüştüğü bir alan haline gelmiştir. Ancak ortaya çıkan bu durum karşısında ne emperyalizmin sömürgeci baskı ve hegemonya politikası, ne de sosyalist sistemin, uygulamadaki ve şimdiye kadar geçerli olan politikaları ortaya toplumsal bünyelerindeki patlamaları ve gerginlikleri önleyememekte, yönlendirememektedirler.

Fakat aynı zamanda bölge halklarının ulusal ve toplumsal kurtuluş çabalarında da, toplumsal yapılarından kaynaklanan belli bir tıkanma gözlenmektedir. Tamamen tarihsel ve toplumsal koşulların bir ürünü olan bu durum, dünya çapındaki güçlerin karşılıklı konumları ve her birinin karşı-karşıya bulunduğu sorunlarla birleşince hepten karmaşıklaşmaktadır. Bu gerçek kendisini en çok, İsrail'in Filistin direnişini yoketmek için Lübnan'a karşı giriştiği son saldırıda ve İran-Irak savaşında ortaya koymuştur.

Bu trajedilerin günümüzde bu biçimde sürüp gitmesi ve çözüm adına hâlâ, ortaya herhangi bir şeyin çıkmış olmaması, gerek dünya devrim ve karşı-devrim güçlerinin, gerekse bölgemizdeki toplumsal güçlerin durumunun yeniden bir irdelenmeye ve doğru bir değerlendirmeye tabi tutulmasını zorunlu kılmaktadır.

Bu karmaşık durumdan kurtulmada çözüm, herşeyden önce, açıktır ki, yine de halkların yaşadığı toplumsal bünyede aranmak zorundadır. Bu ise Ortadoğu devrimlerine kimin önderlik edeceği, küçük ve orta burjuvazinin mi, yoksa proletaryanın mı, sorununun açıklığa kavuşturulmasını gerektirmektedir. Ortadoğu halklarının kaderi; küçük-burjuva hareketin çıkmazlarının en yıkıcı etkilerinin yaşandığı günümüzde bütünüyle, proletarya hareketinin, ister objektif ve subjektif konumundan kaynaklansın, ister yerel ve isterse uluslararası sosyalist hareketin hataları ve yetersiz politikalarına dayansın, her alandaki yetersizliklerini aşarak ülke devrimcilerinin başına geçmesine ve dönemin ihtiyaçlarını karşılayabilecek yeterli ilişki ve politikalar üretip üretememesine bağlıdır.

Ülkemiz Kürdistan ise, içinde yeraldığı Ortadoğu bölgesinin yaşadığı devrimci krizden en çok etkilenen ve bu anlamda da bunalımın çözümünde en önemli rolü oynayabilcek özelliklere sahip bir alandır. Özellikle son İsrail saldırısından sonra derinleşen devrim ve karşı-devrim güçleri arasındaki mücadelenin İran-Irak savaşı etrafında yoğunlaşması, bu savaşın da giderek Kürdistan'a kayması ülkemiz devriminin önemini tarihsel denebilecek ölçüde artırmıştır.

Ne var ki, bölge geneli için belirttiğimiz ve çözümsüzlüğün nedenleri olarak sıraladığımız etkenler, kendilerini en fazla ve hem de bir kördüğümü biçiminde ülkemiz somutunda göstermektedir.

Tarihsel planda, aşiretçi-feodal toplumsal yapı ve bu yapının ulusal ve toplumsal gelişmeler üzerindeki olumsuz etkileri sürmektedir. Bu yapıyı sürekli derinleştiren emperyalizm ve emperyalizme bağımlı sömürgecilik ülkeyi parçalı halde tutmaya devam etmekte, ulusal ve toplumsal gelişmeyi sürekli çarpıtarak gelişmesini kösteklemekte, iç bünyeyi her zamankinden daha fazla kaosa sürüklemekte, tanınmaz tortular ve buna uygun anlayışlar üretmekte, ülkeyi ve halkı en dayanılmaz yaşam koşulları içinde elikolu bağlı vaziyette tutmak için elinden gelen herşeyi yapmaktadır.

Bölgemizde yoğunlaşan çelişkilerin ortaya çıkardığı çeşitli sıcak savaşım biçimleri giderek ülkemize doğru kaymakta, bunun bir sonucu olarak çeşitli uluslararası ve bölgesel güçler, ülkemizdeki yerel güçlerin arkasında saflaşmaya başlamaktadır. Ancak geri bir ulusal ve toplumsal temele sahip olan ülkemizde böylesine çok çeşitli güçlerin özellikle İran-Irak savaşında görülen, belirttiğimiz biçimindeki saflaşması, ülkemiz halkının ulusal ve toplumsal yaşamını her zamankinden daha gergin hale getirmekte, buna hazırlıklı olmayan toplumsal koşullarımız ve egemen sınıflarımızın çağdışılıkları karşısında, çözüm alabildiğine zorlaşmakta; ancak zorlaştığı oranda da aciliyet ve önem kazanmaktadır.

Ayrıca; günümüz Kürdistan'ında yaşanılan bunalımların ülkemizin geçmiş tarihsel dönemlerindeki dünyadan tecrit edilmişliğinin bugün hemen tümüyle ortadan kalktığı ve Kürdistan'daki gelişmelerin dünyadaki gelişmelerle önemli oranda içiçe geçmiş olduğu bugünkü ortamda aşılması da mümkündür ve bu konuda küçümsenmeyecek olanaklar vardır.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi Kürdistan günümüzde, uluslararası ve bölgesel gerginliğin etkilerinin her zamankinden daha fazla hissedildiği bir görünüme kavuşmaktadır. Yine belirttiğimiz gibi ülkemizde etkisini hissettiren gelişmelerin gerisindeki güçler, asırlık, ne yaptığını bilen, örgütlü ve savaşı lehlerine çevirebilmek için her düzeyde anında politika ve taktik üretebilecek gelişkinlikte olmalarına rağmen, ülkemizdeki ulusal ve toplumsal güçler böyle bir durumdan uzaktırlar.

Özellikle ulusal kurtuluşçu bir platformda yeralması gereken güçlerin bir çoklarınca henüz, ülkedeki siyasal ve askeri gelişmelerin nasıl yorumlanacağı, buradan yola çıkarak nasıl bir kurtuluş süreci içine girecekleri belirlenememiştir. Bu durumun bir sonucu olarak ülkemizde bugün, layıkı ile değerlendirildiğinde, birçok kazanımlar elde etmeye elverişli olduğu gibi, gerekleri karşılanmadığında derin yaralar da açabilecek bir durum yaşanmaktadır. Bu açıdan ülkemizdeki tüm güçlerin, yeni dönemin özelliklerini kavrayarak, kendilerini her düzeyde buna göre hazırlamalarında büyük bir zaruret vardır.

Ancak somut durumun dayattığı bu zorunluluğa rağmen, güncel gelişmelerin ortaya çıkardığı sonuçlara bakıldığında; bahsedilen güçlerce bu sürecin sağlıklı bir değerlendirmesinin ne kadar yapılabileceği, ne kadar doğru sonuçlara ulaşılabileceği ve bu sonuçlara dayanılarak kurtuluş mücadelemize neler getirebilecekleri henüz son derece şüpheli ve açık olmaktan uzaktır. Denilebilir ki, bu anlamda günümüz Kürdistan'ında, tüm parçaları dahil olmak üzere, her zamankinden daha fazla bir karmaşıklık hüküm sürmektedir.

Elbette ki, bir kördöğüşü ve korkunç bir karmaşıklığa da bürünmüş olsa, bütün bu gelişmelerin ve olguların bir izahı vardır ve yukarıda da belirttiğimiz gibi, her türlü zorluğa rağmen bu yapılmak zorundadır. Biz kendi hesabımıza devrimci sorumluluğumuzun bir gereği olarak, ülkemizin yaşadığı bu tarihsel süreçte görüşlerimizi yeniden berrak bir tarzda ortaya koymayı; bu temelde, doğru bir çizgide tavır alabilecek tüm güçleri ortaya çıkarabilmeyi, bu güçlere seslenmeyi, ve bu güçlerin doğru bir temelde birliğini yaratmayı vazgeçilmez bir sorumluluk olarak görmekteyiz. İçinde bulunduğumuz sürecin öneminden ötürü, ülke ve halk adına ortaya çıktığını iddia eden diğer tüm güçlerin de içinde bulundukları durum ne olursa olsun, bir durum değerlendirmesi yaparak, dostu ve düşmanı belirlemeleri; birleşebilecek güçlerle, birleşemeyecek olanları, uzun ve kısa süreli müttefikleri ortaya çıkarmaları; ve bütün bunları sadece ülke çapında değil, bölge ve giderek dünya çapında yapmaları tarihî, vazgeçilemez ve ertelenemez bir görevdir. Eğer bulanık suda balık avlanmak istenmiyorsa ve eğer yine bu karmaşıklık içinde halk aldatılıp, kişisel ve zümresel çıkarlar güçlendirilmek istenmiyorsa, yukarıda da belirttiğimiz gibi, bu ülke ve halk adına hareket ettiğini iddia eden her sınıf, tabaka ve bunların sözcüleri durumundaki tüm güçler bunu yapmak zorundadırlar. Bu zorunluluk öncelikle şuradan kaynaklanmaktadır ki; günümüz Kürdistan'ının hemen tüm parçalarındaki güçler, ittifak alanında en sağlıksız birliklerde ayak diretirken, diğer yandan da son derece anlamsız ve hatta sonu ihanete varan bir çatışma içinde bulunmaktadırlar.

Bugün Kürdistan'da, halkımızın, bir takım yerel güçler tarafından çok çeşitli çelişik güçlerin çıkarları uğruna savaşa sürüldüğü, acı ve utandırıcı da olsa bilinen bir gerçektir. Ve işin ilginç tarafı bu oyun, kendisine yurtsever, demokrat ve hatta sosyalist sıfatından aşağısını yakıştırmayan güçler tarafından oynanmaktadır. Ülkemizin ulusal ve toplumsal kurtuluşa en çok muhtaç olduğu halkımızın en zor koşullar altında yaşadığı bir dönemde, halk güçlerini bu biçimde karşı karşıya getirmek; ülkemizi kurtuluşa değil, daha yoğun bir sömürüye ve yıkıma götürmek için çarpışan güçlerin yanında, arkasında veya önünde yeralmak, ne adına yapıldığı iddia edilirse edilsin, ülke halkına yapılabilecek en büyük kötülüktür.

Ama ne yazık ki, niteliği böyle olan güçler ülkemizde yoğundur ve durumun nazikliği ve karmaşıklığı da buradan kaynaklanmaktadır. Ayrıca halk, çok bilgisiz ve örgütsüz bir durumu yaşadığı için bu korkunç durumu görememekte; bu ise yukarıda belirtilen durumun tüm vehametine rağmen, ne idüğü belirsiz bir sürü örgüt ve akımın ortaya çıkmasına yolaçmaktadır. Bu nitelikteki akım ve örgütlerin önemli bir kısmı, daha ortada ciddi bir kurtuluş emaresi bile yokken, ülkeyi düpedüz emperyalizme satmak için açıkça ajanlığa soyunur ve bu doğrultuda faaliyetler içine girerken; kendilerine sosyalist ve demokrat sıfatlarını yakıştıranları ise, sırf örgütsel ve hatta kişisel konumlarını kurtarmak için, bir yandan yüce sosyalizm sıfatına bürünür ve hatta sosyalist ülkelerden destek aldıklarını, o politikanın bir uzantısı olduklarını iddia ederken, diğer yandan gerek üslendikleri merkezler ve ulaşmaya çalıştıkları kanallar, gerekse halkın ulusal ve toplumsal kurtuluş hedefleri gözönüne alındığında, tamamen başka stretejilerin ve taktiklerin basit birer oyuncağı haline geldikleri görülmektedir.

Öte yandan halka bağlı olduklarını iddia eden çeşitli kişiler ve özellikle guruplar ise, siyasal bilinç ve örgütsel düzeyde içinde bulundukları yetersizliklerden ötürü; kapsamlı bir çözüm ve kurtuluş planı geliştirememekte, geliştirebilseler bile mevcut elverişsiz tablo karşısında hayata geçirememektedirler.

Şunu hemen belirtelim ki, günümüzde Kürdistan'da yaşanan bütün bu olumsuzluklar, küçük-burjuva devrimciliğinin çoktan tükendiği, bölge ve dünya genelinde halk hareketlerini önemli sorunlarla yüzyüze bıraktığı bir dönemde bunalımı ve yetmezliği daha da su yüzüne çıkan, esasen hiçbir zaman bir küçük-burjuva devrimciliği düzeyine ve çağdaş milliyetçilik ölçülerine de ulaşamamış bulunan küçük-burjuva akımlardan kaynaklanmaktadır.

1970'lerin ortalarına dek esas olarak aşiretçi-feodal önderlikten kaynaklanan bu sorunlar; ilkel milliyetçiliğin 1975'deki ağır yenilgisine rağmen ortadan kalkmamış, bu kez de; sömürgeci kapitalizm şartlarında aşiretçi-feodal yapının ayrışması temelinde ortaya çıkan, fakat devrimci bir ulusal ve toplumsal kurtuluş sürecini hiçbir zaman yaşamamış olan küçük-burjuva akımlar tarafından körüklenmeye başlanmıştır.

Bu nedenle biz; günümüzde içinde bulundukları bütün olumsuzluklara rağmen hâlâ her yola başvurarak, burjuva bir önderlik yaratmak isteyen kesimlerin durumunu ortaya koymak için, daha çok bu sınıfın evrensel ve yerel düzeydeki çıkmazlarını, yakın tarihsel geçmişi de gözönüne getirerek sergilemeyi, bu durumdan çıkış yollarını göstermeyi ve doğru bilinç götürerek, halkı bu temelde aydınlatmayı zorunlu bir görev olarak değerlendirmekteyiz.

I - KÜÇÜK-BURJUVA SINIFININ OLUŞUMU VE GENEL ÖZELLİKLERİ

A. Küçük-burjuvazinin sınıfsal oluşumu.

Küçük-burjuvazinin bir sınıf olarak tarih sahnesine çıkması, kapitalizmin bir üretim biçimi olarak feodalizmin bağrında doğup, gelişmesine doğrudan bağlıdır. Kapitalist üretim biçiminin gelişmesinin belli bir aşamasını teşkil eden, fakat daha sonra yine bizzat bu üretim biçiminin yasaları tarafından aşılarak büyük ölçekli üretimin gelişmesi oranında çözülmeye uğrayan ve onun bir uzantısı haline gelen küçük üretim (küçük imalathaneler, işletmeler vb.) bu sınıfın ekonomik temelini oluşturmaktadır. Ekonomik niteliği böyle olan küçük-burjuva sınıfın geçmişi (ki bu, kapitalizmin bir üretim biçimi olarak şekillenmesinden sonraki nitelikleriyle, her alanda biçimlenmiş bir sınıf olarak, değil, onun bir embriyonu olarak kavranmalıdır), burjuvazinin feodalizmin bağrındaki bilinen 700 yıllık geçmişinden de eskilere; tüm kapitalist üretim biçiminin tohum durumunda içinde bulunduğu ücretli emeğin, dağınık durumda da bulunsa kölelikle yüzyıllarca yanyana yaşamış olmasından ötürü, köleci egemenlik dönemine kadar uzatılabilir. Ama açık ki, bu sınıfın, yeni bir üretim biçiminin unsurlarından biri haline gelmesi demek olan gerçek niteliklerine kavuşması, bütünüyle kapitalizmin feodal toplumun içinde 15. yy'dan başlayarak; toplumsal gelişmenin vardığı seviyede nesnel olarak doğru gelişmeye başlayan yeni üretim biçiminin temel unsuru pazar için meta üretimini mümkün kılan ücretli emeğin yaygınlaşması ile gerçekleşmiştir. Engels bu süreci Anti-Dühring'de şöyle ifade etmektedir:

DEVAM EDECEK

KÜRDİSTAN TOPLUMUNDA ÖRGÜTLENMENİN ÖNEMİ ve İŞÇİ PARTİSİ ÜZERİNE

-1-

OKUYUCUYA

Sizlere sunmaya başladığımız bu yazı, PKK yetkili organları tarafından hazırlanıp Gazetemize ulaştırılan **"Örgütlenme, Kürdistan Toplumunda Örgütlenmenin Önemi ve İşçi Partisi Üzerine"** *isimli yazıdan* **"Kürdistan Toplumunda Örgütlenmenin Önemi ve İşçi Partisi Üzerine"** *başlıklı bölümleri içermektedir.*

Yazı bir bütün olarak üç bölümden oluşmaktadır. İlk iki bölümü, Örgütlenmenin genel olarak toplumsal gelişmedeki yeri ve rolü ile işçi sınıfı partisi üzerine ayrıntılı bir inceleme ve değerlendirmeye yer verirken, üçüncü bölümü daha önceki bölümlerde belirtilen görüşlerin ışığında örgütlenmenin Kürdistan'daki önemi, işi sınıfının ülkemizdeki örgütlenmesinin toplumsal örgütlenmemiz ile arasındaki doğrudan bağı ve diğer güçlerin bu açıdan işgal ettikleri konum ile ifade ettikleri anlam ve önemi ve örgütlenme sorununun ülkemizde nasıl çözümlenebileceğine ilişkin kapsamlı bir planı içermektedir.

Önümüzdeki haftalarda bir kitap olarak yayınlanacak olan bu yazının ilk bölümlerini, çok uzun olduğundan ülkemizdeki güncel somut gelişmelere ışık tutan son bölümü sizlere ulaştırmayı geciktireceği ve dolayısı ile yazının çok güçlü olan muhtevası ile özellikle içinde bulunduğumuz günlerde oynayabileceği devrimci rolü yeterince oynamasına engel olacağı düşüncesi ile yayınlamayacağız.

Yazının anlam veya önemi konusunda fazla bir şey belirtmeye gerek görmüyoruz. Çünkü, tepeden tırnağa kadar örgütlü bir düşmana karşı bir ulusal kurtuluş mücadelesini yürütmek ve onu mutlaka zafere götürmek zorunda olan güçlerin, örgütlenme alanında nerdeyse hücrelerine kadar dağıtılmış bulunan bir topluma dayanarak bunu gerçekleştirmek zorunda oldukları gözönüne getirilirse, bu güçlerin, toplumu çağdaş bir temelde yeniden örgütlemek gibi son derece zor ve fakat bir o kadar da soylu bir görevle karşı karşıya oldukları bilinmektedir. Bu nedenle, Kürdistan'da Ulusal Kurtuluş Mücadelesine önderlik eden güçlere bu en temel konuda bu kadar kapsamlı bir perspektif ve çözüm yolları öneren bu yazının önemi ortadadır.

Ayrıca bu yazının birde, ülkemizdeki güncel ve somut birtakım gelişmelerden ötürü ifade ettiği bir anlamdan sözetmek gerekmektedir.

Bilindiği gibi ülkemizdeki tarihi, toplumsal ve siyasi gerçeklerden ötürü gerek öz ve gerekse biçimde zaten zayıf bir şekillenme içinde olan ülkemizdeki çeşitli güçlerin örgütlenmeleri 12 Eylül askeri-faşist darbesi ile zirveye ulaştırılan sömürgeci baskı ve imha uygulamalarının baş hedef olarak seçtiği bir alan olmasından ötürü, bu örgütlenmeler ağır darbeler yemiş, birçoğu neredeyse toptan silinme ile yüzyüze gelmiştir.

Ancak Kürdistan'daki çeşitli güçlerin örgütlenme planında içine düştükleri bu dağılma durumunun asıl sorumlusu sömürgeci egemenlik ve baskı olmakla birlikte, sorunun birde sınıfların içinde bulunduğu durum ve konumlardan kaynaklanan bir yönü vardır. Örneğin proletarya eğilimi tüm bu baskı ve uygulamalara göğüs gererek, sömürgeciliğe karşı sürekli bir direniş içerisinde kendisini yeniden örgütleyebilecek bir güç ve yetenekte olduğunu ortaya koyarken, özellikle küçük-burjuva akımlar bu uygulamalar karşısından hiç bir varlık gösteremeyerek tam bir çürüme ve dağılma süreci içerisine girmiş, ulusal kurtuluş doğrultusunda örgütlenmenin her alanda hayati bir sorun olduğu günümüzde, tasfiyeci bir akım haline gelmiştir.

Elbetteki küçük-burjuva akımların içine girdikleri bu sürecin, düşmanın bu alandaki azgın uygulamaları ile birleşmesiyle ortaya çıkan durum, örgütlenmenin her zamankinden daha gerekli ve zorunlu hale geldiği günümüzde, Ulusal Kurtuluş yönünde atılacak her adımın mutlaka aşmak zorunda olduğu bir engel yarattığı ortadadır.

Bu bakımdan Kürdistan'daki Örgütlenme Sorununun her düzeyde ve ulusal kurtuluşçu tüm sınıf ve tabakalar, için çözümleyici bir tarzda gündeme alıp sonuca bağlayan bu yazıyı, sizlere sunmakla önemli bir görevi gerçekleştirdiğimiz kanısındayız.

GİRİŞ

Günümüz Kürdistan'ında, halkın kendi öz ekonomik, sosyal, kültürel, siyasal ve askeri çıkarları doğrultusunda örgütlenmesi konusunda tam bir örgütsüzlük hüküm sürmektedir. Hayatın her alanında olumsuz etkisini gösteren bu durum, günümüzün uluslararası ve ulusal koşullarının içinde bulunduğu yeni evrede, daha da derinleşerek devam etmektedir. Kendi öz yaşantısını yaşamak için bir toplumu vareden unsurların böylesine bir örgütsüzlük altında tahribi ise, Kürdistan'daki halkın varlığını bile tartışılır hale getirmektedir. Bu örgütsüzlüğün zor'la sağlanmasında esas belirleyici güç olan düşman, tüm zor gücünü kullanarak, her alanı darmadağınık edip örgütsüz tutarak kendi ulusal ve toplumsal amaçlarına ulaşmaya çalışmaktadır. Düşmanın bu etkileyici, tahrip edici gücü karşısında örgütsüzlük derinleştikçe, toplumun ve bu toplumu teşkil eden halkın kendine yabancılaşması daha da artmakta; ve bu, toplumsal ve ulusal olarak eritilmesine, tüketilmesine ve kendisi olmaktan çıkmasına yol açmaktadır.

Bu alanların öz çıkarlar doğrultusunda örgütlendirilmesi girişimlerini, başta zor güçleri olmak üzere, tüm güçlerini kullanarak etkisizleştirmeye ve kendi çıkarlarına tâbi kılmaya çalışan düşman, tarihten günümüze kadar bu alanda önemli kazanımlara da ulaşmış bulunmaktadır. Öyle ki, bu uzun tarihi yıllarda ve günümüzde düşmanın üstün konumundan ötürü, toplum, tüm bu alanları kendi çıkarları doğrultusunda yeni baştan örgütlemeye girişmenin olanaksızlığını bir kader gibi kabul edebilmektedir. Ulusal ve toplumsal örgütlenmenin günümüzün çağdaş koşulları açışından imkânsız olmadığı: aksine çağımızla tam bir çelişki içinde olan örgütsüzlüğün çağın gerisinde kalmanın ve bunun da ötesinde yokolma sürecinin en belirgin özelliklerinden birisi olduğu, olumsuz tarihi mirasın bir ürünü olan gerici geleneklerden ve bizzat düşmanın uygulamalarından kaynaklanan bu durumun aşılmasının çağımızın bir gereği olduğu bir türlü kavranılamamakta; kavranılması halinde bile bir türlü pratiğe aktarılmamaktadır.

Günümüzde tartışılan örgütlenme sorunu daha çok parti örgütlenmesi sorunu olmakla birlikte, Kürdistan gerçeğinde meseleyi sadece bu biçimde işlemek, konuyu son derece dar bir biçimde ele alma hatasına düşmek olur. Meselenin çok daha detaylı ve derinliğine ele alınması, Kürdistan gerçeklerinin bir gereğidir. Bugün parti örgütlenmesinin proleterya partisi biçimindeki kavranışının geri düzeyi ve bununda ötesinde proletarya partisinin hiç kabul edemeyeceği biçimlerin bu ad altında piyasaya sunuluşu ve belli ölçülerde anlam dahi kazanması, proleteryanın devrimci eylemi açısından bizi çok yadırgatıyorsa, bu, bunun aşılması için meseleyi yanlız parti örgütlenmesi alanında ele almakla yetinmeyip, konuyu daha derin ve tarihi boyutlarda ele almak gerektiğini açıklar. Proletarya hareketinin ve ondan da ötede günümüz koşullarına uygun modern örgütlenme hareketinin Kürdistan koşullarındaki darlığı eylemsizliği, ufuksuzluğu, yeni bir yaşam geliştirmekteki güçsüzlüğü tam kavranılmak isteniyorsa, tarihin bu açıdan ve ülke tarihininde bu genel tarih kavrayışı içinde ele alınması ve bundan günümüze kadar nelerin geliştiğine kısaca bir göz atmak adeta zorunludur. Sorunun bu tarihsel yanına bağlı olarak, örgütlenme meselesini yanlız-parti örgütlenmesi ve partileşmenin günümüzde içinde yeraldığı ulusal kurtuluş problemi çerçevesinde ele almakla yetinmek, eksik ve hatalı bir yaklaşım olacaktır. Bu konudaki sorunların önemini kavramak ve kısaca da olsa örgütsüzlüğün izahını yapabilmek için, sorunun altında yatan temel etkenlere bir göz atmak zorunludur.

Düşman, Kürdistan'da toplumun öz çıkarlarını dile getirecek her türlü örgütsel yapıyı yüzyılların ve özellikle de günümüzün en ince sömürü olanaklarını kullanarak tahrip etmiş, toplumun altını oyarak tümüyle temelsiz, örgütsüz, şekilsiz bir toplumsal kaos bırakmıştır. Bu konuda çok hassas davranan düşman, toplumsal alanı ekonomiden siyasal alana kadar böylesine örgütsüz bırakmakla yetinmemiş, günümüz toplumlarının içinde geliştiği ulusal değerleri de tahrip ederek, toplumsal alandaki örgütsüzlüğü ulusal alandaki tüketmeyle birlikte ele almıştır. Ulusu oluşturan değerlerin işlemezliğini sağlayarak, bu değerlerin bir ulusun oluşmasında oynayabileceği rolleri yerine getirmemesi için ne gerekiyorsa onu yapmıştır. Tarihin en eski dönemlerinden beri oluşan örgütlenme alanındaki gelişmeler, tarihten günümüze kadar, sürekli düşmanın tahribi altında kalmış ve bu tahrib günümüzde en uç noktasına kadar varmıştır. Düşman, bu noktada kendini tam başarılı hissetmektedir. Kendi egemen ulus, egemen tarih ve toplumsal gelişme süreci içinde, Kürdistan halkı ve ulusal gerçeğini tümüyle erime, tükenme, ortadan silinmeyle sonuçlanacak bir noktaya getirmiştir. Yaşanan gerçek budur ve bu gerçeğin en açık göstergelerinden birisi de toplumdaki örgütsüzlük kaosudur. Kürdistan toplumunun kendi ulusal örgütlenmesini sağlamaması için, en sert ulusal baskı biçimi altında dağıtılması sözkonusudur.

Bugün dünyanın büyük bir bölümünde tasfiye edilen klasik sömürgecilik Türk burjuvazisi tarafından en kaba ve en ince yöntemlerle Kürdistan'da hâlâ ayakta tutulmak istenmekte, bu ise, sömürgeciliğin üzerinde uygulandığı toplumun en derin örgütsüzlüğü zorunlu kılmaktadır. Böyle bir baskı ve sömürünün ancak büyük bir örgütsüzlük ortamı içinde gerçekleşebileceğinin farkında olan sömürgecilik, bunu, kendi azami örgütlenmesi karşısında halkın örgütsüzlüğünü bilinçli çabalarıyla geliştirerek sürdürebilmekte, kendi sömürüsünün ancak bu biçimde olanaklı olacağını bilmektedir.

Bunun karşılığında halk da, gerek tarihte gerekse, günümüzde olsun, buna karşı koyabilecek toplumsal güçleri başarılı bir şekilde ortaya çıkaramamıştır. Ancak günümüzde modern örgütlenmeyi yaratabilecek güçlerin ortaya çıkmasından sonradır ki böyle bir örgütlenmenin objektif temelleri doğmuş, en ileri sınıfın örgütlenme konusundaki görevlerde kendisini dayatmıştır. Bu sınıf, örgütlenme sorununa uygun çözümler aradığında yalnız kendi öz örgütlenmesini yaratma değil, bu öz örgütlenmenin toplumu her alanda örgütlemesi göreviylede karşı karşıyadır. Yine bu en ilerici sınıf kendi tarihsel amaçlarına doğru yol alırken, bunun toplumun azami örgütlenmesinden geçeceğini bilerek toplumun ve ulusun örgüt durumunu yakından değerlendirmek zorundadır. Çünkü o amaçladığı topluma doğru gitmede ancak böyle bir yakından tanıma ve değerlendirmeyle sağlam ölçülere varabilecektir.

Eğer en ileri sınıf olan işçi sınıfının öz örgütü bugün önemli bir sorun olarak önümüze dikilmişse ve eğer bu sorunun çözümü için ortada bulunan etkenlerin büyük zorlukları kendisini dayatmışsa, bu zorlukları doğuran etkenlerin, tarihi ve geniş bir toplumsal süreç içinde ele alınmasıda bu zorlukların bir parçası olarak kendisini dayatmaktadır. Kısaca, bu sınıfın öz örgütlenmesi sorunuda daha temelde, ulusun örgütsüzlüğü sorununa dayanmaktadır. Bu alandaki sorunların büyüklüğü daha çok, toplumun ve toplumsal şekillenmenin temelinde yeralan ulusun örgütsüzlüğünün bir sonucu halinde karşımıza çıkmaktadır. Bu nedenle, Kürdistan'da proletaryanın öz örgütlenme meselesi işlenirken, tarihsel, toplumsal ve ulusal alanın derinliklerinde yatan örgütsüzlüğün nedenlerinin görülmesi bir zorunluluktur. Bunların ışığı altında toplumu ve ulusal kurtuluşu yeni baştan örgütleme durumunda olan öncü sınıf, gerek kendi parti örgütlenmesini ve gerekse parti örgütlenmesinin önderlik edeceği ulusal ve toplumsal kurtuluş doğrultusunda her düzeydeki örgütlenmesini kavrayabildiği ölçüde bu konudaki eksikliklerini giderebilecek ve başarıya ulaşabilecektir.

Örgütlenme genellikle bir üst yapı kurumu olarak anlaşılır. Ama bu, örgütlenme sadece siyasal üst yapının geneli içinde ele alınıyorsa doğru bir tanımlamadır. Mevcut örgütlenme eğer siyasal bir örgütlenme ise bu alandaki çabalar üst yapı alanına girer. Fakat tüm toplumsal yaşamı içine alıyor ve bu toplumsal yaşamı en ilkel biçimlerinden günümüze kadar ki en ileri biçimine değin içeriyorsa, artık bir üst yapı alanı olmaktan çıkar. Örgütlenme, tüm toplumsal alanın ve bununda en ilkel biçimlenişinden günümüze kadar ki gelişme süreci olarak anlaşılmalı, böyle değerlendirilmelidir.

Her sınıfın, tüm toplum sistemi -ister bunun alt yapısı, ister üst yapısı- içinde bir konumu, bu konumu ile orantılı belli bir ideali ve bu ideale ulaşmak için belli araç ve yöntemleri vardır. Sınıfın toplum içindeki konumunu belirleyen şey ise; sınıfın o dönemdeki toplumsal gelişmenin önder veya gerici güçlerinden birisi olma durumudur. Sınıfların bu konumları, onların toplumsal gelişmedeki görevlerini, rollerini, amaçlarını ortaya koyar ve bu kendisini, bu sınıfın çıkarları doğrultusunda toplumun yeniden örgütlendirilmesinde gösterir. Eğer sınıf toplumu ileri bir doğrultuda olan amaçlarına ulaştırmak istiyorsa, her şeyden önce toplumdaki önder rolüne uygun olarak bu amaçları doğrultusunda toplumu yeni baştan örgütlemeye, kendi ideolojik, politik ve ekonomik çıkarları doğrultusunda yeniden şekillendirmeye, gerici güçleri bu anlamda tasfiye etmeye ve orta güçleri kendine bağlı kılmaya, böylece kendi oluşumuna bağlantılı bir yaşam tarzı yaratmaya çalışır. Bu amaçla güçlerini organize eder ve bu konuda belli bir gelişme sağlayabilir.

Kısaca, toplumun örgütlenmesinin sınıflarla yakından bir bağı vardır. İleri sınıf, ileri amaçlarına ulaşabilmek için toplumu genelde tümüyle değişikliğe uğratmaya, yani eski biçimleri yıkıp yeni biçimleri geliştirmeye çabalarken; gerici sınıflar, eski yapıyı korumaya, yeniye karşı direnerek toplumu durgun bir yapı içinde tutmaya çalışırlar. Her alanda olduğu gibi örgütlenme alanında da geri üretim güçleri ve ilişkileriyle, ileri üretim güçleri ve ilişkileri arasındaki çelişki kendini gösterir ve bu alanda da toplumu yeni baştan örgütlemek isteyen güçlerle, bunu engellemek isteyen güçler arasında bir çatışma doğar.

Demek ki, Kürdistan'daki örgütsüzlük,tarihi boyutları içinde incelenirken, sınıf temeline bağlı olarak da ele alınmak zorundadır. Örgütsüzlük eğer bu kadar yaygınlaşmışsa, bunun sınıfsal nedenleri de vardır. Toplumun yeni baştan örgütlendirilmesinde hayati çıkarları olmayan bazı güçlerin varlığı, bu güçlerin en azından düşman güçlerin çıkarlarıyla uyum halinde olduğu, bunlarla uyum halinde bir örgütsüzlüğün egemen olduğu görülmeli, mevcut örgütsüzlüğün böylesi bir sınıf temeli olduğu kavranabilmelidir. Kürdistan'da modern bir gücün ortaya çıkmayışı, tarihte belli bir işlerlikleri olan eski toplumsal güçlerin, günümüzde tam bir ajan konuma düşmeleri ve bunların, toplumun içindeki örgütlenmenin gelişmeyişinin en önemli sosyal etkeni olduğu bilinebilmelidir.

Günümüz koşullarında ideolojik, politik, askeri alanda olduğu gibi, örgütsel alanda da modern güçlerin ortaya çıkmasına temel teşkil edecek objektif bir gelişme vardır. Eğer böyle modern güçler ortaya çıkmamışsa, bunun kendisini modern örgütlenme alanında da göstereceği ve örgütsüzlüğün ancak bu modern güçler tarafından aşılabileceği, belli tarihi, toplumsal nedenleri olan örgütsüzlüğün artık bir kader olarak değerlendirilemeyeceği ve ne pahasına olursa olsun bu durumun aşılacağı tarihsel bir gerçektir. Demek ki, bugün, Kürdistan'ın yalın bir gerçeği olan örgütsüzlük veya diğer bir deyişle örgütlenme sorununun bir de bu biçimde ele alınması zorunludur. Sorunu böyle bir koyuş tarzı, örgütlenme meselelerinin ele alınışında alışılmadık bir yöntem olduğundan, şüphesiz biraz yadırgatıcıdır. Fakat, dünyanın hiç bir ulusal-toplumsal gerçeğiyle kıyaslanmayacak bir durumda olan Kürdistan'ın ekonomiden siyasal alana, ulusal alandan kültürel alana kadar içinde bulunduğu örgütsüzlüğü kavrayabilmek ve gerçeği daha yakından kavrayıp yakalayabilmek açısından farklı bir yöntem izlenmek zorunlu olmaktadır.

Şimdiye kadar ki çalışmalarda genellikle sömürgecilik, ideoloji, şiddet konuları ele alınmıştı. Bunlar birbirleriyle uyumlu olan, Kürdistan'daki gerçeğin toptan bir kavranışının sağlanmasını amaçlayan, aralarında bağlantıları olan konulardır. Bu konudaki çalışmalar, bazıları özet halinde bazıları daha detaylı işlenmekle birlikte, Kürdistan'daki gerçekliğin kavranması açısından önemli roller oynamışlardır. En başta sömürgeciliğin işlenmesi Kürdistan'ın temel çelişkisini ortaya serebilmiş ve Kürdistan'daki halk yığınlarının eskisiyle kıyaslanmıyacak bir biçimde kendi öz çelişkileri konusunda bilinçleştebilmeleri sağlanabilmiştir. İdeolojik ve politik çalışma alanlarında sağlanan başarılar, bu alandaki çalışmaların bir sonucudur. İdeoloji ve politika sorunlarında doğru biçimlerin ortaya konuluşu, yanlış ve düşmanın işine yarayan biçimlerin eleştirilmesi, doğru ideolojik biçim olarak Marksizm-Leninizm'in ülkeye girişini, doğru politik yaklaşımlar olarak ta ulusal kurtuluş politikasının etkin olmasını sağlamış; ülkenin siyasal yaşamı ve, halkın öz çıkarları doğrultusundaki savaşımında temel alınacak bir siyasal çizginin doğmasına yolaçmıştır. Politika sorunlarının açıklığa kavuşması, ulusal kurtuluş politikasının kavranmasına ve bu politika doğrultusunda bir mücadeleye girilmesine yolaçmıştır. Bugünde bu alanlardaki gelişmeler hızlı bir biçimde sürdürülmektedir. İdeolojik ve politik sorunların tartışmaya doğru bir biçimde sunulmasının bu alanlarda sağlanan başarılarda önemli payı vardır.

Toplumun kendi öz çelişkisini çözmek için, sömürgeciliğin hizmetindeki şiddete karşı, toplumun ideolojik ve politik kazanımları temelindeki şiddet anlayışı kavranılarak doğru bir şiddet anlayışı ortaya çıkarılmış ve toplumun kendi zor'unun hangi biçimleriyle başarı sağlayacağı ortaya konulmuştur. İçine girilen pratiklerde bunun propagandasının daha geniş yapılmasına yolaçmış, günümüzün modern toplumsal koşullarına bağlı olarak gelişecek şiddetin rolünün ne olacağı, gelişmeleri nasıl hızlandıracağı, hem teoride hem pratikte sınırlı da olsa ortaya konularak, önemli gelişmeler sağlanabilmiştir. Fakat, sömürgeciliğin ideolojik, politik ve şiddet sorunlarının kavranmasında, bunların gereklerinin yerine getirilmesinde hem teoride, hem de pratik olarak sağlanan çalışmalarda, istenilen sonuca bütünüyle varıldığı söylenemez. Tam tersine bu alanlar sadece bir başlangıç, sorunların tüm boyutlarıyla anlaşılabilmesinin bir dürtücü gücü, toplumsal yaşamdaki kaosun, anlamsızlığın, çürümenin, dağılmanın anlaşılması için bir anahtar olmuştur. İşe başlamanın bu ilk adımlarından sonra, tüm bu alanları, sağlanan gelişmeler temelinde daha güçlü bir tarzda yeniden ele alma gibi bir sonuca varıldığı belirtilebilir.

Örgütlenme sorununu, bu alanlardaki sorunların bir parçası olarak ele alıyoruz. Örgütleme sorununu bu meselelerle bağlantılı olarak işlemek, konunun bütünselliği açısından gereklidir. Kürdistan halkının toptan yeni bir yaşam içine çekilmesinde tamamlayıcı bir etken olarak örgütlenmenin yerinin çok önemli olduğu, hatta, bütün bu alanlarda daha kalıcı ve sürekli başarıların, ancak örgütlenme alanındaki sorunların hem teoride, hem pratikte, hem genel ilkeler düzeyinde ve hem de somut planlama alanında doğru bir tarzda çözümlenmesinden geçtiği rahatlıkla ileri sürülebilir.

Sömürgeciliğin teoride doğru bir biçimde ortaya konulması ve bu temelde ajitasyon ve propaganda yapılması, yine ideolojik ve politik sorunların doğru ortaya konulması ve bu konudaki ajitasyon ve propagandanın belli sonuçlara ulaşması, şiddet olayının ele alınıp işlenmesi, eğer güçlü bir örgütlenme temelinde değilse; kısaca, sömürgeciliğe karşı mücadelenin ideolojik ve politik alandaki gereksinmeleri örgütsel planda karşılanmazsa, tüm kazanımların silinebileceği ve daha kötü bir tarzda eski duruma düşüleceği açıktır. Günümüzün gelişen koşullarında örgütlenme, bir tüm olarak yalnız işçi sınıfının öz örgütlenmesi değil, bu öz örgütlenmenin öncülüğünde toplumsal ve ulusal örgütlenmenin bütün modern biçimlerine öncülük edilmesi, öz örgütün bu alanlarda başarılı biçimler ortaya koymasıdır. Eğer güçlü, kalıcı bir örgütlenmeyle bu çalışmalar desteklenmezse, halkın öz çıkarları doğrultusundaki modern gelişmeler karşısında uyanan, günümüzde ise faşist bir yönetime kavuşan düşmanın, en baskılı biçimde bu alanlardaki kazanımları yoketmek isteyeceği açıktır. Düşman, kendi tarihsel egemenliğini, ulusal ve toplumsal çıkarları doğrultusundaki hakimiyetini, tarihsel tecrübesine de dayanarak, başta öncü örgüt olmak üzere, bütün modern örgütlenme girişimlerini yokederek sürdürebileceğinin bilincindedir. Bu nedenledir ki, başta öz örgütlenme olmak üzere, öz kurtuluş doğrultusundaki her türlü örgütlenme girişimlerine saldırmakta, bu alandaki kazanımları, özellikle buna öncülük eden kadroları ve sempatizanları ezmeye, bunları böyle bir yola girmekten ötürü pişman etmeye çalışmakta ve bu da olmazsa fiziki imha yoluna gitmektedir.

İşte, gerek eskinin aşılması gerek yeni dönemin açılması ve geri döndürülemeyecek bir noktaya vardırılması, bunun sürekli kılınması açısından örgütlenme, hayati bir sorun olarak kendisini dayatmış bulunmaktadır. Bu sadece işçi sınıfının öz örgütlenmesi anlamında değil, fakat, toplumun ekonomiden siyasete, kültürden ulusal alana kadar kendini modern çağdaş gelişmeye ulaştırmak, yeni aşamayı sağlıklı aşabilmek, bu yolda daha ileri mesafelere ulaşabilmek için mutlaka içine gireceği her düzeydeki örgütlenme sorunuyla iç içedir. Bunları biribirinden koparmak mümkün değildir. Bu sorunların iç içe işleyişini ve gelişimini sağlamak, günümüz Kürdistan gerçeğinin diğer bir özelliğidir. Bu açıdan, proletaryanın öz örgütlenme sorununu tarihin ve toplumun bu yalın gerçeklerinden soyut bir biçimde ele almak ne kadar hatalıysa, ulusal kurtuluşu da proletaryanın öz örgütlenmesinden ayrı, meselenin sadece tarihsel, toplumsal ve ulusal temellerine dokunan, proletaryanın sürükleyici, etkileyici, cesur ve sürekli kılıcı rolünün dışında ele almak aynı biçimde hatalıdır. Özellikle Kürdistan'da proletarya en ilerici sınıf olarak, kendi rolünü ancak, ertelenemez bir süreç olan kurtuluş hareketini yaratarak ortaya koyabilir.

Özetlersek; ulusal kurtuluş sürecinin, proletaryanın öz örgütlenmesi alanında hiç bir zaman ihmal edilemeyeceğini, bugün her türlü çelişkinin temelini oluşturan ulusal kurtuluş çelişkisinin çözümlenmesinin ancak proletarya öncülüğünde mümkün olacağını, bütün bunları kavradığı oranda proletaryanın tarihi rolünü oynayabileceğini belirtmek önem taşımaktadır.

Kürdistan'da Marksist-Leninist proletarya örgütlenmesi adı altında yapılan sayısız çalışmaların gerçek mahiyetini kavrayabilmek için, herşeyden önce proletaryanın ve tarihi rolünün ne olduğunu, bu tarihi rolüne ulaşmak için ideolojik-politik hareketinin ve bunun bir parçası olarakta parti hareketinin ne olduğunu iyi kavramak gerekiyor. Bunu kavramaya çalışırken, bu sorunların çağdaş gelişmelerin ışığında nasıl ele alındığını, proletayanın tarihe ve topluma nasıl baktığını, bununla da yetinmeyip tarihi ve toplumu nasıl değişikliğe uğrattığını da yakından kavramak gerekiyor. Bütün bu kavrayışlar temelindedir ki, günümüz Kürdistan'ında sadece proletaryanın öz örgütlenmesi doğru bir biçimde anlaşılmakla yetinilmeyecek, aynı zamanda bu öz örgütlenmenin yerine getirmek zorunda olduğu asli görevleride kavranılabilecektir. Bütün bunlar bizi, ulusal ve toplumsal kurtuluşun köklü çözüm yöntemlerine götürecek ve bu da, proletarya hareketinin kadroları ve önder güçleri olarak görevlerimizin doğru bir tarzda kavranışını ve yerine getirilmesini sağlayacaktır. Kürdistan gerçekleri gözönüne getirildiğinde, bunların önemi daha da artmaktadır. Mevcut endişeleri silebilmek, proletarya hareketinin geniş bir tarihi, toplumsal perspektif ve günümüz gerçekleri içinde ele alınmasını zorunlu kılmaktadır.

Diğer bir yan ise, bugün Kürdistan'da çok karmaşık bir durum yaşanmaktadır. Özellikle modern sınıf ve tabakaların adına hareket ettiklerini söyleyen güçler, bunun lafını çok ettikleri halde gerçekte bu sınıfların öz çıkarları doğrultusunda hareket etmemekte, bu yüzdende işleri çok karmaşık bir hale getirmektedirler. Bu nedenlede, Kürdistan'da bugün modern sınıf ve tabakaların, bunlara dayalı siyasal çalışmaların ve bunun bir parçası olarakta parti çalışmalarının ne olduğunu açıklamakta büyük yarar vardır. Bunlar izah edildiği, kavranıldığı oranda, sınıf ve tabakaların kendi sınıfsal çıkarları, sınıfsal güçleri, sınıfsal amaçları oranında bir gelişim içine girmeleri ve böylece rollerini, hayallerle uğraşmadan, bu anlamda da maceraya düşmeden yerine getirebilmeleri sağlanabilecektir.

Örgütlenme meselesi Kürdistan somutuna indirgendiğinde, bu kadar karmaşık süreçlerin irdelenmesini, analizini gerektirmekte ve ancak bu temelde doğru bir çözüme gidilebileceğini göstermektedir. Biz böyle bir yönteme, konuyu daha karmaşık hale getirmek için değil, dünya halklarınca çok iyi bilinen, ama bizim ulusal ve toplumsal yaşantımızda çok az bilinen gerçekleri, en basit yönleriyle bile ele almak durumunda olduğumuz için başvurmak zorundayız. Diğer tüm konularda olduğu gibi, örgütsel konularda da yöntemimizi böyle seçmek durumundayız. İşe böyle girişmenin nedenleri, Kürdistan'ın tarihsel ve bugünkü gerçeklerinde aranmalıdır. Yoksa bir teorik deneme yapmak için böyle bir yaklaşımda bulunulmamaktadır.

Örgütlenme sorununa eğilirken, konuyu belli bir tarihsel yaklaşım içinde ele almak gerekecektir. Bu tarihsel yaklaşım içinde, toplumsal güçlerin konumlarına uygun biçimleri, burjuva devrimleri çağının bu konudaki gelişimi, proletarya hareketinin belli ana ve ara dönemler halinde günümüze kadar ki gelişimini inceledikten sonra, bunların ışığında Türkiye ve özellikle Kürdistan'da örgütlenme sorunu işlenerek Kürdistan'da eski düşünce ve örgütlenme biçimleriyle, eski ile yeninin karması olan biçimler, bunlara temel olan güçler

Kürdistan Toplumunda Örgütlenmenin Önemi ve işçi partisi üzerine

gösterilerek, çıkarları kurtuluşta olan güçlerin kimler olduğu, bu güçlerin çıkarlarına eşlik eden düşünce ve örgütlenme hareketlerinin neler olduğu açıklanmaya çalışılacaktır. Böyle bir bilgilenmenin ışığı altında, Kürdistan'da proletaryanın öz örgütlenmesinin ne olmak zorunda olduğu, hangi acil ve uzun vadeli görevleri yerine getirmek durumunda olduğu, bunların yöntemine nasıl bakılması gerektiği, bu konuda kendisiyle tutarlı olabilmek için neleri yapmanın zorunlu olduğu sorunlarına açıklık getirilmeye çalışılacaktır. Yine mevcut durumun eleştirisi ve yapılanla yapılmayan gözönüne getirilerek, genel bir kapsam içinde somut bir yaklaşımda bulunularak, önümüzdeki dönemin örgütlenme sorunlarına çözüm getirmek amacıyla kavranılır bir plan geliştirilmeye çalışılacaktır. Kürdistan'da bu konuda ana halkanın ne olduğu, bu halkanın somutta nasıl gerçekleşebileceği ortaya konulmaya çalışılacaktır. Kısaca; çeşitli düzeylerdeki örgütlenmenin esas alanının ne olduğu, bu esas örgütlenme görevinin nasıl somut bir planla yerine getirilebileceği konulacaktır.

Bunlar başarıldığında, önümüzde, direnmelerle dopdolu olması gereken bir dönemin ideolojik, politik, askeri çalışmalarının örgütsel temeli ve stratejisi kavranılmış olacaktır. Böylesine stratejik bir plana hakim olmak, güncel örgütlenme sorununa daha rahatlıkla inmemizi, bu konudaki pratikleri daha başarılı uygulamamızı sağlayabilecektir. Esas olarak, çeşitli alanlardaki çalışmaların hızlanabilmesi için en hassas nokta olarak örgütlenme meselesini görüyoruz. Örgütlenme meselesine kalıcı, sürekli bir çözüm getirmeden, diğer alanlarda fazla bir gelişme sağlanamaz. Sağlansa bile, bunlar sürekli kılınamaz, bizi başarısızlıktan kurtaramaz.

Örgütlenmeye getirilecek sağlıklı çözümler, her alandaki çözümün anahtarı durumundadır. Böylesine anahtar bir rolü olan bu konu, ne şart altında olursa olsun sağlıklı bir çözüme ulaştırılmadan, bu alanda gerek ilkesel düzeyde, gerek somut planlamada sağlam bir çözüme gitmeden, diğer alanların sağlam bir kavranışı ve planlanışından bahsedilemez. Bütün bunlar ise, geçmişteki tarihsel alanla günümüzdeki çağdaş alanın iyice aydınlatılmasından, bu alanlardaki karmaşıklığın kavranılmasından, ortalığın boz bulanık durmunun iyice serilerek eleştirilmesinden geçmektedir.

Önümüzdeki dönemin ne pahasına olursa olsun bir direnme dönemi olduğu kuşkusuzdur. Soruna nereden bakılırsa bakılsın, Kürdistan gerçeği açısından "modern bir gücüm" diyen ve bunun için kendisine belli bir temel, ideoloji ve politika arayan her hareketin, önümüzdeki dönemi, en basit tabiriyle bir direnme dönemi olarak gündemleştireceği açıktır. Hakkında kuşku olmayan bu gerçek, eğer soysuzlaştırılmak ve lafta kalıp özünden boşaltılmak istenmiyorsa bu direnmeyi mümkün kılacak aracı mutlaka yaratmak, bunun için düşüncede ve pratikte yapılması gerekeni hayata geçirmek bir zorunluluktur.

Direnme sorunları çeşitli güçlerce bir çok biçimde ele alınıp işlendiği halde, günümüz gerçeklerinde, güçlü direnme emareleri görülmemektedir. Kürdistan şartlarında ve özellikle Türkiye Kürdistan'ında güçlü bir direnmenin varlığını sezmek bir yana, mevcut güçlerin buna nasıl bir çözüm getirdikleri dahi bilinmemektedir. Belki diğer ülke pratiklerine bakarak bunun bir gereğinin parti veya cephe tipi siyasal örgütler olduğunu kavrıyorlar, ama bu, çok yüzeysel ve genel düzeyde bir kavrayış olmaktan öteye gidemiyor. Bu, hiçte uğrunda dövüşülerek ve soylu bir çalışma gösterilerek kavranılmış bir gerçek değil; dünya halklarının önünde durulamaz mücadelelerinin kafalara dayattığı ve adeta çağın, düşüncesiz beyinleri eze eze kendisini kabul ettirdiği bir gerçektir. Böyle bir dayatma sonucu kafalarda beliren bu konudaki düşünce ve akımlar, direnmeyi getirecek biçim ve akımlar olarak bizi fazla umutlandırmamalıdır. Çağın yalın ve önü durdurulmaz akışı, elbetteki çok sınırlı bir beyne bile sahip olsa kişilerin kafasında, modern düşünce ve örgütlenme konusunda önemli etkilerde bulunacaktır. Günümüzde başka türlü yaşamak mümkün değildir.

Bu politik akımlar eğer böylesine genel bir düzeyde kalmışlarsa, önlerindeki pratiğe bir türlü el atamıyor, pratikte gerçekleşme biçimlerinin ne olduğu konusunda ağızlarını böylesine kapalı tutuyorlar ve bunun için çeşitli bahaneler ileri sürebiliyorsa, bu, işlerin önemini daha da arttırır. Eğer böyle kalınır ve hele birde darla yetinme adeta namuslu yaşamanın bir bahanesi haline getirilirse; çağın ürünü olan düşünceler, hiçte uğrunda savaşarak yaratıkları değerler olmadığı halde, sanki kendi öz yaşam pratiklerinin bir sonucuymuş gibi değerlendirilirse, bu vehamet daha da artar. Ve tüm bunlar tam bir sağırlar diyaloğunu yaşayan bir halk gerçeği içinde yapılırsa, açıktır ki bu durum sonderece tehlikeli bir hal alır.

Önümüzde, kuşku götürmez olan direnme gerçeğini somutlaştırmama ve işlerin doğru geliştirilmemesi gibi bir durum vardır ve aşılmayı gerektirmektedir. Bizdeki tarihten epey olumsuz bir biçimde etkilenen mevcut modern güçler, bu durumlarını mutlaka aşmak mecburiyetindedirler. Kendi özelliklerine uygun olan stili mutlaka yaratmak, direnmeyi bütün zorluklarına karşın hakkıyla kavrayarak gereklerini yerine getirmek zorundadırlar.

Kendisini sadece ideoloji, politika ve genel ilkeler düzeyindeki bir kavrayışla sınırlayıp, bundan mestolan ve kendini sonderece rahat hisseden insanın günümüzün en tehlikeli tipi olduğu bilinmelidir. Bu nedenledir ki, direnme sorununu böyle çok eksik çok tehlikeli bir biçimde ele almak durumunda olan kişi, gurup ve hareketlerin eleştirisini, sınıfsal ve tarihsel gerçekleri ölçüsünde yapmak büyük önem taşımaktadır. Direnmenin gerçekleşmesi açısından bunun önemi hâlâ sürmektedir.

Sorunun diğer önemli bir yanı ise, direnmeye gerçekten sahip çıkarak bunda kararlı olan öz gücün, kendi yanılgıları ve eksikliklerini görüp-görmemesidir. Ve, daha çokta bu alanın sağlam hazırlanılması gerekmektedir. Önümüzdeki dönemin direnme gerçeğine doğru gitmede iddialı olan öz örgütlenme, kendi yanılsamalarından, eksikliklerinden mutlaka kurtulmak, bu alandaki hazırlıklarını yapmak zorundadır.

Özellikle bizim hareketimiz sözkonusu edildiğinde, direnmeyi sadece ajitasyon ve propagandası yapılan bir mücadele konusu değil, uğruna hazırlanılan ve günbegün atılan adımlarla gerçeklik kazandırılan bir olgu haline getirmesi, kendisini bunu gerçekleştirecek biçimlere kavuşturması gerekmektedir. Öz örgütlenmenin biçimi, mutlaka ve ne pahasına olursa olsun, direnmeyi mümkün kılacak bir biçim almak zorundadır. Artık, devrimci mücadele gelip bu noktaya dayanmıştır.

Direnmeyi mümkün kılacak öz örgütlenmenin temel biçimlenişinin nasıl olması gerektiğini biz burada sadece genel bir planlama düzeyinde ele alacağız. Pratikteki kazanımların ciddi bir planlamaya tabi tutulması gerektiği açıktır. Planlaması yapılmayan işin pratikte gerçekleşemeyeceği, gerçekleşse dahi büyük kayıplara malolacağı, başarısızlıklardan çıkarılan sonuçların da yeni planlamalara ihtiyaç hissettireceği ve bunların ışığında direnmeyi mümkün kılacak örgüt biçimlerinin ortaya çıkarılacağı kesindir. Bugün bizim tartışmak durumunda olduğumuz örgüt biçimi, zafere de ulaşsa herhangi bir ülkedeki biçim değil, bizim gerçeğimizde direnmeyi mümkün kılacak, zafere götürecek örgütlenme biçimidir.

Böyle bir örgüt nasıl olacak, planlamaya uygun somut pratik adımlar nasıl atılacak? Çalışmalarımızın ana amacı bu noktada düğümlenmektedir. Önümüzdeki direnmeyi daha yakınlaştırmak, bu direnme süresi içinde muhtemel hata payını azaltırken, zafer olanaklarını daha da arttırabilmek, büyük yenilgilere yolaçabilecek yaklaşımları peşinen mahkum edebilmek için, en önemli çalışma olarak bu alandaki çalışmayı somutlaştırmak durumundayız. Diğer tüm proplemlerin aşılmasında, bunun belirleyici bir önemi olacağı kanaatindeyiz.

Sorunu ne sağ bir yaklaşım, ne de sol bir yaklaşım içinde ele almamak gerekiyor. Bazı güçler direnmeyi geleceğe ait, şimdilik üzerinde sadece ideolojik ve politik olarak tartışılması gereken salt bir propaganda meselesi olarak görürken, bazı güçlerde, yalın bir kaç şiddet olayı anlayışına indirgemekte, bir kaç eylemle gelişitirilecek bir olgu olarak kavrayabilme darlığı içinde bulunmaktadırlar. Her ikiside, dünya halklarının mücadele deneyinde de görüldüğü gibi proletaryanın öz örgüt gerçeğinden bir sapma olmanın yanısıra, ulusal kurtuluş düzeyinde, bir zafer sağlama yeteneğinde olmayan sınıfların damgasını taşıyan, reformist, uzlaşıcı akımlardır. Bunlar, farklı uçlarmış gibi gözükseler de, dayandıkları toplumsal temel aynıdır. İster proletarya hareketi içinde, isterse ulusal kurtuluş hareketi içinde, hangi dönemde ve nasıl ortaya çıkarsa çıksın, bu iki akımı görüp teşhir etmek konumuzla yakından bağlantılıdır. Herşeyden önce, kendi öz hareketimizin bu konuda gelebilecek tehlikelerden arındırılması sözkonusudur. Dışımızdaki bu politik akımlar içimize de yansıyabileceğinden, onlarla daha başarılı bir mücadele yürütmek istiyorsak, bu mücadeleyi herşeyden önce içerde başarmak zorundayız. İçerde, direnmeyi mümkün kılacak teorik yapıya ulaşmış, ideolojik ve politik yaklaşımında istenilen düzeye gelmiş, bunu doğru bir biçim altında örgütlendirmede de başarılı bir yapıya sahip olmak, her alandaki başarıların anahtarı durumundadır.

Eğer sonuç çıkarılmak isteniyorsa, herşeyden önce içteki yapının direnmeyi yaratıp, kaldırabilecek yeterli düzeye ulaşabilmesi açısından çıkarılmalıdır. Yine bu çalışmadan çıkarılacak sonuç, mevcut kadro ve örgüt bileşiminin, direnmeyi mümkün kılabilecek bir düzeye ulaşabilmesi açısından olmalıdır. Esas amaç, direnmeyi mümkün kılacak öz örgütün biçimlenişini yaratabilmek, doğru kavrayış ve plan doğrultusunda bunun için ilk adımları atabilmektir.

A) KÜRDİSTAN'DA ÖRGÜTSÜZLÜĞÜN TARİHSEL TEMELLERİ

I- Köleci Dönemde Kürdistan Toplumunun Örgütsel Durumu:

M.Ö. 1.000 yıllarında Zagros dağlarıyla Hakkari-Van yöresinde beliren Kürtler, birçok halk topluluğu gibi ilkel komünal dönemin gelişmiş bir aşamasında bulunuyorlar ve çeşitli aşiret toplulukları biçiminde yaşıyorlardı. Sınıflı toplumun henüz yeni gelişmeye başladığı bu dönemde, özellikle aşağı Mezepotamya'da egemenliğini geliştirmeye çalışan köleci Asur devletine karşı, özgürlüklerini ve varlıklarını korumak zorundaydılar. Önlerindeki temel sorun bu olan Med toplulukları, bu devlete karşı şiddetli bir savaşım içine girme zorunluluğunu duyuyorlardı. Ayrı bir etnik topluluk olarak kendi farklı yanlarını duyan ve dıştan gelen yabancı güce karşı mücadele içinde bu bilinci daha da geliştiren Medler, bu mücadele süreci içinde varlıklarını korumak, direnmek için dağınık aşiret ve kabile topluluklarının daha örgütlü bir yapıya kavuşması gerektiğini de kavrıyorlardı. Aşiret topluluklarının dayanışmasından, aşiret ileri gelenlerinin geliştirdikleri aşiret konfederasyonu altında biraraya gelmelerinin, direnmelerini daha mümkün kılacağını görüyor ve gelişmelerini bu yönde sürdürüyorlardı.

Asur'a karşı verilen bu mücadele M.Ö. 1.000 yıllarından M.Ö. 600 yıllarına kadar devam etmiştir. Med toplulukları, bu mücadele sürecinde ilkel kabile ve aşiret birliklerini aşıp, güçlü bir aşiret konfederasyonu durumuna gelerek, kendi bünyelerinde köleci bir devletin taslağını oluşturmuşlardır. Kürdistan koşullarında yaman bir savaşçı olarak yetişen ve bu savaşçılıklarını aşiretler federasyonu halinde köleci devletin ilk taslağı biçiminde geliştiren bu topluluklar, çeşitli yanlardan sıkıştırılan ve birçok halkın nefretini kazanmış olan Asurları, M.Ö. 612'de, başkentleri Ninova'yı yağmalayarak yenmişlerdir. Direnme süreci içinde kazanmış oldukları bu birliklerini, özgürlükten sonra, bir köleci imparatorluğa doğru dönüştürmüşlerdir. Bu köleci imparatorluğun, taslak biçiminde de olsa o dönemin en güçlü köleci devletlerinden birisi haline gelmeye başladığı 612 yıllarından, Pers İmparatorluğunun kuruldugu 550 yıllarına kadar, Med konfederasyonundan bir Med köleci devletine dönüştüğü ve bunun daha sonraki Pers imparatorluğunun da temelini teşkil ettiği görülmektedir.

Siyasal bir güç olma durumlarının yarattığı elverişli koşullardan da yararlanan Medler, bu yıllarda, yaklaşık günümüz Kürdistan'ını ihtiva edecek alanları, kendi aşiret topluluklarının yayılma alanı haline getirmişlerdir. Kızıl denizden orta ve aşağı Mezepotamya'ya, Zagros dağlarından, Fırat'a kadar olan bölgelerde en etkin bir halk olarak yerleşik bir düzene geçmişlerdir. Bu alanda eski halk topluluklarıyla kaynaşarak, tarihin çok eski dönemlerinden beri burada yerleşmiş olan sayısız halk topluluklarının kültürleriyle, Hint-Avrupa gurubunun Aryen koluna bağlı kendi kültürlerinin birleştirmişlerdir. Bu eski halk toplulukları ve onların kültürleriyle, Medlerin kültürleri ve toplumsal yapıları içiçe geçmiştir. Göçebe aşiret yaşantısından yerleşik bir yaşantıya geçiş, daha zengin bir kültür yaratmış ve dilin gelişimini sağlamıştır. Med kültürü ve dilinin, yerleşik halkların kültür ve diliyle kaynaşarak, ama daha çok onları etkisi altına alarak etkinlik alanının derinliğine ve genişliğine gelişimi, toprak birliğinin oluşması; üzerinde daha sonraki ulusal değerlerin gelişiminin zeminini yaratmıştır.

Medlerin halk örgütlenmesine geçişlerinin, bu topraklarla sınırlı bir dil ve kültür şekillenmesinin başlamasıyla ve bu dönemdeki avantajlı siyasal durumlarından yararlanarak sağlandığını belirtmek hatalı olmayacaktır. Daha bu dönemde bile, bir halkın oluşumunun ve yerleştiği alan üzerinde dilini ve kültürünü geliştirmesinin siyasal birlikle sağlandığı, siyasal birliğin, ulusal oluşum yönündeki bu gelişimi hızlandırdığı belirtilebilir. Eğer tarihin daha sonraki dönemlerinde Kürt halk toplulukları dirençlerini sürdürebilmiş ve halk olarak bu alandan sökülememişlerse, bunun en önemli nedenlerinden biri de, başlangıçta Asurlara karşı direnme temelinde gelişen aşiret konfederasyonu biçimindeki örgütlenmeleri, Asurluların yenilgisinden

Kürdistan toplumunda örgütlenmenin önemi ve İşçi Partisi Üzerine

sonra da, Med imparatorluğunun o dönemin en güçlü siyasal birliklerinden birini yaratabilmesi ve bu birlik altında yerleşik bir alan üzerinde dilin-kültürün oluşmasıdır.

Med imparatorluğunun, Hint-Avrupa gurubunun Aryen kolundan bir halk olan Persler tarafından yıkıldığı görülmektedir. Pers prenslikleri kendi aralarında birleşerek ve Med İmparatorluğunun o dönemdeki kötü yönetiminden de yararlanarak, imparatorluğu ele geçirmiştir. Medler Perslerin egemenliği altına girmelerine rağmen, onlardan üstün bir durumda olmaları ve yerleştikleri alanın elverişliliği nedeniyle, gelişmelerini sürdürmüşlerdir.

Med halk toplulukları, Pers imparatorluğunun en seçkin halk topluluklarından biri ve en seçkin savaşçıları durumundadırlar. Medlerin savaşçı özellikleri, yazılı tarih tarafından da belirtilmektedir. Herodot, Yunan köleci devletine karşı açılan savaşta, Pers ordusunun en dövüşken askerlerinin Med halkından derlenenler olduğunu, çok açık şekilde belirtmektedir. Ordunun bel kemiğini Med Kürt topluluklarından devşirilen askerler oluşturmaktadır. Ve yine Herodot'tan öğrenmekteyiz ki, bu askerler sadece devşirme değil, tüm yöneten ve yönetilenleriyle Med topluluğunun öz örgütlenmesinden gelmektedirler. Kendi içlerinde homojen bir topluluk olarak örgütlendikleri, milli birliklerini korudukları, bu milli birlikleri altında savaştıkları ve Pers imparatorluğunun bunu engellemediği anlaşılmaktadır. Perslerle dil ve kültür yakınlığının olması, yerleşilen alanların zenginliği ve bu alanlar üzerindeki geçmiş kültürlerle olan karışımın sağladığı avantajlar, Med-Kürt topluluklarının, Pers imparatorluğu dönemi boyunca, siyasal alanda olmasa da, toplumsal-dil-kültür ve toprakta iskânın gelişmesi alanlarında, milli gelişmelerini sürdürmelerini sağlamıştır.

M.Ö. 550 yıllarından, Pers imparatorluğunun Yunan köleci devleti tarafından M.Ö. 330 yıllarında yıkılmasına kadar, durum budur. Med toplulukları bu dönemde de gelişmelerini dürdürmüşlerdir. Yine siyasal alanda olmasa bile toplumsal şekillenme, dil ve kültürün şekillenmesi, toprağa yerleşmenin gelişmesi açısından daha gelişkin bir şekillenmeye ulaştıklarını, toplumsal örgütlenmenin, toplumun eski dayanıklı direnmeci yapısını da kendine temel alarak geliştiğini, daha sonraki çeşitli işgal ve istila dönemlerinde milli varlıklarını korumalarının bu etkenlere bağlı olduğunu görmekteyiz.

Makedonya'dan Hindistan'a kadar büyük bir istilâ seferi başlatan İskender, Yunan kültürü ile şark kültürünün karışmasından meydana gelen Helen kültürünü bu temelde yaymıştır. İskenderin işgal ve istilâ hareketlerinden en çok etkilenen bir alan da Kürdistan olmuştur. Perslerle yapılan birçok savaşın bu alanda verildiği, İskender'in komutanlarının bir çoğunun buralarda yerleştirilerek kendilerine devletçikler oluşturdukları bilinmektedir. Yine bunlardan birisinin Dicle kıyısındaki bir kenti kendisine başkent yaptığı bilinmektedir.

Şüphesiz ki, Pers imparatorluğunun yıkılıp, yerine İskender'in işgal ve istilâ döneminin başlaması olumsuz bir gelişmeyi ifade etmiştir. Ama, ileri bir gelişim seviyesine ulaşmış ve Medleri de aşarak, bugünkü Kürtlerin halk olarak özelliklerine ulaşmış bulunan Kürt halk topluluklarının bu yöndeki gelişmesinin, böyle bir siyasal birliğin dağılmasından fazla etkilenmediğini de belirtmek gerekir. Bu siyasal birliğin Pers hegemonyası altındaki yabancı bir birlik olduğu düşünülürse, bunun büyük bir değişikliğe yolaçmayacağı anlaşılır.

Kürt halk toplulukları Helen kültürünün egemenliği döneminden de yararlanmış, gelip geçici komutanlık yönetimleri buradaki güçlü sosyo-ekonomik şekillenmeyi, dilin ve kültürün şekillenmesini ve özellikle de toprağa yerleşmeyi engelleyememişler, tersine Makedonya'dan gelmiş çok farklı, değişken ve çok küçük bir azınlığı temsil eden bu komutanlıklar, bu süreç içinde hızla eriyerek, yerleşik halkın bir parçası haline gelmişlerdir.

Özellikle bu dönemde, Kürtlerle, ona komşu bir halk olan Ermeniler arasında, bir içiçe geçme sözkonusudur. Bu yazılı tarihe de böyle geçmiştir. Kürdistan'ın Ağrı dağı, Kafkasya, Kars, Erzurum, Muş gibi kuzey kesimlerine yerleşmiş bulunan Ermenilerle, bu alanlara dek yerleşen Kürtler arasında yakın bir kültür alışverişinin, yakın bir ekonomik değiştokuşun ve nüfus olarak içiçe geçişin olduğu, her iki kesimin egemenleri arasında bazan dostlukların, bazan da çelişkilerin doğduğu, bu yüzden de zaman zaman savaşların çıktığı görülmektedir. O zaman güçlü olan Ermeni halkı ve bu halk içindeki Ermeni despotları, bugünkü Fırat-Dicle havzalarına kadar saldırılar düzenleyerek işgal edebilmişler, fakat daha sonra çekilmişlerdir. Bu durum, Kürt halkının gelişmesi açısından olumlu bir öğeyi de beraberinde getirmiştir. Özellikle kentleşme ve zanaatın gelişimi açısından daha ileri bir düzeyde bulunan Ermenilerin bu yöndeki faaliyetleri, Kürdistan'daki uygarlaşma açısından ileri bir hamle oluşturmuştur. Köleci egemenlik koşullarında sanatın ve uygarlığın Kürt halkının bünyesine taşınılması gelişmeye yolaçmıştır.

Miladî yıllar, köleci Roma imparatorluğunun daha çok Asya'ya yayıldığı, tüm Asya'yı egemenliği altına almak istediği bir dönemdir. Yunanistan, Batı Anadolu ve Mısır'ı egemenliği altına alan köleci Roma imparatorluğu, bu yıllarda Ortadoğu'ya doğru yayılmak istediğinde Ermeni prensliklerini ve Pers veya Asya kökenli olması muhtemel Part hanedanının bu alanlardaki egemenliğini karşısında bulmuştur. Zaten zayıf olan bu halkların siyasal gücünü de yıkarak, Roma'nın egemenlik dönemini başlatmıştır.

Roma imparatorluğunun burayı adım adım egemenliği altına aldığı, bunun için önce burayı bir işgal, istilâ alanı haline getirerek, yerleşik direnme güçlerini ezdiği ve Roma imparatorluğunun kanunlarını buralara taşırdığı görülmektedir. Bundan sonraki tarihsel gelişme, Roma imparatorluğunun sosyo-ekonomik şekillenmesi altında olacaktır. Başta Roma'nın merkezî olmak üzere bu alanlarda da yaygınlaştırılmak istenen köleleştirmeden Kürdistan'daki halk toplulukları da kendilerini kurtaramamıştır.

Köleci toplum, sınırlı da olsa daha çok bu imparatorluk altında gelişmiştir. Şu özelliğini de belirtmek gerekir ki, Roma'dan çok uzak olan bu alanlarda, sadece Romalı generallerin yönetimi vardır. İskender'in döneminde olduğu gibi bunlar da, sadece bir genel vali gibi hareket etmekte ve despotik yönetimlerini yerleşik halk üzerinde sürdürmektedirler. Bu egemenlikleri, çok farklı bir dil, kültür ve toprak ortamı içinde hüküm sürdüğünden, bu durum, siyasal gücü tekellerinde bulundursalar da yerleşik halkın dilini, kültürünü ve o toprakta yaşamalarını engelleyemeyeceklerini, sadece siyasal iktidarlarını sürdürebileceklerini ortaya koymaktadır. Romalılar, buralarda İtalya'dan gelmiş kolonlar oluşturamamışlardır. Buna ne imkân ve ne de gerek vardır. Bu durum, siyasal alanda bir gerilemeye yolaçmakla birlikte, ulusal değerlerin daha önceki gelişmesi açısından belirtilen nedenlerden ötürü fazla olumsuz etken sayılamaz. Aşiret üyelerinden belli bir kesiminin köleleştirildiği, köleci Roma ordusu içine alındığı bilinmektedir. Kürdistan'daki halk topluluklarından derlenmiş bu askerlerin birçok yerde döğüştüğü de, yine yazılı tarihte belirtilmektedir. Aşiretlerden asker devşirilmesi sadece askeri amaçlarla sınırlı kalmış, askeri amaçlarla yapılan bu köleleştirme bir sosyo-ekonomik şekillenmeye dönüştürülememiştir. Köleci sosyo-ekonomik şekillenme geliştirilmek istendiğinde, bu, Kürdistan'ın çok sarp olan dağlık alanlarında direnmelere yolaçmıştır. Yüzyıllardan beri sürdürdükleri direnme geleneklerini bu kez de Roma'ya karşı sürdürmüşler, askeri amaçlarla çok sınırlı bir köleleştirme dışında, aşiretlerin özgürlük temelindeki sosyo-ekonomik evrimi kendini önemli oranda korumuştur. Aşiretler, bu durumu dağlık alanlara yerleşerek sağlamışlardır.

Roma'yla bu mücadele süreci içinde M.S. 260 yıllarında, bugünkü İranlıların atası olan Perslerden yeni bir hanedanın –Sasanî sülalesi– şekillendiği görülmektedir. Feodalizmin doğuş aşamasına tekabül eden bir dönemde ortaya çıkan Sasanilerle Romalı generaller arasında, Kürdistan üzerinde büyük bir mücadele başlamıştır. Dil ve kültür alanında bir beraberlikleri olan ve komşu olarak yaşayan Kürt toplulukları ve Sasaniler, tarihte uzun bir süre birlikte olma avantajından da yararlanarak Roma'ya karşı birlikte direnmeye geçmişler ve bir yıpratma savaşı geliştirmişlerdir. Genellikle ovalık kesimlere –Mezepotamya'ya kadar– yayılan Romalılarla savaşta, özellikle Fırat ve Dicle bu iki güç arasında, adetâ bir sınır haline getirilmiştir. Bu sınırlar üzerinde süren şiddetli savaşımda, zaman zaman Roma Dicle'ye kadar olan alanı eline geçirirken, zaman zaman da Sasaniler sınırlarını Fırat'a kadar genişletmişlerdir. Yine Diyarbakır da bazan Romalıların eline geçerken, bazan da Sasanilerin sınırları içine alınmıştır. Ancak şu var ki, yüzyıllarca süren bu işgal ve istilâ savaşları Kürdistan üzerinde yürütüldüğünden büyük bir yıkıma yolaçmıştır.

Özellikle ovalık alanda; Kürt ulusal şekillenmesi altında bir uygarlığın gelişmeyişinin en önemli nedenlerinden birisi de, bu yıkım savaşlarıdır. Yabancı Roma'nın sürekli işgali, istilâsı ve kentlere hakim olması, yerleşik bir düzenin geliştirilmesini engellemiştir. Roma'ya karşı direnme açısından daha çok dağlık alanlar elverişli olduğundan, uygarlık alanında gelişme sağlanamamıştır. Bu yıllar, Kürtlerin ulusal oluşumu açısından sınırlı da olsa bir gerileme dönemidir. Özellikle ovalarda yaygın olarak yerleşememe ve bunun sonucu olarak da uygarlık alanında gelişememe, bir gerilemeye neden olmuştur. Bununla birlikte, Roma'nın köleleştirme çabaları fazla bir sonuç vermemiş, toplumun büyük bir kesiminin köleci sosyo-ekonomik şekillenme içine alınması mümkün olmamıştır.

Fakat diğer yandan, çetin dağ koşullarında aşiretlerin göçebe yaşantısına zorlanması da belli bir gerilemeye yolaçmıştır. Toprağa yerleşmenin zanaat alanında sağladığı ve kentlerin gelişmesiyle, ama özellikle de Ermenilerle ilişkiler sonucu hızlanan gelişme, Roma işgali yüzünden gerilemiş ve Kürtler tekrar, geri aşiretlerin sosyo-ekonomik şekillenmesi içine itilmişlerdir. Öte yandan Sasani İmparatorluğu da hem yabancı bir imparatorluk olması ve hem de bir geçiş süreci içinde bulunan imparatorluğun ne tam köleliği ne de tam feodalizmi geliştirecek durumda olmayışı ve sürekli bir savaşım içinde bulunması nedeniyle, Kürdistan'daki sosyo-ekonomik gelişmenin ilerlemesi yönünde fazla bir etkide bulunamamıştır. Dolayısıyla bu iki imparatorluk arasında sıkışıp kalan Kürtler, tarihlerinin bu evresini olumsuz olarak yaşamışlardır. Köleliğin geliştiği ilk dönemdeki başarılı çıkışlarına karşın, bu dönemde iki imparatorluk arasında ezilerek olumsuz bir gelişme içine girmişler, varlıklarını dahi dağlık alanlara çekilerek zorlukla sürdürebilmişlerdir. Uygarlığın geliştiği kentsel yaşantıdan uzak düşen Kürt halk toplulukları, millî gelişimlerini (dil ve kültürel gelişmelerini) de, ancak dağlık alanda sürdürebilmişlerdir.

II- Feodal Dönemde Kürdistan Toplumunun Örgütsel Durumu:

a) Arap Egemenliği Altındaki Dönem

Arabistan'da islamiyet yeni bir din olarak doğduğunda ve bu dinin önderliğinde feodal sosyo-ekonomik şekillenme oluştuğunda, Kürdistan, Roma ve Sasanî imparatorlukları arasında bir savaş alanı durumundaydı. Arap kabilelerine dayalı ve daha çok onların çok geri bulunan yaşantılarını üstün bir üretim biçimi olan feodal üretim biçimi yönünde evrime zorlamak için ilerici bir öze sahip olan islamiyet doğuşuyla; ticareti, verimli toprakları ve kentleri ellerinde tutan bu iki imparatorluğun baskıları nedeniyle çöllere sıkışan, Arap kabilelerinin imdadına yetişmiştir.

Arapların bu sıkışık yaşantısıyla, islam ideolojisinin yayılmacı, kendinden olmayanı kılıçla imha edici niteliği ve islamiyet adına savaşın hem bu dünyayı ve hem de öteki dünyayı kurtaracağı vaadleri birleşince, Arap aşiretleri güçlü dalgalar halinde bu iki imparatorluğa karşı savaşıma girmişlerdir. Şam üzerinde egemenliğini sürdüren Roma imparatorluğunu kuzeye doğru gerileterek, daha halife Ömer zamanında burayı zaptetmişlerdir. M.S. 640'lara gelindiğinde ise, bu Arap akınları Kürdistan'ın içlerine kadar gelmiştir. Roma'yı söküp atan Arap akınları, Kadisiye'de girdikleri savaşta Sasani imparatorluğunu da dağıtmışlardır. Roma imparatorluğu Fırat'ın batı ve kuzeyine kadar çekilmiş, tüm Mezepotamya ve İran ülkesi Arap akınlarına açık hale gelmiştir.

Tüm Ortadoğu halkları üzerinde islamiyetten kaynaklanan benzer etkiler yaşanırken Kürtlerin bu etkiyi duymamaları mümkün değildi. Feodal sosyo-ekonomik şekillenmeyi tüm Ortadoğu, kuzey Afrika, Arap yarımadası ve İran içlerinden Hindistan'a kadar yaratma durumunda olan Arap egemenliğinin bu dönemi, bazı halklar açısından olumlu geçerken, bazıları için ise son derece olumsuz olmuştur.

Arap egemenliği, Arap halkını ilkel aşiretler topluluğundan sosyo-ekonomik şekillenme ve örgütlenme açısından daha ileri bir düzeye getirmesine ve coğrafya olarak egemenlik alanlarını genişletmesine karşılık, diğer halkları tersi bir durum içine itmiştir. Tüm bu egemenlik alanlarını feodal sosyo-ekonomik yapı içerisine almak, her tarafta Arap sultanlarına ve meliklerine bağlı emirlik ve mirlikler oluşturarak, sadece siyasal hakimiyeti değil, Arap dil ve kültürünü de benimsemiş olan bu birlikler vasıtasıyla, halkları boyunduruk altına almak, üstün Arap dil ve kültür formasyonu içinde bu halkların dil ve kültür formasyonlarını eritmek, gerekirse bunun için her türlü zora başvurmak, Emevî sülalesinin egemenliği döneminde yoğun olarak kendini gösteren gelişmelerdir.

DEVAM EDECEK

DÜNYADA BU AY

Arap dünyasındaki son gelişmeler ve Filistin Ulusal Konseyi toplantısı

İsrail'in Lübnan'a ve Filistin'e saldırısı olayından sonra hızlandırılan diplomatik girişimler, bilindiği gibi daha çok ABD'nin çizdiği çerçevede gelişmeye devam ediyor. Bu süreç içerisinde ABD tarafından çerçevesi çizilmiş olan diplomatik girişimlerle çözülmesi istenen şey, İsrail'in Filistin'e saldırısının elde ettiği sonuçlar temelinde ve ABD'nin ön gördüğü statünün gerçekleştirilmesi için koşulların uygun hale getirilmesi ve sonuca bağlanması idi.

Ancak son dönemlerdeki gelişmeler göstermektedir ki, ABD'nin bu girişimlerinde önemli tıkanıklar ortaya çıkmıştır. Oncelikle, Filistin direnişi askeri planda aldığı ağır yenilgilere rağmen tümden kırılamamıştır. Filistin devriminin dayandığı ittifak sistemi nedeniyle de bu direnişin kırılması zaten mümkün değildir. Kısaca aldığı ağır darbelere rağmen Filistin Hareketi ayaktadır ve direniş çizgisi varlığını sürdürmektedir.

Ayrıca, Lübnan için öngördükleri statü de bahsedilen koşullardan ötürü gerçekleşememektedir. Büyük baskılar altında, tehditlerle ve hatta bir takım katliamlar tezgahlanarak iş başına getirilen Lübnan yönetimi, bütün bu gerici desteğe ve çeşitli tezgahlara rağmen ABD'nin planladığı bir statüye kavuşamamış, o politikayı uygulayabilecek bir güce ulaşamamıştır. Çünkü böyle bir durumu belirleyecek olan, Lübnan'da işbaşına getirilen yöneticilerin ne kadar ABD yanlısı olup olmaması değil, Ortadoğu'daki objektif durumdur. Lübnan'da işbaşına getirilen yöneticiler, bu objektif durumdan ötürü fonksiyonlarını yerine getirememekte, esasta emperyalist politikanın birer uygulayıcısı olmalarına rağmen mevcut durum onları İsrail yanlısı politikalara karşı nispeten bağımsız kalmayı gerektiren bir uygulamaya zorlamaktadır.

Bunda, Suriye yönetiminin ABD'ye, onun bölgede uygulamak istediği politikaya ve destekçisi güçlere karşı direniş temelinde ve sosyalist güçlere dayanarak geliştirmek ve ayakta tutmak istediği politikanın önemli bir rolü vardır. Bilindiği gibi Suriye, Lübnan sahasındaki gelişmelerde doğrudan bir taraftır ve orada herhangi bir statünün belirlenip belirlenmemesinde doğrudan bir etken durumundadır. Bu bakımdan genelde Ortadoğu politikası ve özelde de Arap-İsrail sorununda uygulanmak istenen politikanın hayata geçirilmesi önünde ciddi bir engel olarak durmaktadır. İsrail saldırısı ile Suriye'nin gücünün de önemli oranda kırılması hedeflenmiş olmasına rağmen bir türlü gerçekleştirilemeyen bu durum üzerine, ve Suriye yönetiminin son aylarda Sovyetler Birliği ile yaptığı anlaşmalarla askeri ve siyasal planda kendisini daha da güçlendirmesi karşısında, ABD ve İsrail başta olmak üzeri çeşitli işbirlikçileri tavırlarını sertleştirmiş bulunmaktadırlar. SAM-5 füzelerinin Suriye'ye yerleştirilmesi bu nedenle büyük protestolarla karşılayan ABD ve İsrail, Suriye'nin direncinin çeşitli güçler ve araçlarla pekiştirilmesinin kendileri açısından ne kadar engelleyici bir faktör olduğunu açıktan itiraf etmekte her hangi bir sakınca görmemektediler. Ve hatta, Suriye'yi ve ona destek olan güçleri açıktan tehdit etme noktasına kadar gidebilmektedir. Bu, önümüzdeki aylarda, ABD ve işbirlikçisi güçlerle bölge devrimci güçleri arasındaki mücadelenin kendisini özellikle Suriye İsrail çekişmesinde yeniden sıcak bir ortamda bulabileceği anlamına da gelmektedir. Ancak bu seferki çatışma ve çekişmelerin Lübnan sahasındakinden çok daha geniş boyutlara varacağı ve muhtemelen Sovyet ve ABD güçlerini karşı karşıya getirebileceğini söylemek mümkündür.

FİLİSTİN ULUSAL KONSEYİ TOPLANTISI

14 Şubat 1983 günü Cezayir'de başlayan ve bir hafta süren Filistin Ulusal Konseyi Toplantısı'da Ortadoğu'daki gelişmeler açısından sonderece önemli bir yer teşkil etti. Filistin güçlerinin askeri planda ezilmesinden sonra geliştirilmeye çalışılan uzlaşmacı eğilim önemli oranda etkisiz duruma getirilirken, ABD planı da reddedildi.

Filistin Ulusal Konseyi'nde gerek Ortadoğu'daki gerici güçler, gerekse ABD planları açısından önemli bir takım kararların alınması ve sonuçların çıkması bekleniyordu. Muhtemelen bu toplantıdan sonra beklenen doğrultuda çıkacak kararlara bağlı olarak ABD planının Ortadoğu'da uygulanması daha da hızlandırılabilecekti .

Ama, Filistin Ulusal Konseyi'nde Filistin devrimci ve ilerici güçlerinin komplo denebilecek bu tavrı yerinde değerlendirmeleri sonucunda uzlaşmacı eğilim önemli oranda etkisiz kılınmış, Filistin toprakları üzerinde bağımsız bir devletin kurulması talebinden taviz verilmemiş, usta bir taktikle uzlaşmacı eğilimin Filistin hareketini bölüp parçalama, ya da güçten düşürme çabalarıda boşa çıkarılmıştır.

Ürdün Filistin federasyonu biçimindeki uzlaşmacı eğilimle sorunun çözülmeye çalışılması, ve Camp Dawid anlaşmasıyla Arap ve bölge halklarının gözünde teşhir olmuş olan Mısır'ın yeniden devreye sokularak, bu güçlerin çözüm belirleyici bir konuma getirilmesi çabaları da sonuçsuz kalmış, Arap gericiliği amaçlarına ulaşamamıştır.

Ancak bu bir denge durumudur. Filistin önümüzdeki günlerde yine, uzlaşmacı eğilim ile direnme eğilim arasında, dünya devrim ve karşı-devrim güçlerinin çelişki ve çatışmalarına sahne olacaktır. Ancak görülen odur ki, tüm kozlarını oynamalarına ve bölgede içine girdiği bu süreçle oldukça teşhir edilmesine rağmen ABD ve işbirlikçileri, alamadıkları sonuç ve gerçekleştiremedikleri bir planla baş başa kalırken, devrimci güçler, direnme temelinde kendilerini yeniden derleyip toparlamak için de uluslararası plandaki ittifaklarını geliştirme şansı ile geleceği daha olumlu bir zeminde karşılamaktadırlar.

Bağlantısız ülkeler 7. doruk toplantısı yapıldı

8 Mart 1983 günü Yeni Delhi'de başlayarak 6 gün süren Bağlantısızlar 7. doruk toplantısı, son ayların dikkatleri üzerine çeken en ciddi olaylarından birisi oldu.

Bloksuzlar yada bağlantısızlar olarak da tanımlanan hareket, ekonomik ve siyasal sistemleri birbirinden çok farklı, ancak geri bıraktırılmış ve gelişme halinde ülkeler durumunda bulunmak gibi ortak özelliklere sahip olan ülkelerin, ortak sorunlarını çözmek ve bu amaçla uluslararası planda elverişli bir konum elde etmek için oluşturdukları bir dayanışma hareketidir.

Son konferansta üyeliğe kabul edilen üç ülke ile birlikte üye sayısı 101'e yükselen ve Bağlantısızlar Hareketinin yeni dönemde başkanlığını bu görevi dört yıldan beri sürdürmekte olan Küba'dan devralan Hindistan yapacaktır.

Toplantıda bir açılış konuşması yapan Hindistan başbakanı Bayan Indra Gandi konuşmasında özetle, dünyanın büyük bir ekonomik çöküntünün "süper güçler arasındaki silahlanma yarışı ve gerginliğin tırmandırılması" nedenleriyle bir savaşın eşiğinde olduğunu ifade etmeye çalışmış, İran ve Irak arasındaki savaşın derhal durdurularak, Ortadoğu'daki sorunların adil ve barışçıl yollardan çözümünü istemiş ve İsrail'in saldırganlığını sert bir dille kınamıştır.

101 ülkenin katıldığı 7. doruk toplantısının tartıştığı konular daha çok silahlanma yarışı, dünya ekonomisindeki bunalım ve dünyada gerginliğin arttığı alanlardaki sorunları içermekteydi. İki sistem ve bu sistemlerin uzantıları arasındaki mücadeleye tanık olan konferans anti-emperyalizmin hakim olduğu bir hava içerisinde tamamlandı.

7. doruk toplantısı, yeni bir ekonomik düzen yaratılması gibi, dünyadaki hakim iki sistemin uzlaştırılmasını öngören ya da bu iki sistem arasındaki farkı perdeleyen burjuva bakış açılarını sergileyen bir takım çabaları da içermekteydi. Geçiş halindeki ülkelerin de mutlaka iki sistemden birinde yer almak durumunda olduklarını ve tersi anlayışın sahteliğini göstermek açısından bu çabalar hayli önem taşımaktadır.

Bunun yanında toplantı, iki sistem arasındaki denge sorunlarının çok büyük önem kazandığı, bu nedenle de ancak bu dengenin bozulması ortamında gerçeklik kazanabilecek bazı ülke devrimlerinin seslerini duyurabildikleri bir alan olması bakımından önemli bir yere sahip oldu. Örneğin, Fas'ın da yeraldığı toplantıda Fas'a karşı mücadele halinde olan Svapo lideri konuşarak, mücadelesinin sesini duyurma olanağını bulurken, Arafat'ta bir konuşma yaptı.

İki sistem ve uzantıları arasındaki mücadele, zaman zaman bazı konular üzerinde yoğunlaşarak sürdü. Uluslararası gericiliğin bağlantısızlar içerisindeki uzantıları, tartışmaların yoğunlaştığı Kamboçya meselesinde, Kamboçya'nın Vietnam ile devrimci dayanışma içerisinde ve kendi egemenlik hakları içinde gerçekleştirdiği bir iradeyi tanımama gibi bir tutum içerisine girdiler. Kamboçya sorununda mevcut yönetimin meşruiyetini tanımıyacak tarzda Pol Poth hareketi ve Prens Shanuk'un bağlantısızlarda Kamboçaya'yı temsil edebileceğini ileri süren uluslararası gericiliğin temsilcilerine karşı, Vietnam ve Küba başta olmak üzere ilerici ve devrimci yönetimlerin bunu şiddetle reddetmeleri sonucu Kamboçya'nın bağlantısızlardaki sandalyesinin boş bırakılması kararı alındi.

Bağlantısızlar, içinde ABD işbirlikçisi bir takım kanatlar olmasına rağmen ABD'nin dünya genelinde en fazla teşhir olduğu Ortadoğu'da İsrail gibi saldırgan bir güçle halkları yıldırma harekatına karşı da tavır aldı. H. Mübarek ve Ürdün kralının konferansı gerici politikalar doğrultusunda etkileme çabaları boşa çıkarıldı.

Alınan kararlarda da görüldüğü gibi Bağlantısız ülkeler 7. doruk toplantısında, bağlantısızlar hareketi içindeki gericiliğin etkisizleştirilmesi olayı yaşandı. Yani, uluslararası gericiliğin yerel planda müthiş birer aracı oldukları bilinen Mısır, Ürdün gibi ülkelerinde bulunduğu 101 üyenin katıldığı, dünya nüfusunun önemli bir kesimini temsil eden ülkelerin buluştuğu bir platformda oluşan bu genel anti-emperyalist hava içerisinde, gericilik önemli oranda etkisizleştirilerek, ABD yedeğinde etkin bir güç olma durumu önlendi.

Böyle bir konferansa anti-emperyalist tavrın daha da etkin olabilmesi için, dünya sahnesine girmesi gereken yeni doğan ulusların ve ulusal kurtuluş hareketlerinin bu sahaya katılması gerekmektedir. Açıktır ki, gerici güçlere karşı savaşan sömürge-bağımlı halkların ve çeşitli kurtuluş hareketlerinin temsilcilerinin buluştuğu bir platform olarak Bağlantısızlar toplantısı gelecekte çok daha büyük anti-emperyalist bir özellik ve etkinlik kazanacaktır.

Yunanistan'da neler oluyor?

Geçtiğimiz günlerde basında, Yunanistan'da bir darbe girişiminden bahseden haberler yeraldı. Yorumu çeşitli çevrelerde farklı olsa da bu haberler emperyalizmin Yunanistan üzerindeki planlarını ve Yunanistan-ABD çelişkileri yansıtması bakımından dikkat çekicidir.

Bir NATO ülkesi olan Yunanistan, bugün bu pakt içinde ciddi bir rahatsızlık unsuru olarak görülmektedir. Uzun yıllar emperyalizme ve onun dayatması olan faşist diktatörlüğe karşı savaşmış olan Yunanistan halkının desteğiyle iktidarda bulunan mevcut yönetim, bilinen niteliklerinden ötürü istikrarsızlıklar gösterse de halkın istemlerine karşı duramamakta, halkın anti-emperyalist tavrının bir zorlaması olarak en azından ABD ile birçok önemli noktada çelişkili bulunmaktadır.

ABD emperyalizminin bölge halklarının tüm olanaklarını kendi hizmetine koşma politikasına karşılık, Yunanistan hükümetinin sınırlayıcı tutumu ABD'nin çıkarlarını zedelemekte, NATO içindeki rahatsızlıkları artırmaktadır. Türk faşist cuntansının en küçük havaalanlarını bile ABD'nin askeri kullanımına açtığı bir dönemde, Yunanistan'ın ana üsleri tartışmaya getirmesi, ABD'nin bölge politikası ile uyumsuzluk göstermesi yaşanılan günlerde hayli önemlidir.

ABD kendi politikası için bir pürüz olarak gördüğü Yunanistan hükümetinin bu tutumu karşısındaki rahatsızlığını her fırsatta belirtmekten çekinmemekte, çok yönlü sürdürdüğü baskılarla yönetimi tehdit etmektedir. Türkiye ise bu konuda en başta gelen piyon olarak kullanılmakta, Türk ordusu bir tehdit olarak karşılarına dikilmektedir. Böylece bir taşla iki kuş vurmaya çalışan ABD, kendi iç ekonomik vb. sorunlarının çözümü doğrultusundaki çabaları da engellemektedir.

Yönetim ise, halkın emperyalizme karşı olan açık tutumunun zorlaması nedeniyle emperyalizmin dayatmalarını bütünüyle kabul etmese de, temsil ettiği sınıfın çıkarları gereği tümüyle halkın çıkarlarını da savunamamakta ve bir istikrarsızlık içinde bulunmaktadır. Daha önce gündeme gelen ABD üslerinin kapatılması yolundaki kararın ertelenmesi ve tartışma halinde bırakılması bunun sadece bir örneğidir. Ancak, başta devrimci güçler olmak üzere Yunanistan halkının kararlı tutumu yönetimide etkilemektedir.

Yaygınlaştırılan son darbe haberlerinin mevcut hükümete yöneltilen bir tehdit olduğu açıktır. ABD, politikasının pürüzsüz işlemesi doğrultusunda bugüne kadar başvurduğu şantaj, tehdit ve darbe girişimlerini uygulamaktan çekinmeyeceğini, yönetimi içteki gerici muhalefeti de kullanarak ve hatta dıştan müdahalelerle yıkabileceğini göstermiştir. Bu doğrultuda yayın yaptırılan basın yoluyla da kamuoyu yoklanmaya halkın tepkisi ölçülmeye çalışılmıştır. Fakat Yunanistan halkı, darbe haberleri ardından yaptığı protestolarla böyle bir müdahaleye sessiz kalmayacağını açıkça göstermiştir.

Bu tehditin Yunanistan hükümetine gerekli mesajı vermiş olması lazımdır. Çünkü, hükümetin bundan sonra izleyeceği politikaya halkın çıkarları doğrultusunda daha kararlı bir tutum almak, ya da ABD'nin tehditlerine teslim olmaktır. Elbette yönetimin alacağı bu tutumda Yunanistan devrimci güçlerinin ve halkının tutumunun da önemi büyüktür.

Almanya seçimlerinin getirdikleri

6 Mart 1983 tarihinde gerçekleştirilen Almanya'daki genel seçimler, dünyanın hemen her ülkesinden büyük bir dikkat ve ilgiyle izlenen bir olay oldu. Genellikle ülkelerin kendi iç politikaları düzeyinde bir etkinlikte olan seçim olayının Almanya için uluslararası nitelik arzetmesi ve olağanüstü bir ilgiyle karşılanması tesadüf değildir.

Almanya, emperyalist-kapitalist sistem içerisinde yönlendirici konumda bulunan ülkelerden birisidir. Sistemin kendi içinde istikrar sağlamasının büyük bir önem kazandığı, ekonomik istikrarsızlığın siyasal istikrarsızlığı da beraberinde getirdiği ve sistemi bir bütün olarak tehdit ettiği bir dönemde, sistemin içindeki her hangi bir halkadaki gelişme bile dikkatle izlenirken, şüphesiz Almanya'luğu nedeniyle de iktidara gelmeyi sağlayabildi.

Almanya'daki seçimlerin işbaşına getireceği yönetimlerin sistemin özünde ciddi her hangi bir değişiklik yaratmayacağı bilinen bir durum olmasına rağmen, sistemde özellikle son dönemlerde büyük boyutlara varan istikrarsızlık olayı dikkate alındığında yeni rahatsızlık ve endişe konusuydu. Ortaya çıkabilecek olan böyle bir durum, başta ABD olmak üzere, bu sistemin esas güçleri tarafından büyük bir gayretle önlenmeye çalışıldı.

Almanya'daki seçimler iki önemli etken altında sonuçlandı. Etkenlerden birisi uluslararası durum ve denge sorunu iken, diğeri de iç gelişmeler ve iç durum idi. Emperyalist-kapitalist sistem içerisinde öncelikle yeni-sömürge ve bağımlı ülkelerde belirgin olan bir olay olmakla birlikte, içinde yaşadığımız dönemde kendisini emperyalist metrepollerde de hissettiren bir olay haline gelen iktidarların hızla aşınması olayı da bu sonucun biçimlenmesinde önemli bir paya sahip oldu.

Uzun yıllar iktidarda kalmış olan Sosyal-Demokrat Partinin, işsizlik, enflasyon, pahalılık vb. olayların hızla tırmandığı ekonomik ve siyasal istikrarsızlık ortamında aşınmış olması karşısında, bu konuda fazla yıpranmamış olan sağ kanat, Sosyal-Demokrat Parti karşısında şu ana kadar vücut bulmuş bir sol muhalefetin yokluğu nedeniyle iktidara gelmeyi sağlayabildi.

Şüphesiz ki bu, kendi başına gerçekleşmiş veya çok demokratik usullerle gerçekleşen bir olayda değildir. Seçimler, tarihsel bir süreçten başlayarak çok yönlü ekonomik, siyasal etkenler altında solun fiilen etkisiz kılındığı ve Sosyal Demokrat Parti'nin de salt iç nedenlerle değil bir dizi siyasal manevraya dayanarak iktidardan uzaklaştırıldığı bir ortamda anti-demokartik sayılması gereken bir biçimde gerçekleşti. Fakat gerici çevrelerin tüm bu çabalarına rağmen Yeşil'lerin parlamentoya girişleri, Alman demokratik kamuoyunun gelişmeler karşısındaki duyarlılığını göstermek bakımından önemli bir sonuç oldu.

Almanya'daki bu seçim sonuçları içinde çok geniş bir kitleye sahip olduğumuz yabancıları da yakından ilgilendirmektedir. Yabancılar, mevcut partilerin ve özellikle de iktidardaki güçlerin kamuoyunun desteğini kaybetmemek için kitleleri yanlış hedeflere yönelterek, sorunların çözümünde yabancıları hedef gösterdikleri Almanya'da böyle gerici bir yönetimin işbaşına gelmesi nedeniyle daha sancılı ve zor bir yaşam içinde olacaklardır. Bugün daha büyük bir aciliyet ve büyük bir önem kazanan ekonomik, sosyal, siyasal mücadeleleri daha zor koşullar altında geçecektir. Bu durum karşısında, başta iç gerici çevreler tarafından hedef alınmak istenen yabancılar olarak tanınan Almanya'daki işçi ve yurtsever kitlenin temsilcilerinin, bulundukları ülkelerde ve özellikle Almanya demokratik ilerici kamuoyuyla daha çok bütünleşerek her düzeyde mücadelelerini onlarla birleştirmeleri ve böyle gerici bir yönetimin gerici tasarruflarını boşa çıkarmak için çaba sarfetmeleri gerekmektedir.

EM GİHÎŞTİN NEWROZ'EK DİNÊ

Silav li te Kawayê hemdem, Mazlum DOĞAN. Silav li rûmet û serbilindîya te. Silav li berxwedana te ku di tekoşîna serxwebûna me da, şewq li rêya me digre. Silavên tekoşerên serên çîyan li te. Ji esîrên şer, silav li te. Ji hogirên te yên tekoşînê silav li te. Te di rêya wan de serî danî. Silav ji erd û gelê te yê Kurdistan. Silavên kûrîya dila li te.

Bellê, em nêzîkî Newroz'eka dinê jî dibin. Newroz'a sîmbolên serxwebûn û azadîyê. Mizgîna hebûnê. Nîşana bihar û nûjenîyê. Li serê çîyayên Kurdistan ji bo agirên tekoşîna berxwedana netewa gelê xwe bi mana Newroz'ê ya rast vebixin û Newroz'ê li ser mana girîng bîr bînin, em xwe ji bo pîrozkirina Newroz'ê pêşdar dikin.

Ji gelê Kurdistan re mana navên NEWROZ û KAWA gellekî girînge. Girîngî û mana wê, digihîje kûrîyên dîrokê. Newroz; bi hatina xwe, du bûyerên bi rûmet dide danezandin.

Navên Newroz û Kawa; tekoşîna gelê me bibîrdixe. Ew tekoşîna bi berberû serbiserî, li hemberê koledaran hatîye vegirtinê, dide zanandin. Danezandina hebûn û derketina rêya ronahîyê, ku gelê me, pê serfirazbûye, dide nîşandan.

Navên Newroz û Kawa; pêvajoka demê de, gihîştina serfirazîya gelê me û pêşvehatina gelan di de nîşandan. Ku piranên gelan vê demê bi serfirazî nebuhurîne. Gelê Kurd vê pêvajokê bi serfirazî û derketina rêya hebûnê bihurîye.

Dîsa navên Newroz û Kawa; daxwazên di kûrîyên dilê gelê me da cîh girtine. Daxwazî, başbûn, xweşî, rastî û daxwazên serxwebûn û azadîyê dide nîşandan. Ji bo xwedîbûna van daxwaza navên Kawa û Newroz; serhildanê tînin ziman.

Dema ji civaka bê çînî derbasî civaka bi çînî dive çewa gelê Kurdistan di pêvajoka demê de Newroz'ê diafirîne û pêvajok bi navê Kawa dixemile, ewê karibe di vê rewşa dijwar, dem û rewşa nuh de ji civaka bi çîn ber bê çînî ve rêdikeve, ji nava sînga xwe Kawa yê nuh, Newrozeka nuh bi afirîne.

Ji bo bişkaftina vê yekê, ev kifşkirinên kurte-birî pêwîstin. Dibî li ser rewşa Kurdistan, bên seknandin. Bersîva pirsê ji bişkaftina rewşa Kurdistan derdikeve.

Ger bi tesîra kapîtalîzma qolonyalîst be jî, çîna karkera li Kurdistanê pergal girt. Û bi salên 1970 va gihîşte tevgersazîya sîyasî. Ev pêkhatin bi xwe bûyereka dîrokî ye. Bikaranîna vê yekê di demên berê de ne mumkin bû. Gihîştina vê bûyera dîrokî bi salên 1970 va pêkhat. Bi saya gihîştina bûyera dîrokî, karker û gelê Kurdistan li ser hatina xwe bûne xwedîyê biryar sitendinê. Giranîya xwe nîşandane. Ev vê yekê dida zanandin ku şoreşgerîya gelê Kurdistan kemilîye. Û Kurdistan gihîştîye dema şoreşan.

Lê, li Tirkîyê hêllên bi navên gel û şoreşgerî bi rê diketin û hêllên dijmin bi giranî tênegihîştin destpêkirina dema nuh û taybetên bûyera dîrokî nedan berçavên xwe. Ne tenê ew tênegihîştibûn vê yekê, ev di hay û baya wan de derbasnedibû. Di hişên wan de ev yek tunebû ku ewê ev bûyer bi mana xwe ya rast li Kurdistanê berçav bikeve. Bi wan pirsgirêka gelê Kurdistan hatîye hilandin. Ev gel qedîyaye. Pirsgirêk hatîye tunekirin. Di ber vî gelî de çi bê kirin dîsa ev gel hew dikare pişta xwe rabike. Di vê rewşa dijwar de şîyarbûn û tevgergirêdana vî gelî ne bi îmkane. Ev hêllên bi vê bawerbûn hewqas berçavên wan tarî bû, hişê wan bi vê yekê dagirtî bû ku, dema li ber çavên wan destpêkir, pêşketin û jîndarbûna gel ra bawerî nanîn. Li vê pêşvehatinê zoq man. Bê dîtin û hebandina pêşketinê mîna kor'a, mîna ker'a mabûn.

Di Rojhelata-Navîn de pêwîstîya Kurdistan bereberê xwe dide nîşandan. Pêşketinên Kurdistanê ji her alî ve tesîr li Rojhelata-Navîn dikin. Ji bo guhartina rewşa Rojhelata-Navîn roj bi roj hêz pêwîstîya Kurdistan tên xuya kirin. Û ewê ji bo guhartina rewşa Rojhelata-Navîn rolên pêwîst bilehîze. Ji pêşketin û guhartinan re bibe sebeb. Ewê hilm û gulma xwe, li ser her taybetên Rojhelata-Navin bide nîşandan. Tekoşînên şoreşê, yê gelên Rojhelata-Navin ewê pêş de bixe, tekoşînên rizgarîyê bi hêz bixe. Dîsa li Rojhelata-Navîn de ku Marksizm-Lenînîzm hatîye jibîrkirin, taybetên Marksîzmê rexmandî mane, ewê bi tekoşîn û tevgersazîya PKK û pêşketinên Kurdistan xasî û rûmetîya ilmê cîhanê li Rojhelata-Navîn pêş ve here û ewê jîndar bibe. Û ewê gelên mintîqê bigihîjin demên xwe yên nuh. Ewê bahoza şoreşê li mintîqê bê vegirtin.

Bi rastî, ewê Kurdistan karibiya hê zûtir biketina vê pêvajokê nuh û vê rola pêwîst hê zûtir bileyîstina. Gihîştina vê rola pêwîst ji bo Kurdistan gellek dirêj çêbû. Lê, ger ku Kurdistan ta vê pêvajokê rola xwe nedabe der, ev ji rewş û hoyên dijwar bûye. Hoyên dijwar bûne bend li pêşîya vê yekê. Serdestîya qolonyalîstî û pêkanînên polîtîka emperyalîzmê bendên kûr li pêşîya vê pêvajoka pêwîst vegirtine. Ger ku, Kurdistan rolên xwe neleyîstibe, sebebên van yekan xurtbûn û hêza dijmine. Yek sebeba pêwîst jî eve ku; çewa li pêş rolên Kurdistan hêza dijmin bend avakiribe, xebat û nêrînên refên reformîst, neerînîyên vê hêllê, bi bendavakirinê li pêşîya vê rola Kurdistan sekinîne. Di van rewşên dijwar û hoyên nerînî de ne tenê emperyalîzm li ser hebûna Kurdistan hesp leystikandîye, zordestîya li Rojhelata-Navîn li ser hîmê Kurdistan kemilandîye.

Ev rewşa neerînî ji salê 1970, di tekoşîna berxwedana şoreşgerî û rêberîya PKK de ji holê hatine rakirin. Neerînîyên rewşê hatine wergerandin, rewş bi taybetên erînî xemlgirtîye. Ev taybetên nuh, rewşa bi erînî, Kurdistanê gihandîye pêvajoka nuh. Emperyalîzm, di demên berê de xwe li vê derê disipart û keda gelên Rojhelata-Navîn bi saya vê siparê talandikir. Di dema me de, Kurdistan vê rewşa xwe li paş hiştîye. Ji vê rewşê derketîye. Bi taybetên hemdemî gihîştîye rewşa nuh. Ev rewşa nuh çewa ji bo rizgariya Kurdistan hîmekî bi hêz avakiribe, ji bo rizgarîyên gelê Rojhelata-Navîn, xwe bingehên hemdem kemilandîye.

Di nêzîkbûna pîrozkirina Newroz'ê de, ev rastî dibî ku were berçav. Pîrozkirina Newroz'ê, bi taybetên rewşê va girêdahîne. Pîrozkirina Newroz'ê ji taybetên rewşa hemdem nayên qetandin. Dîtina derheqê Newroz'ê, pêwîste ku bên zelalkirin. Bi vê dîtina zelal tenê, Newroz, digihîje mana û pîrozîya rast. Lewra, di demên berê de, dibin zulm û zorbazî û bindestîya dijwar de, ev bûyera pêwîst bê tekoşîn dihate pîrozkirinê. Pergalên pîrozkirinê gellek ji rastî û mana Newroz'ê dûr dima. Ji taybet û rewşa Kurdistan dihate qetandin. Û Newroz hêsan dibîya. Pêwîstîyên mana Newroz'ê di pergalên pîrozkirinê de derî qad'ê nedibûn. Lê, Newroz'ên dema me, bi pergalên nuh tên pîrozkirin. Lewra gelê Kurdistan ji rewşa paşverûtî ber bi hoyên pêşverû diçe. Û di nav rexên şoreşger de cîh digre. Sazkirin û pêşxistina tekoşîna berxwedanê rêya hebûna xwe dibîne. Ev tewrên gelê Kurdistan mana Newroz'ê, bi ser rastîyê dide kemilandin.

Di 21 ê Adarê de, kuştina hogirê Mazlum DOĞAN, xasî û mana Newroz'ê hê zelaltir dike. Newroz gihîştîye mana xwe ya rast. Newroz ji neha pê de ewê li ser vî hîmî mane bigre û bê pîrozkirin. Ger ku em bêjin; ta vê demê, Newroz negihîştîye rûmet û mana xwe ya xas, em pê bawerin ku neheqîyeka mezin en nakin. Lewra ev salên tên jîyandin, bi tekoşîn û berxwedanan bi xasî û rûmetîya Newroz'ê pêk tên. Ji xwe, Newroz bi xwe danezana pêşketin û gihîştina şoreşgerîya gelê Kurd têgihîştin û zanistîya gel bi xwe ye. Û Newroz li ser van yekan derbûye.

Lewra imparatorîya Asûr, gelan di bin zerp û sitemên giran de dihişt. Nedihêla ku gel çavên xwe vebikin, pêş de herin, derbikevin ronahîyê. Gelan di tarîtîyên giran de zeft girti bû. Li hemberê koledarê dijwar, tenê yek rê ma bû, sazkirina şerê hebûn û tunebûnê. Gelê Kurd di rêya hebûnê de ji bo pelişandina jîyana bindestîyê û ji bo vekirina rêya ronahîyê tekoşînên dijwar lidar dixe. Li ser vê rêvekirin û tekoşîna berxwedanê digihîje jîyaneka nuh. Gelîtî didomîne. Di pêvajoka dîrokê de cîh digre. Ji pêvajokê ve navê Kawa û Newroz ne tenê ji gelê Kurd, ji gelên ku di pêvajoka demê de dibuhurin dibe mizgînîya rizgarîyê û derketine ronahîyê. Bûyer dibe sîmbola van yekan. Ku, ji civaka bê çînî ber bi pêvajoka civata bi çînî de, gelê me bûyerê di afirîne. Îro di hoyên guhartî û rewşa pêşketî de di bin qolonyalîstîya faşîstê Tirk de vê yekê ji nuh va dijî. Yên bi destên împaratorîya Asûr ne gihane serî cunta faşîst dixwaze bigihîne serî û gelê me tune bike. Bi vê amancê ev ji du salan zêdetir ku li hemberê rêberê gelê me (PKK) û li dij tekoşîna serxwebûna Kurdistan şerê tunekirin û fetisandinê dimeşîne. Lê, bi hemû rengên hovberî û êrîşên dijwar cunta faşîst, negihîştîye amanca hovberî. Ji berxwedanên tekoşîna rizgarîya netewî de bê mecalî de maye.

Ji pêşvehatin û tekoşînên berxwedanê îro rewşa Kurdistan guhurîye. Ji neha ve têdîtin ku ewê ji demek nêzî ve pirsgirêka Kurdistan derî qada polîtîkî ya cîhanê bibe. Hêzên dost û dijmin têgihîştine vê rastîyê. Bê şik ev yek ne ji ber xwe çêbûye. Ev kemilandin bi tekoşîna me ya şeş sal, derî holê bûye. Îro hê zelaltir berçav dibe ku taybetên şoreşa me, navnetewa ye. Ne tenê di Rojhelata-Navîn di navnetewî de pêwîstîya şoreşa me heye. Şoreşa Kurdistan ewê bi vî rengî be. Lewra bi hemû taybetên xwe va şoreşa Kurdistan tesîr li mintîqê dike. Li ser hemû pêşketinên Rojhelata-Navîn tesîra şoreşa Kurdistan tên xuya kirin. Û pêşvehatinên Rojhelata-Navîn bê girêdana tesîra şoreşa Kurdistan çênabin, pêk nayên û na meşin. Ev hêza taybetên şoreşa Kurdistan dide nîşandanê.

Dijwarîyên şoreşa Kurdistan ji vê dest pêdike. Lewra, pêwîstîya şoreşê, pêwîstîya taybetên şoreşê çîqas hebin, giranîyên xwe bi firehî bidin nîşandan hewqa dijwarîya şoreşê zêdetir dibe. Dijminên şoreşê jî zêde dibin. Lê, ev yek ji bo pêşxistin û nedomandina şoreşê nabin sebeb. Nexasim ev rewş pêkanîna şoreşê bi giranî derdixin meydanê. Pêşvehatinên rewşê, ne hêsanîya şoreşa Kurdistan, bê şik hêzîya şoreşa Kurdistan tesîra wê ya li Rojhelata-Navîn û piştgirtina navnetewa derdixe berçava.

Ji ber van rastîyên şoreşa Kurdistan, li hemberê van pêşvehatinên pêwîst, dijmin xwe bi kar û bar dike. Nexasim yên ku naxwazin van yekan bidin berçavên xwe, em dixwazin dîsa vê rastîyê diyarî wan bikin.

Em dema ku dibêjin pêwîstîya şoreşa Kurdistan navnetewî ye, gotinên vala em naynin ziman û peznê vê şoreşê nadin. Em bi bişkaftina rewşa welat, hoyê mintîqê û bi bişkaftina rewşa navnetewa digihîjin vê rastîya şoreşa Kurdistan. Ew danîşandinê em dikin, ne hêvî û ji daxwazên dil tên. Ji rastîya Kurdistan ev yek berçav dikevin. Ev bizrê rewş û pêşvehatinên Kurdistan e.

Ku bi rewşa xwe ya îro ji Kurdistan derketîye pêş, di Rojhelata-Navîn de bûye navça şoreşên Rojhelata-Navîn pêş ve hatinên mintîqê bê tesîra Kurdistan namînin. Herdem li ser van pêşvehatina tesîrên şoreşa Kurdistan tên xuya kirin. Çewa bê tesîra şoreşa Kurdistan pêşvehatin nexemilin ewê bê tesîra şoreşa Kürdistan rê jî nagrin. Rêgirtina pêşvehatinên Rojhelata-Navîn bi rewşa Kurdistan ve girêdahî dimînin. Hoyên rewşa demê vê yekê biveneve dike. Di pêşketina rewşa Rojhelata-Navîn de ewê pêwîstî û giranîya Kurdistan hê zêdetir xuya bibe û kar û berê Kurdistan ewê bi pirane bibe.

Dijwarî û pêwîstîya pêkanîna şoreşa Kurdistan gellek pêwîst dide nîşandan. Îro ev rastî him bi gellê Kurdistan him bi gelên Rijhelata-Navîn tê zanînê, têgihîştîya pêwîstîya şoreşa Kurdistan çêbûye. Rastîyên ku gelên Rojhelata-Navîn û gelê Kurdistan têgihîştinê di serî de oportunîstên çepên Tirkîyê ji TKP ta HK û ji Rêya Azadî ta oportunîstên Rojhelata-Navîn vê rastîyê înkar dikin. Ev yek ji weşînên wan ta di pergalên xebat û tevgerên wan de bi zelalî xuya dibe. Derheqê Kurdistan de du dilîya wan berçav dikeve. Ji van dîtinê xwe yên oportunîst ra Marksîzm-Lenînîzm dikine kiras. Lê, ev jî dibî ku li wan nê girtin. Lewra hemû oportunîstên cîhanê vê yekê bikar tînin. Û vê ji xwe ra dikin rê.

Li ser neerînî û tewrên guruba em bi dûve-dirêjî nasekinin. Lewra dîtin û tewrên wê yê derheqê Kurdistan de PKK di nivîs û bişkaftinên xwe da zelal kirîye. Ji xwe ne hewceye ku li ser wan bên seknandin. Lewra; derheqê wan de gel biryar daye. Li ber gel rewşa wan xuya bûye. Bi wî kirasî hew dikarin xwe binexmînin. Rûkên wan derketîye derva.

Gelê Kurdistan bi gihîştina rêberîya PKK cîhê xwe, di nav şoreşên mintîqê de girtîye. Ji cîh gera paşverûtîyê derketîye. Ji ber sebebên ku me rêz kir, navça şoreşê Rojhelata-Navîn herikîye Kurdistanê. Ta vê demê pêşketinên Rojhelata-Navîn, çêbûna navça bi pergalên cûdahî pêk hatine. Demekî vê rola navçehî, Îran û Filistîn leyistin. Ta dema ketina Şahê Îran'ê, Îran vê rola xwe leyîst. Û Filistîn jî ta êrîşa Îsrail vê berdewam dikir. Lê ev rola Filistîn gellek hejîya ye. Ev rol roj-biroj diherike Kurdistan. Bi rewşa îro Kurdistan edamê navçê û vê rolê ye. Bi kurtî; di demên bihurî de gellek cîh û partî vê rolê dileyîstin. Lê Kurdistan di hoyên rawestî de cîhgera paşverûtîyê bû, domandina paşverûtîyê bikar dianî. Îro ev rewş ji binî va guhurîye. Kurdistan bûye hêza pêşxistinê. Navça şoreşê, kanîya şoreşgerîyê.

Cunta faşîst ji bo ku Kurdistan ji vê dema nuh dûrbixîne, zulm û zorbazî, ezîyet û lêdanên tazî pêk tîne. Qirkirin û sitem'ê ji xwe ra kirîye rê.

Lê di bin van hoyên dijwar de, em dîsa gihane Newroz'eka nuh. Bi vê pêşvehatina xwe gelê Kurdistan amancên li serê tên kemilandin û amanca tunekirina gelî pûç xistîye. Û hebûna xwe daye nîşandan. Gihîştina Newroz'ê ne tenê vê daxuyan dike; ev dibe daxwuyana pêşketina tekoşîna serxwebûn û azadîya gelê Kurdistan.

Bersîva serê nivîsê em neha dikarin bidin. Ku, belê gelê Kurd; Kawa û Newroz'eka nuh derxistîye. Û afirandîye. Pêşvehatin û qeysa tekoşîna rizgarîya gelê Kurdistan mana Newrozê rast kemilandîye. Ewê îca Newroz rolên xwe bileyîze û xwe bide nîşandan, gelê Kurdistan bigihîştina van serfirazîyan Kawa û Newroz'a hemden derxistîye. Ewê gelê Kurdistan bi tekoşîn û şoreşa dijwar qolonyalîsta ji welatê xwe derbixe, bigihîje serfirazîya tekoşînê û ewê di rêya ber bêçînî de, bi serfirazî bi meşe...!

Bijî tekoşîna berxwedana me ya şoreşgerî, Kawayê hemden Mazlum DOGAN!

Şehidên berxwedanê bê mirinin!

Dilxwazekî PKK

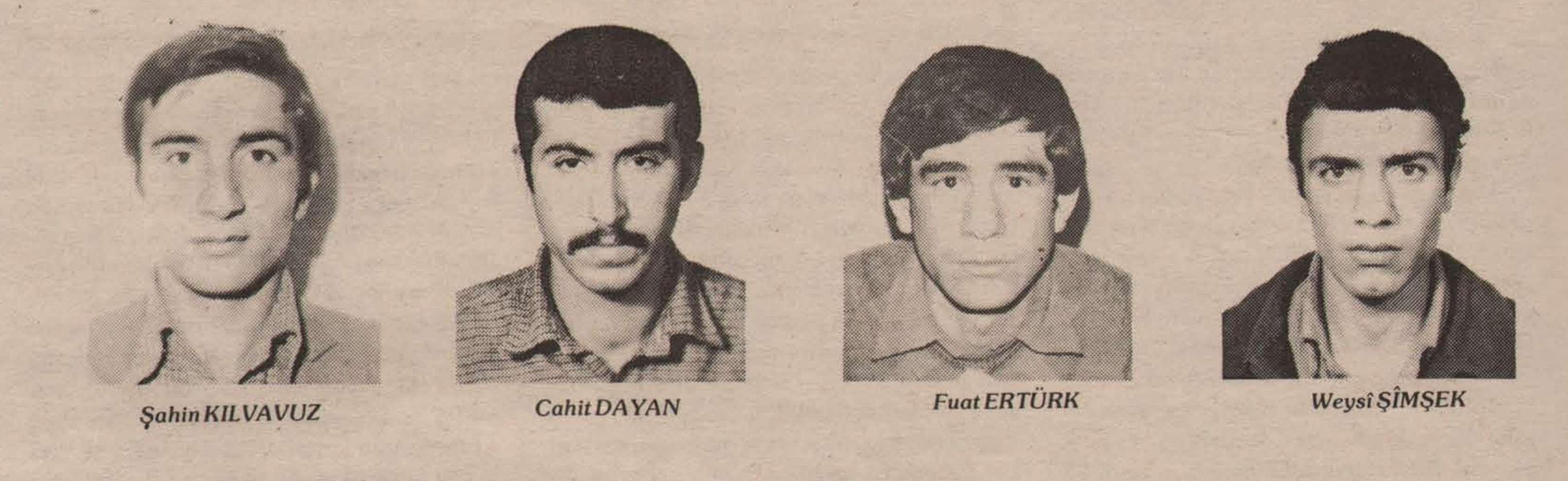
Ev ne destana mirinê ye ya ji nuh ve jîyanê ye!

Di rojnama me de, hejmara Kanûn 1982yan de, bûyerek bi sernivîsa **“10 MILÎTANÊN ŞOREŞGER HAT KUŞTIN”** *hate weşandin.*

Di ev nivîsê de hatibû daxuyanî ku; refek ji Partîzanên PKK, ku li Kurdistana Başûr faalîyet dimeşand di dawîya meha Cotmeh 1982yan de, dema ji mintîqakê derbasî mintîqake din dibin, ji hêla ajan û muxbîr hêllê ve gilîyê wan tê kirin û di kevin kemîna dijmin. Di nav Partîzanên PKK û hêzên dijmin de şerekî gir derbas dibe. Li ger çend Partîzan xwe xelas dikin jî, gellek ji Partîzanan hatin qetilkirin. Weşîn bi vî awa hatibû der.

Di demderbasbûnê de, li gohr lêgerên bikar hatin û xeberdanên tekoşerên PKK yên xwe xelaskiribû şoreşgerê ku di berberîyê de hatine kuştinê ev'in: Şahin KILVAUZ, Cahit DAYAN, Musa ÎLK, M. Beşir AKSOY, Fuat ERTÜRK, Hasan ÖZÇELİK, Weysî ŞÎMŞEK û Weysî HANTAŞ.

Ji bo di Tekoşîna Rizgarîya Netewa Kurdistan de pêvajokeka nuh vekin, di her kar û barî de, piştî karanînên mehan bi sebir, fêdekarî û bawerî tekoşîn dan û xwe ji bo vegera welat amade kirin. Lê wekî nexwezîyên ku di her tekoşînên rizgarîya netewe û çînî de dibe ku pêk bên, di yek ji van de me hogirên xwe şehîd dan. Li ser berxwedan û mana ev bûyerê em naxwazin gelek tiştan bêjin. Nemaze ya li me dikeve; daxwaza wan ku gel'ekî di bin koletîyê de xelas bikin, girseyên gel serbixwe û azad bikin; ango gerek em vê daxwazê bi cîh bînin û tekoşîna wan berdewam bikin!

Şahin KILVAVUZ — Cahit DAYAN — Fuat ERTÜRK — Weysî ŞÎMŞEK

Weysî HANTAŞ — Hasan ÖZÇELİK — Musa İLK — M. Beşir AKSOY

Nav : *Şahin Kılavuz.*
Navên bikar dianî: *Kenan, Mahir.*
Cîh : *Ankara*
Dîrok : 1958.
Cîhê Nifûsê : *Erzurum - Karayazı - Yemlik.*

Şahin Kılavuz bi eslê xwe Erzerûmî ye. Ji maleka belengaze. Ji dema destpêka bizrê tevger û Tekoşîna Rizgarîya Netewa Kurdistan dihatin avêtin, dilxwestina tekoşîna berxwedanê lê çêbûbû. Dilxwestina ber bi şoreşgerî, hê ji salê 1971î ve destpêdike. Bûyerên vê demê gellek tesîr, li hogir Şahin Kılavuz kiribûn. Di tevgerên hemberî faşîstan de li sefên pêş tekoşîn danîbû.

Dema Tekoşîna Serxwebûna Kurdistan, di pêvajoka gihîştina îdîolojîkî de bû, anî di salên 1975an de Şahin tevî nav sefên tekoşînê bûbû. Ji bo ku di tekoşînê de hêza xwe hê zêdetir bikar bîne, dev ji xwendevanîyê berdabû.

Di destpêka tekoşînê de Şahin Kılavuz pêşî ber bi hêlla Qersê ji bo xebatê tê birêkirin. Berpirsîyarîyên xebatê bê kêmasî li vê derê pêk tîne. Piştra li Entap û Sêwrek'ê berpirsîyarîyên wî çêdibin. Berpirsîyarîyên xwe bi ezm û geşîyê di xebat û tekoşîna hêllan de bi serfirazî pêktîne. Çeleqî, mêranî û dilgeşîya xebatê taybetên wî yên bilindbûn.

Yên ku wî nazkiribe, di jîyana Şahin Kılavuz de van yekan bi zelalî didît ku, kesê guhartina civak û dinya xwe amanc girtibe û ji bo vê, bi zanistî, bi ezm û xebatên bê seknandin tevgersazî kar bîne ev taybet giştekî bi hogir Şahin re hebûn û dihatin dîtin. Hogir Şahin herdem bi çavên rexnedarî li xwe mêzedikir. Li hawîrdorên xwe dirihênt. Li ser civaka xwe disekinî. Lê, neticên rexna her gav di pêkanînên xwe da berçav dikir. Dida jîyandin. Hogir Şahin bi vî tewrî bawerî girtibû. Vê, di hoyên dijwar de, di nav bê îmkanîyên giran de bi xebat û tekoşîna xwe bi cîh dianî.

Dema êrîş û zorbazîyên hêza milîsên ehlî û zorbazîyên Celal Bucak, bi hevkarîya êrîşên dewletê, di sala 1979an de zêde bûn, tekoşîna germ li Sêwrek'ê kemilî, bê dudilî hogir Şahîn, berpirsîyarîya eskerî sitend. Hê ji sala 1975an ve ku têkilîya wî bi tekoşînê ra çêbû bû, mîna her kesên Kurdistanê xwe bi van yeka kar û bar kiribû. Ku; ji bo welat şer pêwîst e. Tenê bi şervanî jîn domandin rêya kesê Kurdistanê ye. Têgihîştina hogir Kenan li ser vê bawerîyê kemilî bû.

Hogir Şahin hatina jîyana xwe bi hatina welat re girêdabû. Bi vê zanîstîyê di xebat û tekoşîna Sêwrek'ê da li hemberê hêzên milisê Celal Bucak û li dijî êrîşên dewletê bi berpirsîyarîya eskerî cîh girti bû. Di rêya gel da bi berpirsîyarîya eskerî tekoşînê kir. Di vî alî de serfirazîyan kemiland. Li dijî hêzên feodal û hêza dewletê, li hemberê faşîsta; ajan û xayina nêzkahî 40 tevger pîlan kir. Û di nav van tevgeran de cîh girt. Berpirsîyarîyên van tevgera meşand. Di nav tevgeran de, bixwe rol girt. Ji van tevgeran pêştir, Hogir Şahin di gellek tevgeran de cîh girtîye. Di hemû ablûqe û berberîyên bi dijmin re temsîlîyên mêranîyê derxistîye berçav, bi zanistî, bi çeleq û bawerîyê hemû ablûqên dijmin şikandibû. Di xebat û tekoşînê de hêza xwe ya kêrhatê tekoşînê di sen'atê eskerî ya şoreşgerî de biryarî û canfêdahî xwe bi dijmin dabû naskirinê.

Hogir Şahin; serfirazî û rûmetên tekoşînê bi pêkanînên xwe bi çavnebarî parastîye. Herdem li hemberê kêmasî û xeletîyan tewrên şoreşgerî danîye. Ji bo hêza partîyê, amancên tekoşînê, û rûmetên tekoşînê cîh bigrin herdem bi dilpakî xebatê kirîye.

Di tekoşîna Sêwrek'ê de, di berberîya hêzên Bucak de birîndar bûbû. Bi vê birîndarîya xwe dîsa gellek hêzên milîsê Bucak dişkîne; zor li wan tîne û bi serbilindî ji vê berberîyê derdikeve. Hogir Şahin ji jîyana şoreşgerîyê 3 car tê girtin. Li Entap, li Ankara û di girtina Sêwrek'ê de ezîyet û îşkencên giran dibîne. Di bin ezîyet û işkencên giran de dev ji tewr û parastina taybetên şoreşgerî bernade, sistî nîşan nade, bi rûmetî van taybeta diparêze. Dijmin li ber biryarî û tewrên berxwedana wî bê mecal dibin. Bi tewrên şoreşgerî binxistina hêsanîya dijmin, hogir Şahin di jîyana xwe ya girtinê de dide nîşandan. Di dema girtina xwe ya Sêwrek'ê de piştî 50 rojan ji hepsê derdikeve, bi dilgeşî di nav tekoşînê de cîh digre.

Hogir Şahin Kılavuz, li ser van têgihîştinên bingehî xwe kemilandibû. Ji bo gelên kolonî bigihîjin serxwebûnê, afirandina rêxistina berxwedanî, rêyeka bive-neveye. Ev jî, tenê bikaranîna berxwedana tevahî gel, digihîje rastîyê. Pêkanîna xêza berxwedana partîyê, netenê bi kar û barên kadroyên partîyê, ev bi hevkarî û berxwedana çekdarîya gel pêk dibe. Şahin Kılavuz di vî alî de, bi zanistî û têgihîştina van yekan xebat û tekoşînê kir.

Şahin Kılavuz hê ji destpêka tekoşînê ve ji bo şerê rizgarîya netewî xwe bo kadroyê tevgersazîyê û ji bo rêzanîyê dikemiland. Xwe ji bo van yekan bi kar û bar dikir. Dema ji bo xêza partîyê ya hoyên nuh bikar bîne berpirsiyarî sitend. Têgihîştibû rola xwe ya afirandina berxwedanê û tevgersazîyê.

Bi rastî, ji bo ku xebat û berxwedanên pêvajokê bigihîjin hêza tevgersazî û bi rêxistinê bikemilin rola van hogira mîna pir'eki pêwîst bû, rola wan gellek girîng bû.

Hogir Şahin Kılavuz ji bo Tekoşîna Rizgarîya Netewa Kurdistan bigihîje hêza rêxistinê, û tekoşîn û taybetên nuh xemlbigre xwedîyê berpirsîyar bû. Di şerê hewqas bi rûmet û hewqas dijwar de herkesê ku pê dizanî mirin ne tutiştekîye, Hogir Şahin di nav vî serî de, bi zanistîya vê yekê tevger girêdabû. Di kemîna çemê Hêzik de ji ber bi saxî nekeve destê dijmin bi zanistî rêya mirinê dabû pêş xwe. Çek û destikên wan ji ber ku di avê de şilbûbûn, bikar nedihatin. Di nav kemînê de vegerandin û bi berberî şikandina kemînê ne mumkun bû. Ji ber van sedeman Hogir Şahin di nav ava ku ser sê bejna de diavêje him bi dijmin re şer dike, him ji bo felatkirina refa xwe xebatê dike. Bi tewrên xwe yê qatî Hogir Şahin vê rastîyê derdixe berçav ku; di rewşa bêmecalî de, bê çek û destikan be jî ketina destê dijmin di hişên şoreşgeran de derbas nabe.

Kadroyên ku partîyê derxistibû derva Hogir Şahin di nav van kadroyan da bû. Mîna gellek tekoşerên partîyê di dibistanên partîyê yên siyasî û eskerî de zanistîyê bikar dianî. Mîna piranê tekoşerên PKK Hogir Şahin jî, di hoyên dijwar, bin agirê giran de li sefê tekoşîna gelê Filistîn cîh girtîbû. Bi vê taybetê gihîştibû sifata enternasyonalîstîyê.

Hogir Şahin di demeka nêz de, li ser pirsgirêkên tekoşînê hûr sekinî. Di dibîstanên partîyê de xwe adameyê tekoşîna welat kir. Li ser hemû pirsgirêkên civak û netewa gelê Kurdistan hûr-hûr sekinî û li ser xebata şerê gel *«Di Şerê Gel da Propaxanda Çekdarî û Li Ser Xebata Ajîtasyonê»* bi nivîsî pirtûk beşdar kir.

Ji bo çûna welat re Hogir Şahin bi ezm û kêfxweşî xebatê dikir. Bi vê yekê dilşa dibû. Bi heşt hevalê xwe va dema derbasbûna çemê Hêzik de ji hêla qolonyalîstê Tirk ve hatin şehidkirin.

Hogir Şahin ji bo xwe awha digot *«Herdem ez eskerbûm, dîsa ez dixwazim bibime esker»*

Bi xebat û pêkanînên xwe di şerê gelê Kurdistan de ew, ji zûve gihîştibû sifata şervanê gel, gihîştibû qeysa qomitan û rewşa komunîstîyê. Ew tevî sefê qomitanên gel bû. Qomitanê bê mirin ta serfirazîyê ewê bibe çekê tekoşînê û qomitanê gel ewê rêya me ronahî bike.

Nav: *Cahit Dayan*
Navên bikar dianî: *Garîp hoca, Mazlum, Şervan, Zekeriya, Yasin.*
Cîh: *Tunceli (Dersîm)- Nazmîye.*
Dîrok: *1957.*

Di çemê Hêzik de ku ji hêla hêzên qolonyalîst 8 tekoşerên PKK hatin şehîdkirinê yek ji van jî Hogir Cahit Dayan bû. Cahit Dayan ji maleka kadkar bû. Dijwarîyên jîyanê hê ji xwendina destpêkî ve dîbû. Bavê wî, havîna li istenbolê karkerî dikir. Li hêlê di karê avahîya de dixebitî. Ev kar têrî debara malê nedihat. Ji sedemên belengazîyê Cahit Dayan lazmatîyên dibîstanê bi xebatên xwe pêk dianîya. Dema li gund dima, Hogir Cahit şivanîya gund dikir. Havîna diçû istenbolê di karên firaqşuştinê, komir û dem bi dem lîmonfiroşî û hwd. hêlan de xebatkarî pêkdianî. Bi van xebatan alîkarîya debata malê dikir.

Di dema dibîstana navîn de dîya wî diçe rihmetê. Belengazî û êş'a dayê li ser Hogir Cahit kom dibin. Bi êş û belengazîyên giran salên piçûkî û dema xortanîyê dibuhurîne. Hê ji piçûkî ve ew di nav sefên karkerên Kurdistan de cîh sitendibû. Di nav belengazîyan, bê karî, birçîbûn û nav êş'ên karkerê Kurdistan de di gira dilê xwe mezin bûbû. Rewşa xwe ya vê demê Hogir Cahit awha dianî ziman «*...Nexasim min dixwest ku sazûmaneka lê sewî dimînin ez li vê derê bibime berpirsîyarekî. Ji sedemê debarê ev yek neçû serî. Têgihîştina min ya şoreşgerî de tesîrên belengazîyê, birçîbûnê û tesîra sewîtîyê gellek heye. Hewqas ku tiştên min rast didît, hêza parastina van rastîyan dinav civakê de min bi xwe ra ne didît. Lewra, ez belengazbûm. Tenê temaşekarê min bû. Giştek, hêvî û fikrên min dibin sitemê da mabûn. Rêya derketina vê rewşê tunebû. Netîcên ji xem u xeyalên xwe min derdixist ew jî ne bi min an ne bi kesên mîna min çêdibû. Lê, dema ez bûm şoreşger; di tekoşîna parastina mafên belengaz û sewîyan de, mirin hebûna, dîsa kes nikaribû li pêşîya min bibe bend...*»

Cahit Dayan hewqas bi dilpakî û rûmetên bilind mezin bûbû. Bi keda xebatên xwe Hogir Cahit bûbû mamoste. Lê, ji sedemên nêrînê kûrîya dilê xwe hê dema dibîstanê de têkiliya wî bi şoreşgeran re çêbû bû, û ketibû nava tekoşînê. Mamostanîya wî tenê sê sal berdewam bû. Di 2.12.1982de dev ji mamostanîyê berda. Lewra Hogir Cahit di ew girtin û operasyonên dijwar de mecbûrê xebata binerd bûbû.

Hê ji dema (1976) dilxwazê Partîyê bû, kar û barên xwe bi dilpakî pêk dianî. Di van salan de li Çemişgezek'ê berpirsîyarîyan sitendibû. Dawîyê li Dersîmê di nav YHK de berpirsîyarîya xorta û di sala 1980 Êlûnê de berpirsîyarîya nava Dersîmê sitendibû. Sedemên xebata şoreşgerî di destpêkê da li lîsê dawîya meha Êlûnê sala 1979an hatibû girtinê. 13 roj di hepsa eskerî ya Elezîz'ê de girtî ma bû. 3 car ketibû bin girtina berçav. Ji ber ku di girtinê de, li hemberê hêzê qolonyalîst bi biryarî taybet û xebata şoreşgerî sipart û dudilî nîşan neda, neaxivî, hatibû berdanê.

Hogir Cahit; di ew dema bi piranî kes û rêxistina dev ji şoreşgerî û dîtina şoreşê berdidan, xwesiparî û melisandinê dihebandin, berpirsîyarîya hoyên dijwar, parastina taybet û dîtina şoreşgerî bi tewr û ezmê xwe, bi girtina berpirsîyarîya nav Dersîmê pêkanîbû.

Piştî 12 ê Êlûnê, Parti (PKK) bigiranî, li ser derxistina kadroyan sekinîbû. Ji ew kadroyên hatibûn derxistinê, yek ji wan Hogir Cahit Dayan bû. Mîna kadroyên Partîyê di dibîstanên Partîyê de Hogir Cahit zanistîya xwe di xebatên dibistanê siyasî û eskerî de pêş de biribû. Bi taybetên tekoşîna dema nuh kemilî bû. Di dema dijwarîyên rewşa Rojhelata-Navîn de di tekoşîna gelê Filistîn de li hemberê emperyalîzmê û li dijî sîyonîzmê şer kir û gihîştibû qada enternasyonalîstîyê. Di rewşa dijwar de hazirîya xwe ya tekoşînê tu-dem sist nexist, ji hêlek rojê 9 saet zanistîya refî, ji hêla din va xebat û zanistîya xwe ya sîyasî bikar dianî. Di nav van xebatên giran de Hogir Cahit amanca vê xebatê awha rêz dikir; *«Bê parastina mafê şexsî, bê hay û baya vê yekê, di tekoşîna em li welat pêş de bixin ta di vê tekoşînê de, mirina bê pêş me, mîna kesê şoreşê, ez xwe bikar û bar tînim»* 21.1.1982 Hogir Cahit li ser vî sozê xwe sekinîye. Bi xebat û tekoşîna her hêllî, bi pêşketin û zanistîya xwe, aşkere daxuyanê ku ew kesê şoreşê bû. Di nav refa diçe welat de cîh digre. Lê di gavên destpêkî de di kemîna dijmin de tê şehîdkirinê.

Hogir Cahit di hemû jîyana xwe de bû nîşana welathizîyê, zanistîyê û nîşana enternasyonalîzmê. Ewê di dilên hemû kesên xwedî taybetê mirovî de bi namirînî ewê bijî. Ewê wek meşalekê li rêya mirovanîyê be.

Nav : *Fuat Ertürk.*
Navên bikar dianî : *Kusto-Ekrem, Mahmut.*
Cîh : *Elezîz - Dambüyük köyü*
Dîrok : *1963.*

Fuat Ertürk, ji maleka debar navîn bû. Mala wan ji Elezîzê çûbû. Xwendevanîyê ta dibîstana navî, li Elezîzê berdewam kir. Di karê tamîr û hesinkarîyê de bi xebatê alîkarîya debara malê dikir. Têkilîya wî, bi tekoşîna serxwebûna gelê Kurdistan re salên 1976-77a çêbû. Li dibîstanê di salên 1977-78an de berpirsîyarîya şoreşgerî di xebata alê xwendevanan de bi kar û barê komîtê meşand. Bi têkilî û xebatên xwe hêla tekoşînê fireh kir. Ji sedemên girtinê Elezîzê keysa xebata wî li vê hêlê nemabû. Û çû Hozat'ê. Di karê hesinkarîyê de xebatkariya xwe domand. Alikarîyê bi tekoşînê re kir. Ji bê imkanîyan têkilîyên wî rast-birast pêknedihatin. Lê dema xebatên Elezîz'ê dihate tekûzkirin bi berpirsîyarê eskerî li vê hêlê dest bi xebat û tekoşîna şoreşgerî kir. Bi pîlan nêzî 10 tevgeran pêkanî. Di xebat û tekoşîna hêlê de rolên pêwîst leyîstibû. Li hêla Hozat û Çemişgezek'ê dîsa berpirsîyarîyên wî çêbûbûn. Berpirsîyarî û tevgerên pê kar û bar bûbû, bi serfirazî van yekan pêkanîbû. Şoreşgerekî çeleq, biryarvan û zane, eskerekî baş bû.

Ji sedema xebat û tekoşîna şoreşgerî herikîbû hêla gundîtî di salên 1980î de li vê hêlê wezifên propaxanda û tevgersazîyê sitendibû. Kar û barên xebatê û berpirsîyarîyên van hêla ta salên 1981î domandibû. Di vê salê de ewilî alîkarê eskerî dawîyê berpirsîyarîya eskerî li vê hêlê sitendibû. Ta partî wî xweste dervahî welat, bi bîr û bawerî, bi biryarî û ezmê şoreşgerî xebat û tekoşînê li hêla Dersîmê pêk dianî.

Hogir Fuat ne tenê tekoşerê kêrhat berpirsîyarîyên xwe, ew ji bo parastina taybetên Partîyê, mirin dida ber çavên xwe.

Di pêşketina xwe da, parastin û pêşxistina Partîyê daxuyan dikir. Di bin rewşên dijwar de, li kampên Filistîn zanistîyên xwe pêş de biribû, bi zanistîyê xemlgirtibû.

Di qetliama Hêzik'ê de şehît bû. Bi nîşanên canfêdaî û bîr û bawerîyê ewê şewq li rêya me bigre.

Nav: *Weysî Şimşek.*
Navê bikar dianî : *Battal.*
Cîh : *Elezîz - Bîrvan.*
Dîrok : *1962.*

Têkilîya Hogir Weysî bi tekoşîna serxwebûna gelê Kurdistan re digihîje sala 1979a. Di vê demê de Hogir Weysî li lîsê dixwend. Dema tekoşîna serxwebûnê di nav xort xwendevanan de fireh bû û kemilî, di nav xebata xort û xwendevanan de Weysî berpirsîyarîyên pêwîst sitendibû. Mala wan li Bîrvanê dima. Ew di nava heval û hogiran de xebata zanistîyê bikar dianî.

Li dibîstanê di nava xebat û tekoşîna xort û xwendevanan de, bi xebat û tewrên xwe yê xuyanî xwe da nîşandan. Ji alîkî li kazayê xebata şoreşgerî, li alê din ji bo alîkarîya debara malê xebatkarî didomand. Di hêlê de berpirsîyarîyên kazayê û çend gundan sitendibû. Bi vê xebata rûmetî sefê tekoşînê fireh kiribû.

Piştî 12 ê Êlûnê ku gellek kes dev ji şoreşgerîyê berdan, gellek rêxistin pelişîn, û herçewa li pêş xayintî û melisandinê bi çavên xwe dibû, di ew hoyên dijwar de, bi biryarî xebatên şoreşgerî berdewam kiribû, doza gelê Kurdistan û rûmetên Partîyê mîna çavên xwe parastibû. Hogir Weysî bi xebat û jîyana xwe ev yek zelalkiribû. Tenê mana jîyanê ku hoyên dijwar de be jî dîsa liberxwedane. Hogir Weysî ta ji hêla Partîyê ve hatibû xwestinê wî bi ezm û dilgeşî xebat û tekoşîna li welat domandibû.

Dema destpêka hatinê de, Hogir Weysî nêrînên xwe awha dianî ziman; *«Pê bawerim ku ezê tekoşîna serxwebûn û azadîyê ta dawîyê karibim bimeşînim. Derheqê xwe de ev yek pêşnîyar dikim; li vê derê baş zane bibim û di demek nêz de ez biçim welat»*. Bi vê ezmê bawerîyê xwe di demekê nêz de ji her alî ve kemilandibû.

Ji hêlekî di nav tekoşîna gelê Filistîn de zanistîya xwe bi hêz kiribû, ji alê din ve li hemberê emperyalîzmê şerê enternasyonalîstî pêkanî bû.

Dema xwe bi kar û barên tekoşînê dikemiland, dîtina xwe ya vê demê awha rêz dikir; *«Ez xwe karê tekoşîna dema pêş me dikim. Bi vê, ez xwe didin berçavê xwe, li çûyin û hatina xwe mêzedikin, kêmasînê xwe didim berçav. Ji bo dîsa leqayî van kêmasîya nebim ez xebatê dikim. Ji bo ez bi şexsîyeta şoreşgerî bikemilim, xebateka bêsekinî min daye ber xwe. Ji bo zanistiyên di xebat û tekoşîna welat de bikar bînim, xêza Partîyê bi cîh bikim hwd. ez xwe di her hêlên xebatê de digihênim. Lewra di nav pêşketina Partîyê û rewşa min de gellek rê heye. Ji bo ku ez bigihîjim vê pêşketinê xebateka dijwarî dimeşînim tenê bi vî awahî mirov layiqê bîranîna şehîdan tê. Tenê bi vî awahî Partî û rêber têne parastinê. Tenê bi vê rewşê ew barên ku dîrokê danîye ser pişta me tê rakirinê. Wezîfa rûmetî tenê bi vî awahî tên meşandin.*

Têgihîştina hogir Weysî rêya hatinê hewqasî zelal dikir.

Ji bo Tekoşîna Rizgarîya Netewa Kurdistan'ê bi tevgersazîyê xemlbigre, qet mirin di hay û baya Hogir Weysî de derbasnedibû. Di çemê Hêzik'ê de bi 8 tekoşerên PKK di kemînê de hate şehîdkirinê.

Hogir Weysî Şimşek, ji her şervanê netewa re bûye temsîla pêşveçûnê û şervanekî bi nîşanê.

Nav : *Weysî Hantaş.*
Navên bikar dianî : *Shadî Maxbût Nablûs.*
Cîh : *Dîyarbekir - Lîce.*
Dîrok : *1963.*

Bavê wî kirîn û firotina zad bikar dianî. Hê ji zarûtî ve Hogir Weysî ji bo alîkarîya debara malê dest bi xebatkarî kiribû. Li ser malê tesîrên dîtina olî hebû. Hê ji destpêkê ve Weysî dibin vê tesîrê de mabû.

Lê, dema Tekoşîna Serxwebûna Kurdistan giranîya xwe nîşan dabû, bere-bere ji bin vê tesîrê xwe derxistibû; têkilîya wî bi tekoşîna şoreşgerî ve çêbû bû. Berî vê yekê ji ber li kazayê “Rêya Azadî” hebû pêşî têkilîya Weysî bi wan re çêdibe. Lê di demekî nêz de ji wan vediqete. Hogir Weysî vê demê û veqetandina xwe awha tîne ziman; *«tewrên “Rêya Alzadî” tewrên xwesiparîyê û tewrên melisandinê bûn. Ji bo serxwebûnê tekoşîn ne dikir. Min weşînên Partîyê xwend. Piştre min polîtîka Partîyê heband. Bi vî rengî dilxwazîya min ji Partîyê re çêbû»*.

Piştî têkilîya Partîyê Hogir Weysî di xebat û tekoşînê de hemû hêz û ezma xwe di xebatê da derxiste derva.

Di nav zilm û zorbazîyên 12 ê Êlûnê de, di navbera têkilîyên nav Hênê û Dîyarbekir de mîna pirekî rolên mezin leyîstibû. Li hemberê dijwarî û zilmên cuntayê bi belakirina belavokên Partîyê bikar û bar bûbû. Vê xebata xwe bi serfirazî domandibû, bi pêkanîna berpirsîyarîyên xwe ji bona hoyên dijwar Hogir Weysî nîşaneka xuyanî ye.

Piştî dema 12 ê Êlûnê ku Partîyê hin kadroyan derdixiste derva, yek ji van kadroyan Hogir Weysî bû. Di tekoşîna karbûnê de Hogir Weysî bi hemû ezm û bawerîyê xwe bikar dianî. Li kampên Filistînîya bê xem û tirs di gellek tělûkên mezin de derbas bûbû. Di sefê tekoşerên ku xwîn dane tekoşîna gelê Filistîn de cîh girtibû.

Ji bo pêşxistina têgihîştinên xwe bigihîne qeysa pêşketina Partîyê nerînên xwe awha daxuyan dikir; «*...tekoşînên gelan, ji tekoşîna gelê me ra pêwîstin. Mîna xezînekî ne. Kanîyên zanistîyê ne. Di van tekoşînên gelan de serfirazî, kêmasî û binketin hene. Ev ji bo tekoşîna gelê me danezanên mezinin. Ku bêne bişkaftinê ev tekoşîn bi pêmayin û danezana gellek dewlemendîn. Ji bo ku di şert û şurûtên welat de em van yekan bikar bînin dibî ku ev bêne zanînê.*

Karbûna rêya şoreşgerî, ji her hêlî ve pêşxistina zanistîyê û pêşxistina tekoşînê ye. Tenê ku ev kêmasî bêne rakirinê, mirov layiqê Partîyê dibe. Bi vê zanistîyê di kar û barên xwe yê xebatê de ezê pêşxistina zanistîyên xwe bi kemilînim. Qeysa ku Partî daxuyan dike ezê xwe derxînim wê derecê».

Weysî Hantaş bi hêz û bawerîya Partîyê xwe di demeka nêz de bi kar û barên tekoşînê kemilandibû. Di destpêka çûna welat de di nav sefên refa yekemîn de cîh girtibû. Gihîştibû serfirazîyên vê yekê. Bi ezm û bawerîya ku zanistîyên xwe li welat pêk bîne dilxweş dibû.

Li çemê Hêzik'ê di kemînê de ji hêla dijmin hate şehîdkirinê. Ew di nava sefên tekoşerên namirin ê gel da cîh girtîye.

Nav : *Hasan Özçelik.*
Navên bikar dianî: *Îsam, Hesen, Erdal.*
Cîh : *Tuncelî(Dersîm) - Nazmîye.*
Dîrok : *1956.*

Di nav sefê tekoşîna gelê Kurdistan de dema li Dersîmê xwendevanîyê di domand, di sala 1978a de cîh girtibû. Her çiqas xwedîyê gellek îmkanan bû, dîsa bi biçûkîya xwe bi dilgeşî û fedekarî xebat û tekoşîna şoreşê pêk dianî.

Hogir Hasan ji maleka dewlemend bû. Rûreşîya jîyana mafê şexsî nedabû berçava. Li ser dijwarîyên rewşa gel bawerî anî bû. Hemû dijwarîyên bi bîr û bawerîya gel, bi ezmê ku gel nîşan dida li pêşxwe radikir.

Di destpêkê de hawirdor û malîyên wî li hemberê wî radiwestin. Di vê pêvajokê de bi her awahî alîkarîya tekoşînê ne dikemiland. Lê, di pêşketinê de vê yekê bi ketina nav tekoşînê, bi hebûna xwe gihande qeyseka bilind. Bi şervanê netewî xwe semiland.

Hogir Hasan di nav xebata xort û xwendevanan de berpirsîyarî sitendibû. Ji sedemên geşî û xebatên xwe, ji hêlên sosyal-şoven û rêxistina ajan “siterka sor” ra, bûbû amanç. Sê caran li pêşîya wî kemîn vegirtibûn. Ji hemû kemîna bi ezm û çeleqîya xwe derketibû. Xebata wî ya dibistanê ji polîs re hatibû gilîkirin. Ji vê yekê wî girtibûn. Di vê girtinê de jî dîsa bîr û bawerî û parastina taybetên şoreşgerîyê sistî nîşan nedabû, hatibû berdanê.

Di nav xebatên bajêr de ji hêla Partîyê berpirsiyarîyên xort û xwendevanan, propaxanda nivîsî û berpirsîyarîya belakirina belavoka sitendibû. Bi serfirazî hemû berpirsîyarîyên xwe pêk anîbû. Ne tenê ji berpirsîyarîyên xwe ra ew bi zanistî, bi biryarî ji hemû berpirsîyarîyên ku Partîyê daxuyanî wî dikir, bi tewrên xwe yê hemberê kêmasîyan, bi serxistina tewrên rast serfirazîyan nîşan dabû.

Hogir Hasan di sala 1980yî de bi biryarê Partîyê derketibû hêla gundîtîyê. Ta ji hêla Partîyê bê xwestin li vê hêlê xebatên şoreşgerî di domand. Li hemberê hemû dijwarîyan bi biryarî rawestibû. Ji hogirên xwe ra bûbû kanîya dilgeşîyê.

Di dibîstanên Partîyê yên siyasî û eskerî de zanistîyên xwe pêş de biribû. Di nav hogiran de bûbû nîşana pêşketinê.

Di dema dijwar de li sefên gelê Filistîn li dijî emperyalîzmê û siyonîzmê de tekoşîna şoreşgerî pêk anîbû.

Di çûna welat de, li çemê Hêzik'ê di kemîna xayin de hat şehîdkirin. Ta dawîyê li hemberê dijmin rawestiyabû. Di nav şehîdên rizgarîya netewa de cîh girtîye.

Nav : *Musa Îlk.*
Navê bikar dianî : *Gazî.*
Cîh : *Tunceli(Dersîm) - Hozat - Çixirlî.*
Dîrok : *1955.*

Hogir Musa bi kûrîya welathizîya dilê xwe têgihîştina şoreşgerîya xwe awha dianî der; «*ji bo gihîştina şoreşgerî, gelek bûyer tesîr li min kiribûn. Hê ji demên zarûkî ve, kal û pîra min, qetlîama Dersîmê ji me re digotin. Hovîtîyên ceşê Tirk, hovberîya dewleta Tirk bi gotinê ne diqedandin. Ji gotinan mûyên me gij dibûn. Li hêla dinê belengazî, tunebûn, bêdadî hwd. yên ku qetlîama Dersîmê dîtibûn ji me ra awha digotin ku berê, li van der û dora ceşê, Tirk, ala Tirka tune bû. Piştî ku em binketin, ew hatin ketin vê derê. Hê ji zarûtî ve bi van gotinan pirs li hişê min çêdibûn. Bi rojan ez li serê disekinîm. Ku apên min di van qetlîaman de hatibûn kuştinê. Bi gule û zerpên gundê me ji hev tarû mar kiribûn, hilweşandibûn. Ez ji zarûkî ve bi gir û hêrsa li dijî ceşa Tirk û hemberê dewleta Tirkîyê mezin bûbûm. Bi vî awahî pêplûka têgihîştina şoreşgerîyê çêbûbû*».

Hogir Musa ji maleka belengaz bû. Ji tengasînên jîyanê tenê heta lîsê xwendibû. Bi malîtî di erd'ê cotkarî dikirin. Ji sedemên welathizîya malê û ji rewşa jîyana dijwarîyê herdem li rêya felatîyê digerîyan. Bi alîkarîya welathizekî Kurdistan di sala 1977an de li sefê tekoşîna rizgarîya netewî cîh girtibû. Di nava bê imkanîyên giran de herdem ji bo pêşxistina têkilî û xwendina xwe xebatê dikir. Sala 1978an de bi profesyonelî di nava xebat û tekoşînê de sef girtibû. Bi hemû ezm û hunermendîya xwe amadeyê tekoşînê kiribû. Li Hozat'ê di nav xort û xwendevanan de xebata şoreşgerî pêk dianî, ji alî din ve ji bo debarê xebatkarî dikir. Pirtûk, lazmatîyên jîyanê bi vî awahî kar dianî. Bi kar û barê tekoşînê vê dema ku çû Elezîzê di van salan de hatibû girtinê. 15 roj girtî mabû. Ji ber ku derheqê wî de tişt ne dihatin zanîn û ji sedemên tewrê biryarî wî berdabûn. Piştî berdanê hê zêdetir, bi ezm û dilgeşî xebatên şoreşgerî domandibû.

Li Hozat'ê berpirsîyarîya sekreterî, berpirsiyarîya eskerî sitendibû. Berpirsiyarîyên wî li Dersîmê û Elezîzê çêbûbûn.

Dema ji hêla Partîyê ve hate xwestinê ku were Filistîn, li hêla Dîyarbekir hate girtinê. 40 roj dibin ezîyet û lêdanên giran de mabû. 20 roj li polîsê sîyasî, li “Qereqola Kurtoxlu” 10 roj, û li “Deve Geçidî” 10 rojan di îşkencê de mabû. Hemû dijwarîyên îşkencê wî sist nexistin. Bîr û bawerîya wî ne şikandin. Ji hêla berpirsîyarên (PKK) ve berpirsîyarîya jîyana hepsê û berpirsîyarîya zanekirinê sitendibû. Hogir Musa 11 hîv girtî mabû. Berî 12 ê Êlûnê bi çar rojan hatibû berdanê. Hogir Musa ji ber îşkencên giran xwîn diavêt. Piştî berdanê hêzên qolonyalîst dîsa li Hogir Musa digerîyan. Derheqê wî de biryarê girtinê derxistin. Radestbûna wî dixwestin. Her dem li ser malîyên wî zorbazî dikirin. Îşkencê giran li malîyên wî pêk dianîn. Bira û bavê wî dibirin îşkencê. Hogir Musa bi pêşxistina zanistîya xwe bersîvên van zilm û zerpên qolonyalîsta dabû.

Neqla duyemîn ku hate gazîkirin wê demê li Dersîmê berpirsiyarîya eskerî didomand.

Musa Îlk; li hember dijmin û li derva mîna ronahîya çavên xwe rûmet û taybetên Partîyê di parêst. Ji bo pêşxistin û parastina Partîyê Hogir Musa van yekan daxuyan dikir; «*...dibî ku mîna her hêlê xebat û tekoşîna nav, bi giranî pêk were. Partî; xwe ji kesên dudilî, xwesiparî û xwe ji revoka bi sitirîne. Di nav xwe da avahîyeka bi hêz bikemilîne. Lewra; serfirazî û pêşketin bi van yekane. Ji bo şerê gerîlla xwe bikar û bar bîne û şerê gerilla bide pêş xwe. Tenê girtin û tunebûn bi van yekan kêm dibin...*»

Hogir Musa berî hemû yekan ji bo pêşketin û di nav tekoşîna rizgarîya netewa de cîh bigre xebateka bê emsal pêk dianî. Hemû taybetên şoreşgerî, rûmetên tekoşerê Partîyê li xwe girtibû.

Li Filistînê gihîştibû nîşana enternasyonalîstîyê. Di dema çûna welat de li çemê Hêzik'ê bi 8 hevalên xwe ra hate şehîd kirinê. Di kemînê de ji lingên xwe birîndar dibe. Bi alîkarîya hevalê xwe him li hemberê dijwarîya avê him li hemberê dijmin şer dike.

Hogir Musa, mîna ronahîya çavan Partî û rûmetên Partîyê di parast. Vê yekê pêşnîyar dikir. Parastin û pêşxistina Partîyê bi canfêdayên giran pêk dianî. Ewê ev yek ji hemû şervanên serxwebûna Kurdistan re bibe nîşan.

Nav : *M. Beşir Aksoy.*
Navên bikar dianî : *Şerif.*
Cîh : *Midyad - Halah.*
Dîrok : *1956.*

Hogir Beşir zewicî bû. Berî ku, tevî nava tekoşîna şoreşgerî bibe, li metrepolê kaynakçîtî, ji 1979an de li Midyadê di karê profîlê de kar dikir.

Li vê hêla sînorê dijwarîyên qolonyalîstîyê û pêjrandinên qolonyalîstîyê tesîr li Hogir Beşir kiribûn. Lê, xwedîyê welathizîyeka kûr bû. Di nav hoyên dijwar de her dem li rêya xelasîyê digerîya. Di vê pêvajokê de ji sedemên ku di salê 1973an de li hêlê KDP hebû têkilîya xwe bi wan re çêkiribû. Ta salên 1976 ev yek berdewam dibe. Hogir Beşir ji hemû alîyan xwestinên dilê xwe bi wan re nedîbû. Ji van sala pê de di bin tesîra tekoşîna şoreşgerî de mabû. Di sala 1978an têkilîyên xwe bi tekoşîna şoreşgerî va girêdabû. Di sala 1979an de ev têkilî bi her awahî kemilîbûn. Ji bo pêşketina tekoşîna şoreşgerî bi maddî û manevî hemû îmkanên xwe vekiribû. Di nav xebat û tekoşîna şoreşgerî de sef digirta. Kêmanîyên xwe di demekî kurt de ji ser xwe avêtibû û ji hemû alîyan de xwe pêşve biribû. Di xebat û tekoşînên vê hêlê de piştî cuntayê xebata şoreşgerî bê sistî domandibû. Sefê tekoşînê bi xebat û tekoşîna xwe fireh kiribû.

Berpirsîyarîya nava Midyadê û di hêla gundîtî de berpirsîyarîya rêxistin û propaxandê sitendibû.

Piştî derba 12 ê Êlûnê ji bo derxistina kadroyên Partîyê bikar û bar bûbû. Ji hêla cuntayê va dihate gerandinê. Ji sedemê vê yekê dev ji xebata hêla bajer berda û derketibû nav xebata binerdî.

Hêzên qolonyalîst bi hêrsa destnekirina Hogir Beşir hemû hêrs û girra xwe li ser malîyên wî sekinîn. Îşkencên giran li nas û malîyên wî kiribûn. Ji ber welathizî û pêkanîna berpirsîyarîya şoreşgerî malîyên Hogir Beşir ezm û bawerîyên xwe dibin işkencên giran de parastine. Li hemberê zerp û zorbazîyên dijwar li berxwedane.

Hogir Beşir di hemû hêlên xwe yê xebatê de tesîrên giran li ser ehlên hêlê pêk dianî. Wan tevî sefên tekoşînê dikir.

Ji hêla Partîyê ve hate gazîkirin û di dibîstanên Partîyê yên siyasî û eskerî de cîh girt. Xebat û rewşa xwe dema ku di bişkaft Hogir Beşir awha digot; «*...Hê zêdetir di pratîkê de ez kemilîme. Ji sedemê vê yekê bawerîya mine ku zanistîya mina siyasî kême. Bê teorî, pratîk ji ber ku kêr nayê, dibî ku di hêla teorîyê de ez xwe pêş de bixim. Her çiqas di hêla pratîkî de pêşhatineka min hebe jî, ez xwe bi her awahî kadroyekî Marksîst û Lenînîst nabînim. Lê, bi dozê ra bawerîya min bê serîye. Hêza pêkanîna serfirazîyê ez bi xwe ra dibînim. Di hêla eskerî de têra xwe zanistîya min heye*».

Di çemê Hêzik'ê de bi 8 tekoşerên PKK ra ji hêla qolonyalîstan de hate şehîdkirinê.

Jîyana Hogir Beşir bûye nîşana vê yekê ku; dibin hemû dijwarî û pejnandinê qolonyalîstî de, çiqas dûrketibe jî, hemdemê ger ku gelê Kurdistan bigihîje rêberîyê, rê bê nîşandan, ew xwedî rêzanê xwe ye, rêberê xwe herdem diparêze, ta di rêya wê de canê xwe dide. Ku, Hogir Beşir bi dilxwazîya welathizî di nav tekoşînê de bi rêberîya PKK bûye şervanê tekoşîna rizgarîya netewa. Bi rûmet û taybetên vî şerî li sefê gelê Filistîn bi biryarî liberxwe da ku gihîştina biratîya gelê dinê bi xemla xwe daye nîşandan.

Bu kutsal mücadele gerçek yankısını mutlaka bulacaktır!

PKK davalarının avukatlığını üstlendiği için 11 ay gibi uzun bir süre tutuklanarak ağır baskı ve işkencelere uğratılan, serbest bırakıldıktan sonra da ülkede çalışma ve yaşama olanağı kalmadığından yurtdışına çıkmak zorunda kalan ve yaygın basın toplantılarıyla, sömürgeci faşist Türk cuntasını dünya kamuoyunda teşhir ve tecrit etme çabalarını bu alanda da sürdüren yurtsever avukat Hüseyin Yıldırım'ın, gazetemizle yapmış olduğu röportajı okuyucularımıza sunuyoruz

".... Onların direnişleri halka malolmuştur. Bu mücadeleye seyirci kalmak, halka karşı suç işlemek demektir. Burjuva-milliyetçiliği, teslimiyetçilik ve ulusal inkârcılık artık hiçbir surette taviz bulamaz, bulmamalıdır. Diyarbakır mücadelesi, bu davada iddia sahibi olan herkese kendisini yenilemesi için en büyük örnek olmuştur."

SERXWEBÛN: *Siyasi davalara girmeye başladığınız 1979'lardan bu yana, Kürdistan'da meydana gelen gelişmeler, bu gelişmelerin yoğunlaştığı Diyarbakır askeri cezaevi ve mahkemelerdeki durum hakkında, gerek avukatlık yaptığınız, gerekse tutuklu bulunduğunuz sürede yaşadığınız olayları da dikkate alarak bir değerlendirme yapar mısınız?*

H. YILDIRIM: Sömürgeci Türk devleti, tarihinin hiçbir döneminde Kürdistan *meselesini gündem-dışı bırakmamıştır.* Her dönemde Kürdistan'ı Türkleştirmek istemiş, bunun için bir yandan, Kürt tarih ve kültürünü yoketme, veya Türk tarih ve kültürüymüş gibi gösterme çabaları içine girerken, diğer yandan da Kürdistan'daki servetleri talan etmiş, işbirlikçi Kürt feodal güçlerini de kendisine bağımlı hale getirerek bu egemenliğini pekiştirmiştir. Yine Kürt halkı arasında mezhep kışkırtıcılığı yapmak süretiyle Kürt halkının birlik ve beraberliğini bozmayı devlet politikası haline getirmiştir. Kanaatimce bu politikayla uzun yıllar başarı da sağlamıştır. Bu konuyla ilgili somut bir örnek vermek isterim; ben Diyarbakır'da polis işkencesindeyken işkenceye alınmış bir arkadaşa polis şefinin **"Ulan bu Tuncelilerin peşinden gitmeyin. Onlar pis kızılbaşlardır, siz gerçek müslümanlarsınız. Sizi bu hale getirenler hep o pis kızılbaşlardır"** dediğini net olarak duydum. Bu geçmişe dönük uzun bir politikanın mahsulüdür. Dikkat edilirse Kürdistan'da sık sık "Vatan bir bütündür, asla bölünemez" sözlerine rastlanır. Yine Diyarbakır surlarında ışıklandırılmış halde yazılmış bu mahiyette sözler vardır. Bu tür sözlere Türkiye'de rastlamaksa mümkün değildir.

Bunlara bağlı olarak, özellikle son zamanlarda, Kürdistan halkına gözdağı vermek amacıyla, "Abdullah Alpdoğan" ve "Faruk Gürler" adları altında askeri tatbikatlar yoluyla büyük gövde ve güç gösterileri yapılmaktadır. Hele hele Milli Güvenlik Kurulu toplantılarında gündemin 1. maddesini her zaman için Kürdistan bağımsızlık sorununun teşkil ettiği gözönüne alınırsa, 1978'lere gelindiğinde sömürgeci Türk devletinin Kürdistan Bağımsızlık Hareketine karşı tamamıyla *hazırlıklı olduğu söylenebilir. 1978 ve onu* takibeden yıllarda, Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesine önderlik etme iddiasıyla kurulmuş tüm örgütler, tümüyle olmazsa bile büyük oranda bu örgütleri yöneten kadrolar, yine örgütlerin hertürlü gücü ve hangi örgütün ne oranda halkın desteğine sahip olduğu tespit edilmiş ve uygulamaya böyle geçilmiştir.

Sırası gelmişken hassas bir konuya daha değinmek isterim. Bugün polis işkencelerinde çözülmüş unsurların bulunduğu söylenmektedir, ama, polis işkence zabıtları hiç bir zaman bu yönde gerçeği yansıtmamaktadır. Polis daha önceki tespitlerini, işkence altındaki insanlara zorla imzalatarak, onların açıklamaları gibi göstermektedir. Bu durum bugün mahkemelerde açıklığa kavuşmuştur. Durum nedeniyle gerek Diyarbakır ve gerekse Elazığ Sıkıyönetim mahkemelerinde, yasaya aykırı olarak polis tarafından tanzim edilmiş, gerçeklerle ilgisi olmayan iftira mahsulü bu zabıtların, dava dosyalarından çıkarılması, *gerekçeleriyle birlikte* yazılı olarak mahkemeden istenmiştir. Mahkeme, bu haklı talep karşısında tümüyle acze düşmüş ve bu hususun nasıl olsa kararın tesisi anında dikkate alı*nacağı gerekçesiyle talebimizi reddetmiştir. Mahkemenin bu konudaki acizliği,* Mazlum DOĞAN'ın gözünden de kaçmamıştır. Mazlum DOĞAN, sorgu savunmasında mahkeme heyetine hitaben **" siz dahi buradaki arkadaşlara askeri savcı ve hakimlik ifadelerinden bahsederken, bu ifadeleriniz baskı altında alınmamıştır. demek suretiyle, polis işkencelerini zimmen de olsa kabullenmişsinizdir."** diyerek, işkencelerin varlığını mahkemeye de kabul ettirdi. Ne varki bu mahkemeler davalar hakkında hüküm verirken, biraz önce bahsettiğimiz o ara kararına uygun bir karara varmamışlardır. Bugün sıkıyönetim mahkemelerinde verilen hükümlerin hemen hemen çoğu, işkencede polis tarafından tanzim edil**miş, bu iftira mahsulü zabıtlar gerekçe olarak gösterilmiştir.**

1979 yılında başlayan seri operasyonlarda, polis sorgulaması ve cezaevlerindeki işkence yöntemleri, mahkemelerin emirlerle yönetilmesi, yargılamaların formalitelere dönüştürülmesi, sömürgeci Türk devletinin amacını çok açık ve net olarak ortaya koymaktadır. Amaç; ciddi boyutlara ulaşan Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesini her ne pahasına olursa olsun kırmak ve yoketmektir. Bu nedenledir ki, Kürdistan'ın her bölgesinde "suçluyu arama ve silah toplama" bahanesiyle yapılan askeri operasyonlarda, "suçlu-suçsuz", kadın-erkek genç ihtiyar fark gözetilmeksizin ağır işkencelere tabii tutulmakta, halktan insanlar kitle halinde katledilmekte, para, altın vb. ne bulunursa gaspedilmekte, rüşvet mekanizması alabildiğine çalıştırılarak halk soyulmakta, işkencelere çekilmekte, gerçek dışı suç isnadıyle cezaevlerine konulmaktadırlar. Yine polis sorgulamasında rüşvet mekanizması birkez daha işletilmekte, ve halk adeta talan edilmektedir.

Askeri cezaevlerinde ise insanlığın yüzkarası işkenceler ve daha da ağır yöntemler gündeme gelmekte, kararlı, önder parti kadroları ve sempatizanları boğdurulmakta, yakılmakta, işkencelerde öldürülmekte, ve çoğu sakat ve felçli bir duruma getirilmektedir.

Askeri savcılar ve mahkemeler işlenen bu insanlık suçlarına seyirci kalmakta, verilen emirler doğrultusunda hukuki hiçbir yasal dayanağı olmayan hükümler uygulanmaktadır.

Hiç şüphe yok ki, bu tür insanlık dışı yöntemlere başvurmaktaki amaç; Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesini yoketmek veya bu yapılamazsa bile, hiç değilse uzun vaade de engelleyebilmektir. Bunun içinde ilk etapta başta parti kadroları olmak üzere, sempatizanları ve halktan insanları ajanlaştırmayı, onları kendi amaçları doğrultusunda kullanmayı, buna rağmen direnen kararlı unsurları da her ne pahasına olursa olsun imha etmeyi gündemlerine almışlardır. Bu yöntem ve uygulamaları yaparken, dikkat ettikleri husus ise, bir yandan, olanları, mümkün olduğu kadar Kürdistan halkından ve dünya kamuoyundan gizlemek olurken, diğer yandan da Kürdistan'ın bağımsızlığı için kurulan ve bu yönde yürüttüğü ciddi çaba ve çalışmalarıyla büyük oranda halkın desteğini de alan, Partinin, kadro ve taraftarlarını gerici basın ve tüm iletişim araçlarını da seferber ederek "terörist" ve "maceracı" olarak tanıtmak olmuştur. Bu yolla dünya kamuoyundan gelebilecek muhtemel tepkiler erkenden önlenmek istenmiştir.

Sömürgeciler daha önceden planladıkları bu tespit ve yöntemlerinde acaba başarı sağladılarmı? diye bir soru akla gelebilir. Bu soruya kesinlikle hayır demek gerekir. Çünkü onlar, bütün bu vahşete rağmen, insanlık dışı yöntemlerle bir kemik yığını haline getirdikleri Mazlum DOĞAN, M.Hayri DURMUŞ ve Kemal PİR'lerin, faşist mahkemeler önünde Kürdistan bağımsızlığını haykıran gür ve kararlı seslerine hayretler içinde tanık oldular. Bu telaş içindedir ki, işkenceleri daha da ağırlaştırarak imhayı çabuklaştırdılar, boğdular, yaktılar, ölüm oruçlarında bile işkence altında öldürdüler.

Ama her insanlık dışı katliam, direnişi daha da güçlendirmekte, daha da yüceltmektedir. Onlar, şehit oldular ve fakat arkalarında, onların sesi ve düşünceleriyle, Kürdistan'ın bağımsızlığı ve özgürlüğü için haykıran milyonlarca ses bıraktılar. Onlar, tutsak halleriyle sömürgecilere unutamayacakları tarihi bir ders verdiler. Onların güçlü mücadeleleri sonucundadır ki, bir yetkilinin ağzından, sömürgecilerin yenildiğini ifade eden **"devlet doğuyu kaybetti"** şeklindeki sözleri duydum.

SERXWEBÛN: *PKK davası avukatı ve bu davadan tutuklanmış biri olarak dava hakkındaki görüşleriniz ile sömürgeci Türk devletinin PKK kadro ve sempatizanlarına yönelik politika ve uygulamalarına ilişkin gözlemlerinizi, yine PKK'li tutukluların bu uygulamalara karşı takındıkları tutumun nasıl olduğu konusunda bilgi verir misiniz?*

H. YILDIRIM; Sömürgeci Türk devletinin PKK davasına ilişkin düşünce ve amaçları, daha 1979 yılında Elazığ'da yapılan ilk toplu tutuklamalar sonucunda açığa çıktı. Bu tarihte gözaltına alınan PKK mensupları kanuni süreyi aşan uzun bir zaman polis işkencehanelerinde tutuldular. Yapılan ağır işkencelerden sonra mahkemeye çıkarıldıklarında, tutuklular çok hasta ve bitkindiler. Sıkıyönetim Komutanı Korgenerel Fikri Oktay, o güne kadar görülmemiş bir uygulama ve yöntemle, iki gün üst üste askeri savcılık ve mahkemede karargâh kurdu. Verdiği talimat ve emirlerle, hukuken tutuklanmayacak kişilerde dahil olmak üzere, tüm PKK'liler tutuklanıp, cezaevine konuldu.

PKK mensuplarının tutuklanmalarıyla birlikte askeri cezaevindeki uygulamalar da bir anda değişti. Ağır işkence ve uygulamalara uğratılan PKK mensupları, cezaevine gizli silah sokulmak suretiyle, havalandırma sırasında taranarak imha edilmek istendi. PKK'nin kararlı militanlarından Aytekin TUĞLUK bu tarama esnasında öldürülürken, 18 kişi de ağır yaralandı. Olay halktan ve dünya kamuoyundan gizli tutuldu, failleri ortaya çıkarılıp cezalandırılmadı. PKK Elazığ davası dosyası iki yıl hiçbir işlem görmeden askeri savcılıkta bekletildi. PKK'nin kararlı militanları MHP'nin karargâhı haline getirilen sivil cezaevlerine nakledilerek katledilmek istendi.

Bu iki yıllık sürenin ardından PKK Elazığ gurubu tutukluları mevcut yasaların çiğnenilmesi suretiyle 1980'nin sonlarına doğru Diyarbakır askeri cezaevine nakledildikten sonradır ki, 3 yılı aşan uzun bir aradan sonra ancak mahkeme önüne çıkarılabildiler.

Aslında PKK önder kadroları da, sömürgeci Türk devletinin, kendilerine ilişkin amaç ve düşüncelerini çok iyi bilmekteydiler. Nitekim daha Diyarbakır'da toplu yargılamalar başlamadan 1981'in başlarında M.Hayri DURMUŞ ve Mazlum DOĞAN ile ender de olsa yaptığım görüşmelerde, kendileri **"bizim alacağımız cezalar ne olursa olsun bunu düşünmemek gerekir. Sömürgecilerin bize ne yapmak istedikleri açıktır. Bize savunma yapma ortamını hazırlamak için mahkemeleri zorlayın. Duruşmalar sırasında olup-bitenler halktan ve dünya kamuoyundan gizlenmeye çalışılacaktır. Bu konuda da tedbir alınması gerekir."** demekteydiler. Mevcut sömürgeci uygulama ve politikaları, aynı şekilde mahkeme önünde teşhir ederek, bunun karşısında kendi düşüncelerini de açık ve kararlı bir biçimde savundular.

Davaların başlamasıyla birlikte sömürgecilerin amaçları bütün çıplaklığıyla ortaya çıktı. Mevcut çağdışı yasaların yanında, cunta döneminde çıkarılan faşist tedbirler dahi uygulanmadı, açıkça çiğnendi. PKK'nin önder kadro ve militanlarının kademeli olarak imha edilmek istendikleri artık gün gibi aşikârdı. Bütün bunlara rağmen, PKK önder kadroları önceden düşündükleri gibi haklı davalarını, haklı olarak savundular. Sömürgecilerin tüm önleme ve engelleme çabalarını aşarak, seslerini kitlelere duyurmayı başardılar.

SERXWEBÛN; *12 Eylül 1980 öncesi ve sonrası uygulamaları dikkate alarak sömürgecilerin Kürdistan'da varmak istedikleri hedefe ulaşıp, ulaşamadıkları konusunda bir değerlendirme yapabilir misiniz?*

H.YILDIRIM: 12 Eylül öncesi ve sonrası, sömürgecilerin Kürdistan'da varmak istedikleri hedef açıktır. Hedefleri Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini yoketmektir. Bunun için zindanlara doldurulan Parti önder kadro ve kararlı militanlarının her ne pahasına olursa olsun imha edilmesi planlanmış ve hayata geçirilmiş, geriye kalanların ise felçli, hastalıklı, ruhi ve fiziki olarak çalışamaz duruma getirilmesi amaçlanmıştır. Yine halka zulüm ve işkence yapmak, halkı uzun süre zindanlarda tutmak yoluyla, onun mücadeleye olan inanç ve desteğinin kırılması hedeflenmiştir.

Ama onlar, önlerine koydukları bu hedeflere hiçbir zaman ulaşamadılar. Gerçi Kürdistan'ın bağrından çıkan, yetişen büyük insanlar katledildi, bir çoğu sakat bırakıldı, felç edildi. Fakat bu yiğit insanların düşüncelerinin halka malolması engellenemedi. Kürdistan'da, bugün, kadın erkek artık herkes ölümü hiçe sayarak, sömürgecilerin gırtlağına sarılmakta, hesap sormaktadır. Tüm yasaklara, zulme rağmen, Kürdistan halkı, artık kendi diliyle haykırmaktadır. Diyarbakır zindanlarında yaşlı bir yurtseverin, işkencecilerin sopaları altında ve kanlar içinde **"ez kurmancım"** diye haykırdığına, hertürlü iğrenç muameleye rağmen, sömürgecilerin, kendisine **"türküm"** dedirtemediğine tanık oldum. Ve yine PKK Urfa gurubu duruşmasında, duruşma hakimi, Hakim Binbaşı Emrullah Kaya'nın **"niçin şikâyet etmediniz"** sorusuna, işkence altında kemik yığını haline gelmiş tutuklulardan Hamit KANKILIÇ, **"biz devrimciyiz, kimseyi şikâyet etmeyiz, hele sömürgeci Türk devletine hiç şikâyet etmeyiz"** şeklindeki haykırışına tanık oldum.

SERXWEBÛN; *Yurtdışına çıktığınız zamana kadar, 12 Eylül öncesi ve sonrası biçiminde ele alarak, Kürdistan'da toplam kaç kişinin gözaltına alındığını, tutuklandığını, işkenceden geçirildiğini, katledildiğini ve halen tutuklu sayısını yaklaşık olarak söyleyebilir misiniz?*

H. YILDIRIM: 12 Eylül öncesi ve sonrası dönemleri kapsayan süre içinde Kürdistan'da siyasi nedenlerle gözaltına alınanları ve tutuklananları saptamak mümkün değildir. Bilindiği gibi bu dönemde adi suçlu iddiasıyla tutuklananlara dahi, siyasi suçlu gözüyle bakılıp, sıkıyönetim mahkemelerinde yargılanmakta ve sıkıyönetim cezaevlerine konulmaktadırlar. Bunun için herhangi bir tespit yapmak mümkün değildir. Diğer taraftan sömürgecilerin bu konuda aldıkları önlemler de bu tesbiti yapabilmeyi daha çok zorlaştırmaktadır. Öyle ki, polis sorgulamalarında, cezaevlerinde, Kürdistan'ın çeşitli alanlarında gerçekleştirilen askeri operasyonlar sırasında işkence sonrası öldürülenleri tespit etmek bile olanaksızdır. Çünkü öldürülenlerin yakınlarının ve evlerinin etrafına nöbetçiler konulmak suretiyle bu kişilerin ölümleri hakkında haberlerin yayılması ve kitlelerin katliamları duyması engellenmektedir. Ancak gerçek şudur ki, bu süre zarfında Kürdistan'daki bütün okullar birer işkencehane haline getirilmiş, yığınlarca insan buralarda işkenceden geçirilmiş, kimileri öldürülmüş, kimileri de sakat bir duruma düşürülmüştür. Meselâ Dersim'de yapılan operasyonlarda köy okullarının hemen tümü birer işkence merkezi haline getirilmiştir. Şehirlerde polis işkencehanelerinin sayısını ve nerelerde olduğunu saptamakta mümkün değildir. İşkencehanelerin sayısı bilinmediği içinde ne kadar insanın gözaltında, ne kadarının cezaevlerinde olduğu bilinmemektedir. Ancak Diyarbakır Askeri cezaevi 300 kişilik bir kapasiteye sahip olmasına rağmen, 11 Ekim 1981 tarihinde gözaltına alınıp, 10 Kasım 1981'de tutuklandığımda, 5000'in üzerinde tutuklunun olduğunu gördüm. 15 Temmuz 1982 tarihinde çıktığımda 4600 kişi halen tutuklu bulunmaktaydı. Gözaltı dedikleri polis işkenceleriyse hergün dolup taşmaktaydı.

Yine sıkıyönetim bölgelerinde merkeze bağlı illerde sivil cezaevleri askeri yönetime devredilmiş, özel askeri ceza ve tutukevleri kurulmuştu ve bunların sayısı her ilde birden fazlaydı. Bu cezaevlerinin hepsi siyasi amaçla toplanmış tutuklularla doluydu.

Sömürgeci-faşist yönetim, Kürdistan'da, halkın en çok bilinçlendiği ve devrimci harekete en fazla destek olduğu bölgelerde, bu tür uygulamalara daha çok ağırlık vermektedir. Yalnız başına bu bölgelerdeki tutuklu sayısının gözönüne getirilmesi bile, sömürgecilerin buralara yönelik amaçlarını anlamak için yeterlidir. Nitekim, Dersim ili ve ilçeleri, Bingöl ili ve ilçeleri, Karakoçan ve çevresi, Urfa'nın Hilvan, Siverek kazaları, özellikle de Batman bu tür uygulamaların yoğunluk kazandığı, zulüm ve işkencelerin odaklaştığı alanların başında gelmektedir.

SERXWEBÛN: *Sömürgecilerin zulüm ve zorbalığı, hem de akıl almaz boyutlara vardırarak Diyarbakır'da yoğunlaştırmalarının anlamı sizce nedir? Bunun nedenlerini izah eder misiniz?*

H.YILDIRIM: Kürdistan'da, Diyarbakır'ın merkezi bir yer olması nedeniyle önemli bir konumu vardır. Geçmiş dönemlerde de Kürdistan hareketlerine yönelen "İstiklal Mahkemeleri" de yine Diyarbakır'da kurulmuştur. Hiç şüphe yok ki bu sıradan bir olay değildir. Herşeyden önce Kürdistan'ın diğer illerine nazaran Diyarbakır'ın sömürgeci burjuvazinin daha iyi örgütlendiği bir alan olması, ulusal-inkârcılığın bu hayli gelişmiş bulunması ama bunlara karşılık devrimci düşüncelerin de boyverip yaygınlaşmasının verdiği korku, sömürgecilerin bu ilde askeri karargâhlar kurmasına, insanlıkdışı uygulamlarını burada odaklaştırmasına neden olmuştur.

Ama özellikle tutukluların gerek zindanlarda ve gerekse faşist mahkemeler önünde gösterdikleri güçlü devrimci direniş, Diyarbakır'dan Kürdistan'ın en ücra köşelerine kadar yayılabilmiş, sömürgeciler bu yöndeki amaçlarında kesinlikle başarıya ulaşamamışlardır.

SERXWEBÛN; *12 Eylül faşist darbesiyle kesin bir dönüm noktasına ulaşan Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesinin bu seviyeye ulaşmasında PKK kadro ve taraftarlarının Diyarbakır zindanlarında gösterdikleri devrimci direnişin rolü büyüktür. Olaylara tanık olarak bu konuda söyleyecekleriniz var mıdır?*

H. YILDIRIM; 1970'li yıllarla birlikte Kürdistan'da meydana gelen gelişmeler ve Diyarbakır askeri cezaevindeki güçlü direnişler Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde, bugün, yeni bir dönemin başladığını ortaya çıkarmıştır. PKK önder kadroları M. DOĞAN, H. DURMUŞ ve K. PİR'lerin, her türlü zulüm ve zorbalık altında, ölüme meydan okurcasına Kürdistan'ın bağımsızlık ve özgürlüğünü haykırmaları, artık Kürt halkını kurtuluşa götürecek bir örgütlenmenin, bir partinin, bir önderliğin varlığını açıkça göstermiştir.

Onlar, yakın tarihimizdeki tüm hatalardan arınmış, Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesini haklı bir temele oturmuş olduğuna inanarak, gelecek için çok ümitli olarak gittiler.

Onlar, mücadelelerinin Kürdistan'ın her bölgesinde,köyünde, gecekondusunda Kürt halkının yürüttüğü devrimci direniş mücadelesine yol göstereceğine inanarak gittiler.

Onlar, uluslarına karşı görevlerini layıkıyla yerine getirerek gittiler.

Bu nedenle ben, her Kürdistanlı devrimci, demokrat ve yurtseverin onların anısına bağlı kalarak, bize devrettikleri bu kutsal mücadeleyi ayakta tutmak ve yükseltmek için hertürlü çabayı göstermesi gerektiğine inanıyorum.

ŞERXWEBÛN: *Halen devam etmekte olan PKK davaları hangi aşamaya gelmiş bulunmaktadır? Davalar ile ilgili muhtemel gelişmeler hakkında görüş belirtebilir misiniz?*

H. YILDIRIM: Öncelikle şunu belirtmek isterim. PKK önder kadro ve militanları işkencelere, katliamlara, ve tüm baskı yöntemlerine rağmen direnişi sürdürecekler midir? Bu konuda hemen şunu söyleyebilirim; bu direniş mutlaka devam edecektir. Nitekim 21 Mart'ta PKK önder kadrolarından Mazlum DOĞAN'ın katledilmesi bunun böyle olacağını çok açık olarak göstermiştir. Katliamın ardından, devrimci direniş daha da yükseldi, daha büyük boyutlara ulaştı. Yine 14 Temmuz 1982 günü başlayan ölüm orucu sonucu M. Hayri DURMUŞ, Kemal PİR ve Akif YILMAZ'ın işkence altında şehit düşmelerine rağmen, devam eden direniş karşısında paniğe kapılan sömürgeciler, koma halinde hastahaneye kaldırılmış olan diğer PKK kadrolarıyla pazarlığa oturmak zorunda kaldılar. PKK militanlarının ileri sürdükleri şartları kabul ederek, cezaevinin işkenceci yönetimini değiştirdiler.

Ama burada şunu da belirtmek isterim ki, sömürgeciler, hiçbir zaman PKK kadrolarına karşı uyguladıkları imha politikasını gündemlerinden çıkarmayacaklardır. Bugün, cezaevindeki yönetimi değiştirerek, az da olsa mevcut uygulamaları yeni biçimlere büründürmeleri, onların, imha politikasından vazgeçtikleri anlamına gelmez. Onlar, değişik yöntem ve uygulamalarla da olsa hedefledikleri imhayı sonuçta gerçekleştireceklerdir.

Daha öncede belirttiğim gibi, devam etmekte olan davalar hakkında her vesileyle yasalar hiçe sayılmakta, sadece formalitede yerine getirilmektedir. Nitekim son zamanlarda aldığım yeni bir habere göre PKK merkez dosyasında iddianamenin tanzimi ile istenen 99 kişilik idam istemi, askeri savcının esas hakkındaki mütealasında da hiç değişmemiş, idam talebi aynen tekrarlanmıştır. Bu durum hukuk tatbikatında görülmemiş bir olaydır. Geçmiş hukuk tatbikatlarında iddianame ile istenen cezalar karar aşamasında değişikliğe uğramış, hiç değilse tutuklular hakkında istenen cezalarda büyük oranda değişikliğe gidilmiştir.

Bu tutumdan da anlaşılmaktadır ki dava sonucunda PKK'nin önder kadrolarına büyük oranda idam cezaları, diğer bir kısmına da uzun yıllar hürriyeti bağlayıcı cezalar verilecektir. Faşist yönetim karar aşamasına kadar, PKK kadrolarını değişik yöntem ve uygulamalarla imha etmeyi halâ gündem dışı bırakmış değildir. Bu yöntemle karar anında vereceği idam hükmünün sayısını düşürmeyi, böylece idamlara karşı doğacak tepkileri önlemeyi amaçlamaktadır.

Bugün Diyarbakır sıkıyönetim mahkemelerinde, müstakil guruplar halinde 10'un üzerinde PKK davası vardır ve halen devam etmektedir. Tutukluların büyük bölümünün yargılanmakta olduğu PKK merkez davasında, savcı esas hakkındaki mütealasını bildirmiş, savunma aşamasına geçilmiştir. Diğer davalarda aşağı-yukarı karar aşamasına, daha doğru bir deyimle savunma aşamasına gelmiş bulunmaktadır. Ancak bu noktada şunu da vurgulamak gerekir ki, oldukça kalabalık tutuklu gurubunun yargılanmakta olduğu bir davanın, açılmasından bu yana geçen böyle kısa bir süre içinde karar aşamasına gelmiş olması hukûken mümkün değildir. Yani gerçek bir hukuki araştırma yapılsaydı, PKK merkez davasının en az 10 yıl devam etmesi gerekirdi. Gerçek bir uygulama yapılmadığı ve önceden planlanan şekilde sadece formalitelere dönüştürüldüğü için, bizzat kendilerinin temin ettiği olayla ilgisi olmayan birkaç tane tanığın dinlenmesiyle dava oldu-bittiye getirildi. Diğer davalardaki durumda bundan farklı değildir.

SERXWEBÛN: *Son olarak, mahkemelere ve cezaevlerine ilişkin söylemek istediğiniz başka şeyler var mıdır?*

H. YILDIRIM: Bildiğiniz gibi, sömürgeciler, zindanlarda yaptıkları zulüm ve işledikleri cinayetleri ülke ve dünya kamuoyundan gizli tutmak amacıyla herçeşit önlemi aldılar. Ancak bunlara rağmen, cezaevlerinde yaratılan güçlü direnişler ve yine faşist mahkemeler önünde yapılan güçlü savunmalarla, bu faşist çabalar boşa çıkarılmış, direniş mevcut engelleri aşarak ülkenin her köşesine ulaşmış ve yaygınlaşmıştır.

Şunu kabul etmek gerekir ki, dünyada emsali az görülen Diyarbakır direnişini gözlerden saklı tutmak, hiçbir gücün, hiçbir kuvvetin kârı değildi. Kuşkusuz direnişin yaygınlaşarak kitlelere malolmasında yurtsever aydınların rolü olduğu gibi, tüm imkânsızlık ve tehlikelere rağmen, örgütsel faaliyetlerin aralıksız devam etmesinin katkısı da büyüktür. Ancak bu çalışmaların yeterli olduğu söylenemez. Ağır işkenceler altında et ve kemikleri eriyerek, ölümü göğüsleyerek yükseltilen bu direnişlere, hertürlü tehlike ve zorluklara rağmen, onların direnişlerine yakışır bir tarzda ve seviyede hareket etmek, bu mücadeleye daha aktif destek olmak her Kürdistanlı devrimci, demokrat yurtseverin mutlaka yerine getirmesi gereken kutsal bir görevdir. Artık küçük hesaplar yapma, bunun peşinden koşma devri geride kalmıştır. Çünkü; Onların direnişleri halka malolmuştur. Bu mücadeleye seyirci kalmak, halka karşı suç işlemek demektir. Burjuva-milliyetçiliği, teslimiyetçilik ve ulusal inkârcılık artık hiçbir surette taviz bulamaz, bulmamalıdır. Diyarbakır mücadelesi, bu davada iddia sahibi olan herkese kendisini yenilemesi için en büyük örnek olmuştur.

Ancak bu mücadelenin dünya kamuoyuna yeterince yansıtılamadığı da görülmektedir. Yurtdışına çıktığımda çeşitli uluslararası kuruluşlarla yapmış olduğum temaslarda, Diyarbakır zindanlarındaki katliamların ve her çeşit insanlık düşmanı uygulamaların karşısına çıkarılan devrimci direnişin, uluslararası kuruluşlara yeterince aktarılamadığını ve bu konuda halâ tereddüt içinde bulunduklarını gördüm. Hiç şüphe yok ki, bunun böyle olmasında, biraz önce bahsettiğim, küçük hesaplar peşinde koşma anlayışı ve dar çerçeveli düşünce önemli bir etken olmuştur.

Ama inancım oldur ki, bu kutsal mücadele, ülkede olduğu gibi, dünya kamuoyunda da gerçek yankısını bulacak ve layık olduğu yere mutlaka oturacaktır.

Irak Komünist Partisi'nden bir militan anlatıyor:

"...Özellikle PKK'li tutuklu önder kadroların bulunduğu 35. Koğuştan bahsetmek gerekir..."

Bu yazı, Irak Komünist Partisi'nden bir militanın Suriye'ye gitmek isterken, Kuzey-Kürdistan'da sömürgeci-faşist Türk yetkilileri tarafından yakalanıp, uzun süre gözaltında tutularak, ağır işkencelere uğratıldıktan ve yine uzun süre tutuklu kaldıktan sonra serbest bırakılması üzerine, bu militan tarafından Partisi aracılığıyla Gazetemize ulaştırılan ve tutuklu kaldığı süre içerisinde Mardin ve özellikle Diyarbakır Cezaevinde maruz kaldığı uygulamalar ile bu uygulamaların kendileri için bir yaşam biçimi haline getirildiği Kürdistanlı yurtsever ve devrimciler ve özellikle de PKK'li önder ve kadrolara yönelik işkence ve baskıları ve buna karşı tutumu içermektedir.

Yazı belirtilen hususları sergilemek bakımından yetersiz olsa bile, ülkemizdeki sömürgeci vahşetin vardığı boyutları ile buna karşı geliştirdiğimiz mücadelenin başka ülkelerdeki devrimci ve yurtseverleri bile ne kadar etkilediğini belirtmesi bakımından ilginçtir.

SERXWEBÛN'A

Suriye'ye doğru yöneltilmiştim. Nusaybin üzerinden Suriye'ye girmeyi kararlaştırdım. Ve ben uzak bir sınır bölgesindeydim. Tabii ki buna, ... arkadaşın planı bana izah etmesinden sonra karar verdim.

Hazırlıklar büyük bir maharetle yapıldı...- Fakat, basit bir hata 20.21/1981 gecesi yakalanmamıza yolaçtı.

Bizi Amerikan silah dipçiklerinin darbeleri altında Nusaybin'deki askeri birlik karargahına aldılar ve ardından, bizden başka kimsenin olmadığı bir odaya koydular... Fakat, insanlık dışı ve vahşi işkenceler altındaki kişilerin acı ve inilti seslerini işitiyorduk. İkimizde az sonra bizim de sıramızın geleceğini biliyorduk. Arkadaşıma baktım, hayalinde neler döndüğünü okumayı başaramadım. Bana

- Ne o, benden yakınıyor musun? diye sordu.

- Olan oldu, önemli olan direnmektir...bize çok soru soracaklar. Şimdi üzerimize düşen, ikna edici cevaplar bulmaktır dedim. Ve bazı temel şeyleri belirledik. Bunlar;

1- Şimdi üzerinde anlaşacağımız, bir kaç saat sonra vereceğimiz ifadedir. Bu ifade sonuna kadar aynı kalmalı. Şurası kesindir ki, acı işkenceler göreceğiz. Fakat şimdi üzerinde anlaşacağımız ifadeye, herhangi bir kelime eklememek gerekir.

2- Tutuklanmamızdan önceki beş gün içinde kaldığımız yerleri söylememeniz ve herhangi bir isim hatırlamamamız -bu durum çok zorunludur- gerekli.

3- En önemlisi de, söylediklerimizle onları ikna etmemiz ve onlardan daha zeki ve kurnaz olmamız gerekli.

Az zaman geçmişti ki 4-5 asker odamıza girdi. Kin ve nefret dolu gözlerle, silah dipçikleriyle bizi vurmaya başladılar. Ardından gözlerimizi ve ellerimizi bağlayarak her birimizi ayrı ayrı odaya aldılar. Zifiri karanlık ve insan sesleri. Sayıları 4 kişiden fazlaydı tahminimce. Ne konuştuklarını anlayamıyordum. Türkçe konuşuyorlardı ve ben bu dili bilmiyordum. Biri benimle konuştu ama ne söylediğini, ne sorduğunu anlayamıyordum. Hiddetle "konuş" kelimesini yani "tekellem" tekrarlıyarak beni vurdu. Anlayamadığım kelimeyi tekrarlıyarak sert yumruklar vuruyordu. İngilizce ne diyorsun? dedim. Birisi İngilizceyle, Türkçe konuş diye cevapladı. Ve bir an nefesimi kesen bir tekme attı. Daha sonra Arapça ve birazda İngilizceden başka bir dil bilmediğimi söyledim. Darbeler üst üste her yerime rastgele indiriliyordu. Korkunç anlardı..... Korkunçluğun kendisi, gözlerimin bağlı olması ve diğer darbelerin

Devamı S: 23'de

Veli Geçit yoldaş...

Baştarafı S: 3'de

cesaret, fedakarlığı ve çalışkanlığıyla her zaman yoldaşlarının saygınlığını kazanmıştı.

Çalıştığı alanlarda kişiliği ve yurtseverliğiyle kitlelerin sevgisini ve desteğini Partiye kazandıran gelişkin özelliklere sahip olması ve yaratmış olduğu devrimci değerler kısa zamanda Türk hakim sınıflarının ve yerli hain yapının boy hedefi haline gelmesine neden oldu. Son olarak da 17 Mart 1981'de devrimci görevleri için gittiği Bingöl'ün, Sancak nahiyesine bağlı Sloderesi köyünde faşist Türk sömürgecilerinin, militarist güçlerinin yaptığı bir baskın sonucu girdiği çatışmada, yıllardır kendi dar çıkarları uğruna şeref ve haysiyetini satan Türk hakim sınıflarının uşağı durumunda olan ajan yapının üyesi olan bir bekçinin silahından çıkan kurşunlar sonucu yaralanarak düşmana esir düştü.

Ele geçirildikten sonra Türk faşist cuntasının barbar karakterine uygun olan bir tarzda yerden sürüklenip uçurumdan aşağı atılarak alçakça katledildi. Veli yoldaş devrimci yaşamında sahip olduğu kararlı, fedakar, direnişi kişiliğini yaralı olarak esir düştüğü düşman karşısında son nefesine kadar sergiledi. Veli yoldaşın göstermiş olduğu bu şanlı direniş örneği kitlelerin önderlerine olan güvenlerini pekiştirip direniş ruhunu yükseltirken, düşman ise bir kez daha PKK militanlarının inancının yenilmezliği karşısında sarsıntıya uğradı.

Bizler, Partimizin atmış olduğu yeni şiar altında şehitlerin anısına sahip çıkarak ilerleyecek, şehitlerimizin anısını her şart altında yaşatacak ve onları kendimize her zaman temel alacağız.

26.1.1983

PKK-Sempatizanı A.B.

Katledilişinin 1. yıldönümünde Mazlum..

Baştarafı s: 6'da

etmeye başlayınca son durağa geldiğimi anladım. Az sonra motor istop etti ve bidonlar aşağıya atılmaya başlandı. Sıra benimkine gelince arabadan aşağı atılırsam başımın filan kırılabileceği düşüncesiyle bidondan kafamı çıkardım. Baktım etrafımda asker falan yok. Kollarıma dayanarak bidondan çıktım. Ama üstü çadırla kapalı olan kasanın çıkışı askerlerce tutulmuştu. Dizlerim ve ayaklarım tamamen uyuştuğu için kıpırdayamıyordum. Askerler üzerime atlayınca yere düştüm. Araba derhal son süratle hareket etti. İçerdeki boğuşmada da askerleri alt ederek kendimi aşağı atmayı başaramadım. Yakalanarak tekrar cezaevine kondum.

Askerlerden biraz dayak yemiş, boynum incinmişti. Bir hafta boyunca tedavi ettim iyileşti. Ayın 19'unda tutukevinden sorumlu olan yüzbaşı beni çağırarak ifademi aldı. Şöyle dedim: *«Dışarda üç kardeşim, bir annem ve bir de üvey annem var. Onlara bakmakla yükümlüyüm. Ayrıca sabıkasızım ve cezaevine alışkın değilim. Bu nedenle kaçmaya çalıştım. İçerden ve dışardan kimseden destek görmedim. Tek başıma yaptım»*. Tabiî biraz dayak yemedim değil. Fakat ifadeyi istediğim gibi yazdırarak imzaladım. İmzamın yanına bana bir de parmak bastırdılar. Ondan sonra aşağı cezaevine gönderdiler.

21 Aralık'ta savcılığa çıkarıldım. Savcı bana "**gel Mazlum otur**" diyerek hitap etti. Daha önce Hilvan'da yakalananlar bana kimliğimin tesbit edildiğini söyledikleri için şaşırmadım. Savcı, "**kimliğini araştıracağımızı söylemiştik, neden böyle bizi oyaladın**" diyerek söze girdi. Öğleden sonra saat 3^{00}'den 5^{00}'e kadar dünya, Ortadoğu, Türkiye ve Kürdistan üzerine konuştuk. Bu arada ısrarla bir çay ve iki de sigara içirdi. Hedefi bana "**bizi emperyalist ülkeler kullanıyor**", "**yaptıklarıma pişmanım**" dedirtmek olduğunu sezdim. Konuşmalarımda emperyalizmin ve Ortadoğu gericilerinin Kürtleri, sömürgeci devletlere karşı koçbaşı olarak kullanmak istediklerini kabul ettiğini ama hareket olarak varlık nedenlerimiz arasında emperyalistlerin ve uşaklarının bu çabalarını boşa çıkarmanın da olduğunu, hedefimizin Kürdisan'ı emperyalist ve sömürgeci sömürü ve boyunduruktan kurtarmak olduğunu söyledim. Kendisinin iddia ettiği Türkiye Cumhuriyeti'nin güçlü ve yenilmezliğine gelince, güçlü olduğuna evet, ama bu kuvvet içinde zayıflığı taşımaktadır ve ona dönüşecektir. Bizim zayıflığımız ise güçlülüğe dedim. Ortadoğu'daki Mısır-İsrail-Türkiye ve Irak-körfez ülkeleri-Suudî Arabistan gerici çemberinin ise halkların mücadelesi karşısında tutunamayacağını belirttim. Daha sonra Osmanlı tarihi ve I. Dünya Savaşında Ortadoğu durumu ve gelişmeleri üzerinde durdum. Savcının döne döne belirttiği şey, Hareketimizin emperyalizmin işine yarayacağı, ve başarıya ulaşamayacağıydı. Kendisine tarihi insanların yaptıklarını, ama tarihin kendine özgü yasalarının olduğunu, bizim niyetlerimizin bu yasaları değiştirmeye yetmediğini, çağımızdaki gelişmelerin buna kanıt olduğunu söyledim.

İki saat sonra savcı tartışmayı sürdürmekten fayda görmemiş olacak ki, "**şimdi kafam çok dağınık, yarın devam edelim**" diyerek, beni hapishaneye geri gönderdi.

Mazlum Doğan

Halkın düşmana duyduğu...

Baştarafı S: 1'de

sömürgecilerin yararlanabildikleri önemli bir etmen olma durumunu korumaktadır. Halkın birlik ve bütünlüğünü önlemenin, halkımızı birbirine kırdırmanın en önemli aracı olan aşiret çelişkileri, bugün yine alabildiğine körüklenmekte, eskiye oranla aşılmış bir yapıda olmasına rağmen, toplum üzerindeki etkisini hâlâ duyurmakta ve zaman zaman bu çelişkinin yolaçtığı büyük çatışmalar meydana gelmektedir.

Aşiret çelişkisinin etkisini yitirerek, işleyemez hale geldiği alanlarda ise daha farklı uygulamalar geliştirilmektedir. Özellikle sahte "anayasa oylaması"nın ardından sıkça başvurulan bu yeni uygulama; bizzat sömürgeciler tarafından hazırlanan sahte ihbar yoluyla, halk arasında suni çelişkiler yaratılarak hayata geçirilmeye çalışılmaktadır. Göstermelik "anayasa referandumu"yla Kürdistan'dan istedikleri sonucu alamayan sömürgeciler, üzerinden uzun bir zaman süresi geçtiği halde kinlerini kusmaya devam etmektedirler Kürdistan halkının sömürgeciliğe karşı açık tepkisini ifade eden red oylarının her türlü önlemlerine rağmen beklediklerinden fazla olmasının verdiği fazla acizlikle, halka yönelik saldırılarında giderek pervasızlaşmaktadırlar. Her köyden çıkan red oylarının sahiplerini tespit edebilmek için, özellikle bu sonuçtan sorumlu tuttukları köy muhtarları veya aşiret ileri gelenlerini ağır işkence ve hakaretlere maruz bırakmakta, sözkonusu kişiler, şayet bu uygulamaya alet olmak istemiyorlarsa, işkence ve hakaretlerin yanısıra görevlerinden de alınmaktadırlar. Ama mevcut uygulama bununla da kalmamakta, sahte ihbarlara ve keyfi tutuklamalara giden sömürgeciler, bu yolla köyler arasında suni çelişkiler yaratmakta ve onları birbirine düşman eder bir konuma getirmektedir. Köylüler arasında yer yer kan davası gibi büyük sonuçlara yolaçan bu uygulamalara tepki duyan birçok insan, köyünü ve evini terk ederek, metropol kentlerine göçetmeyi tercih etmekte, kurtuluşu bu yolda bulmaktadır.

Askeri-faşist cuntanın daha yönetime geldiği ilk günden başlayarak başvurduğu "halktan zorla silah toplama" uygulaması da, geliştirilen yeni ilginç yöntemler altında sürdürülmektedir. Devletçe ve yerel organlarınca görevlendirilen muhbirler, ilgilendikleri köylerde oturanların birer isim listesini karakollara bildirmekte, sözkonusu karakollarda köylere giderek listede ismi bulunan her şahıstan, verdikleri tarihe kadar bir veya iki silah getirmesini istemekte, "*Gerekirse karılarınızı satın getirin*" gibi iğrenç tehditler savurarak halkı zor durumda bırakmakta, her ne şekilde olursa olsun silah getirmeye zorlamaktadırlar. Silahı hiç olmayanlar -ki genel durum budur- tarlasını varsa hayvanını satarak silah almakta ya da el altından rüşvet vererek bu uygulamadan kurtulmaya çalışmaktadırlar. Kaldı ki, bu durum bir defaya mahsusta değildir. Aynı uygulamaya 5-6 kez tabi tutulan köyler ve köylüler bulunmaktadır. Özellikle de yurtseverliğin güçlü olduğu ve devrimcilere destek verdiklerinden şüphelendikleri köyler ve yurtseverler üzerinde, bu tür baskı ve uygulamalar sürekli tekrarlanmaktadır.

Bütün bunların yanısıra zamlar ve hayat pahalılığı da ayrıca başlı başına büyük bir sorundur. Hergün artan fiatlar karşısında yaşam standartları giderek düşen, heran yokluk ve sefaletin pençesinde kıvranarak adeta dilenecek bir noktaya gelen halkın içinde bulunduğu durum içler acısıdır. İşçilik ve ameleliğin o da yine bulunabilirse en yüksek ücreti 500 L'dan fazla değildir. Buna karşılık en basitinden yalnızca 1 kilo şeker 150 L. olduğu düşünülürse, yaşamak için insanların bu alanda da zor bir uğraş içinde oldukları kendiliğinden anlaşılır.

Bu nedenle köyden şehire göç akını eskisinden daha büyük bir hızla sürmekte, kitleler kurtuluşu hergün daha çok devrimde arar bir duruma gelmektedirler. Bu gerçeği çok iyi gören sömürgeciler, kitlesel birikimin devrimci mücadeleye kanalize olma eğilimini yoketmek için, bir yandan baskı, işkence tutuklama ve kovuşturmayı gündemlerinden eksik etmezlerken, öte yandan da dini baskıyı ala bildiğine arttırmaktadırlar. Camileri, faşist ideolojilerini kitlelere yayabilmenin önemli bir aracı haline getirmekte, dini vaizlerin yanında, beyinler, bir de kemalist, faşist ideolojinin propagandalarıyla şişirilmektedir. Ayrıca camilerde bu tür propagandaların yapılması da mutlak yerine getirilmesi gereken bir zorunluluktur. Buna uymayan imamlar yine muhbirleri vasıtasıyla tesbit edilerek tutuklanmakta ve insanlık dışı muamelelerden geçirilmektedir.

İşsizlikse had safhaya ulaşmış durumdadır. İnşaat sektörü durduğundan, toplumun, sayıları milyonlara varan çok büyük kesiminin tümden işsiz kaldığı söylenebilir. Kendisiyle birlikte büyük bir açlık tehlikesini de doğuran işsizlik, toplumda ağır bunalımlara yolaçmakta, hırsızlık, intihar etme, delirme vb. olaylara sıkça rastlanmaktadır. Herhangi bir alanda sadece bir işçi almak için asılan ilanlara bile, "*belki de talih bana güler*" umuduyla yüzbinlerce insan müracaat etmektedir. Bunun için, iş ve işçi bulma kurumundan daha önceleri parasız olarak alınan müracaat fişi, şimdi ancak 100.000 L. karşılığında temin edilebilmekte, her işe alma işlemi de sınavlar yoluyla gerçekleştirilmektedir. Bu sınavlarda sorulan soruların tümünü kemalist faşist ideolojiye dayanan sorular oluşturmaktadır. Yani imtihanları kazanabilmenin yolu faşist ideolojiyi özümsemekten geçmektedir. Ama sorun bununla da bitmemekte, devreye soktukları ajan ve muhbirleri yoluyla kendilerine yüzbinlerce lira ödendikten sonradır ki, işe girebilmek mümkün olmaktadır.

Tarih boyunca varlığını talana, gasp ve soyguna dayanarak sürdüren sömürgeci Türk devleti, bu özelliklerini bugün daha gelişmiş bir tarzda yaygın olarak sürdürerek kendisini yaşatmaya çalışmaktadır. Faşist Türk devletinin bütün kademelerinde işletilen rüşvet mekanizmasıyla genaralinden erine, gardiyanından muhbirine, memurundan uşağına kadar istisnasız herkes bu talan ve soygundan payını almaya çalışmaktadır. Bu uygulama bir yönüyle düzmece şikayetler yoluyla rastgele sıradan insanların tutuklanması ve serbest bırakılmaları için yakınlarından yüzbinlerce liralık rüşvetin alınması biçiminde hayata geçirilmektedir. Kürdistan'ın hemen her alanında yaygın olarak işletilen bu rüşvet mekanizması, çoğu yerlerde de düzenli haraca bağlanmıştır. Bu türden uygulamalara tabi tutulan köylüler, kendi aralarında para toplayarak düzenli aralıklarla muhbirlere ve karakollara iletmektedirler.

Aynı uygulamaya cezaevlerinde de bilinen işkence ve baskılara ilaveten daha büyük meblağlarda ve sıkça başvurulmaktadır. Her cezaevi rahat ve zor koğuş biçiminde ayrılarak tutuklular hücrelere atılmakta, durum ailelere de yansıtılarak bu yolla milyonlara varan rüşvetler alınmaktadır. Aralıksız tekrarlanan bu uygulama vasıtasıyla tutuklu yakınları alabildiğine soyulmaktadır.

Sömürgeci-faşist cunta, bugüne kadar harcadığı olağanüstü çabalara ve en güçlü önderleri katletmesine rağmen, devrimci direnişin hâlâ zirvede olduğu zindanlardaki insanlıkdışı uygulamalarını da bütün şiddetiyle sürdürmektedir. Hertürlü zulüm ve zorbalığın tereddütsüz uygulamaya geçirildiği zindanlarda birer deri ve kemik yığını haline gelen savaş esirleri, gördükleri fiziki ve manevi işkenceler sonucu ya sakat kalmış veya en tehlikeli hastalıklara yakalanmışlardı. Örneğin; uzun bir süre cezaevinde tutulduktan sonra serbest bırakılan insanların büyük çoğunluğunun bu işkencelerin etkisinden birtürlü kurtulamamaları, sürekli "*Türküm, doğruyum*" marşını veya "*anam Türk, babam Türk*" tekerlemelerini arka arkaya tekrarlayan birer robot haline dönüşmeleri bile, cezaevlerindeki o korkunç vahşetin boyutlarını anlamak için yeterlidir.

Cuntanın özel bir politika geliştirerek üzerine gittiği kesimlerden bir diğeri de Kürdistan gençliğidir. Özellikle gençliğin devrimci mücadeleye ve geleceğe ilişkin olarak oynayabileceği rolün bilincinde olan cunta, gençliğe ahlâksızlığı ve yozluğu aşılayacak her türlü aracı bunun için seferber etmiştir. Gençliğin enerjisini yanlış yollara kanalize edebilmek için bir yandan hemen her şehirde, mahallede ve köyde büyük spor salonları açılırken, öte yandan bizzat polis ve diğer faşist yetkililerin denetiminde içki, kumar ve fuhuş alabildiğine yaygınlaştırılmaktadır.

Ayrıca, bunlara bağlı olarak ilkokuldan liseye kadar, çeşitli düzeydeki okullarda gençliğin ve çocukların beyni, yalan ve demogojiyle beslenen faşist ideolojiyle yıkanmaya çalışılmaktadır. Okullarda faşist askeri komutanlar ve müftülerin nezaretinde devrimciliği ve Kürtlüğü karalamaya ve kötülemeye yönelik konular işlenmektedir. Ders kitaplarının tümü faşizmin "nimetleri"ni anlatan yazılarla doldurulmuştur. Bu uygulamalara en küçük bir tepki gösterenler ise derhal okuldan atıldıkları gibi, işkenceden de geçirilerek zindanlara doldurulmaktadır.

Yine emekçi çocuklarının yüksek okullara girebilme olanakları ikili imtihan barajıyla tümden ortadan kaldırılmıştır. Bu son uygulama gençliği işsiz ve başıboş bir duruma düşürerek yedek emek haline getirmektedir.

Kuşkusuz, bütün bu uygulamalardaki amaç; kendi kimliğine yabancılaşmış sorunlarından uzaklaşmış, halkını ve yarınını düşünmeyen yoz kişiliksiz bir gençlik yaratmaktır.

Faşist Türk sömürgecilerinin atalarından devralarak hayata geçirdikleri bir başka ilginç uygulama da, okulu olmayan köylere düzenlenen ani baskınlarla 5 ile 12 yaş arasındaki çocukların toplanarak yatılı devşirme okullarına konulmasıdır. Çoğu çobanlık yapan küçük yaş emekçilerine uygulanan ve geçmişteki yeniçeri ocaklarını anımsatan bu faşist uygulamaya karşı tepkiler artmaktadır. Köylülerin ağırlıklı bir bölümü, köy çocuklarını koruyabilmek için köylerini terkedip mağaralara yerleşmektedirler.

Cuntanın, Kürdistan'da, PKK önderliğinde gelişen bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini ezebilmenin tek aracı haline getirdiği yukarıdaki baskı, işkence ve yıldırma yöntemlerine ek olarak diğer bazı uygulamalarını da şöyle sıralayabiliriz;

Orman köylülerinin ormandan kuru odun bile toplamaları yasaklanarak bu insanların en önemli, hatta diyebilirizki tek geçim kaynağı da böylece ellerinden alınmaktadır. Bu yola başvuran köylüler sürekli bir takibata uğramakta, yakalandıklarında ağır işkencelerden geçirilmekte, katırı satılırken, semeri de yakılmakta, kısaca bu işi bir daha yapamaması için ne gerekiyorsa o yapılmaktadır. Bunun en son örneği de Siirt'te görüldü. Kuru odun satarak geçimini sağlamaya çalışan bir köylü, hasta çocuğuna ilaç parası temin edebilmek için şehire getirdiği odunlarıyla birlikte yakalanmış, mallarına el konulmuş, bir dizi işkence ve hakaretten sonra 3 ay hapis cezasına çarptırılmıştır.

Ancak köylüler, sonuçta kendilerini bekleyen bütün bu tehlikelere rağmen, sırf aç kalmamak için de olsa aynı yolu denemektedir.

Ayrıca uygulanan baskı ve zulüm politikasıyla her türlü hastalığın ortamı yaratılmakla kalmamakta, bu hastalıklara karşı alınacak tüm tedbirlerin önü de erkenden alınmaktadır. Kürdistan halkı öyle bir cendereye sıkıştırılmıştır ki, bırakalım doktora gitme ve ilaç almayı, hergün benzine yapılan zamlarla yüzlerce lirayı bulan yol masrafını bile karşılayabilecek gücü kalmamıştır. Kaldı ki, bunu temin etse bile daha hastahaneye adımını atar atmaz büyük bir pişmanlık duymaktadır. Çünkü; her hasta muayeneden önce "hastahane masraflarına katkı"da bulunmak amacıyla en az 500 L. ödemek zorundadır. Halkı soymanın bir başka biçimi olan bu uygulamayla, hastalar, doktordan sonra ilaç alacak parayı bulamamakta, çaresizlik içinde evlerine dönmektedirler.

Sömürgeciler, ulusal kurtuluş düşüncelerinin erkenden geliştiği ve yurtseverliğin güçlü olduğu Batman, Ceylanpınar, Siirt, Mardin vb. bölgeler üzerinde titizlikle durmakta, bu alanlara yönelik özel politikalar geliştirmektedirler.

Batman ve Ceylanpınar yörelerine, 300'ün üzerinde gerici Afganlıyı yerleştirerek, Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesine karşı yeni bir ajan ve milis gücü oluştururlarken, Mardin ve Siirt gibi sınıra yakın yörelerin özellikle ilçe ve köylerinde de toplu tutuklamalara gitmektedirler. Güney Vietnam türü bir uygulamayla köylüleri kendi içlerinde aşiret, akrabalık, komşuluk, meslek vb. biçiminde ayırmakta, ve örgütlendirmeya çalışmaktadırlar. Bundaki amaçları; sözkonusu alanlara, dışardan bir yabancının gelip gelmediğini, barınıp barınmadığını kolaylıkla tesbit edebilmek, kitlelerle devrimciler arasındaki bağı koparabilmektir.

Faşist kolluk kuvvetleri ise oldukça ayrıcalıklı bir konuma sahiptirler. Örneğin kahveye girdiklerinde en iyi masa boşaltılmakta, lokantada yine en iyi masa onlar için donatılmakta, otobüste en iyi yer ayrılmakta, kısaca herşeyde öncelik kendilerine tanınmaktadır. Ve bu ayrıcalıklı konum çok bariz bir biçimde göze çarpmaktadır.

Ancak cunta, uyguladığı bu faşist metodlardan hiçbir zaman istediği sonucu alamamaktadır. Kürdistan halkı ve gençliği, sömürgecilerin kendilerine uysal, sağır, dilsiz ve köle bir toplum yaratmak için çırpındığını artık çok iyi bilmekte, bu zulüm ve zorbalığa yiğitçe göğüs germektedir. Sömürgecilerin her politika ve uygulaması, daha önceden kazmış oldukları mezarlarını biraz daha derinleştirmekten başka bir sonuç vermemektedir.

Kürt Kültür Merkezi...

Baştarafı S: 3'de

konuya ilişkin daha somut görüş ve izlenimlerim ise şunlardır: Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin ortaya çıkardığı ve bunun sonucu olarak Fransız yetkili kuruluşlarının tanıdığı olanaklar çerçevesinde gerçekleşen bu girişim, mücadelemizin bu cephesindeki olanakları artıran bir özelliğe sahip olması nedeniyle doğru bir anlayışla sahip çıkılıp, ulusal kurtuluş mücadelemize tabi kılınması gereken bir girişimdir. Ancak yukarıda özelliklerine kısaca değindiğim ve kendileri ile çevrelerindeki dar bir çıkar gurubu dışında hiçbir şeyi temsil etmeyen bir takım kişi ve çevrelerin bu girişimi istismar ederek, onu kendi hedefleri doğrultusunda bir tramplen olarak kullanma anlayış ve çabaları da gözlenmiyor değil. Nitekim bu çevrelerin çeşitli entrika ve dayatmaları sonucunda böyle bir girişimin dışında bırakılan tanınmış Kürt öğrenci, sanatçı ve kültür örgütlerinin de aralarında yer aldığı ilgili birçok Kürdistanlı örgüt ve kuruluş bir bildiri yayınlayarak Kürt küçük burjuva çevrelerinin bu istismarcı tutumunu ve ona alet olan çevrelerin tavrını mahkum etmiştir.

Selam ve başarı dileklerimle.

Paris K.A

Irak Komünist Partisi'nden bir militan ...

Baştarafı S: 21'de

hangi yönden ve ne zaman geleceğini kestiremediğimdendi. Artık başımı ağırlığından ötürü taşıyamayacağımı hissettim. Üzerimdeki tüm elbiselerim çıkarıldı. Bu, psikolojik işkencenin ta kendisiydi. Sigaralarını üzerimde söndürüyorlar, gülüp alay ediyorlardı. Aralarından biri bel kemerini alıp, erkeklik organıma bağladı ve beni bir odadan diğerine çekti. Çeken küstahça kahkahalar atıyor, başka biri de bana sert darbeler vuruyordu, bir hayvan kovalarcasına arkamdan yürüyordu. Sonra tekrar aynı odaya geri getirdiler. Biri bana elbiselerini giy dedi. Elbiselerimin kesildiğini gördüm. Beni yeni bir odaya götürdüler. Kısa bir sessizlikten sonra, kapanan kapının sesini duydum. Gözlerimin üzerindeki bağı biraz kaldırdım, benim gibi göz ve elleri bağlanmış kişilerle karşılaştım. Gözlerinin üzerindeki bağı kaldırmış olanlardan biri:

- "Geçmiş olsun kardeş" dedi ve oturmamı istedi, oturdum.

- Seni çok dövdüler ha ! (Kürtçeyle)

Cevap vermedim. Ellerime baktım, korkunç bir şekilde şişkindi. Tümüne baktım, durumu benden iyi olan birini bulamadım. Çok iyi biliyordum ki, bu, basit bir karşılamadan başka bir şey değildi. Küçük pencereden dışarıya baktım, vaktin gece olduğunu anladım.

- Vahşiler.... işkenceye sabah erkenden başlamışlardı ve şimdi gece yarısı olmak üzereydi. Acıkmıştım. Su dökülmüş çıplak yerin üzerine uzandım. Mübalağa etmiyorum, suyun yüksekliği bir santimden az değildi. Fakat acı, bendeki hassasiyeti kaybettirmişti. Aralıklı uykuya dalmışım. Uyandığımda gündüz olmak üzereydi. Böylece ikinci günümüzü de aç ve susuz tamamladık.

Üçüncü günün sabahında bizi Mardin kentine aldılar. Ve bizzat istihbarat müdürlüğüne götürdüler. Orada işkencenin en korkunç tipini gördüm. Jopla vurma, erkeklik organımın ortasına veya parmaklara özel teller bağlayarak, ardından elektrik verme, kafamı tuvaletin pisliğine bastırma vb. gibi. Aralarından biri serçe parmağımı tutarak, parmaklarım kırılıncaya kadar ters yöne doğru eğdi. Yüzüme vurulan darbeler, falaka ve acıdan neredeyse ölecektim. Bu durum 25 gün devam etti. Korkunç zayıflamıştım ve artık ayakta duramıyordum. Bize verilen yemek beş yaşındaki bir çocuğu bile doyurmazdı. Daha sonra bizi daha da soğuk ve kötü bir odaya bıraktılar. Bu odada da 15 gün kaldık. Böylece hayatımın en zor 40 gününü yaşadım.

Daha sonra Diyarbakır cezaevine gönderdiler. Orada 15 günden sonra askeri mahkeme tarafından hakkımda tutuklama kararı verildi. Ardından şimdiye kadar duymadığım ve görmediğim en korkunç ve garip cezaevine naklettiler. Orada dayak, işkence ve hakaretten başka bir şey yoktur. Türkçenin dışında başka bir dil konuşmak yasaktır. Gülmek yasak, hatta ağlamak bile yasaktır. Sigara içmeye izin verilmiyor. Günde sadece üç sigara veriliyor içmek için. İlaç gibi günde üç bardak su veriliyordu sadece. Biri sabah, ikincisi öğle ve üçüncüsü de akşam yemeğinde. Bit, tümünün değerli arkadaşı olmuştur. 13 ay boyunca yanlız bir defa hamama aldılar, o da beş dakikalık bir süreyle. Sabah saat 5.30'da uyandırılır, istiklal marşı ve Atatürk andı söyletilir. Ardından saat 7'ye kadar askeri marşlar söyletilir, daha sonra sabah göstermelik bir kahvaltı ve ardından hemen askeri eğitim başlatılır. Bu eğitim, dövme, ve jop kullanmada ustalaşmış bir askerin denetiminde yapılır, üç-dört saat devam eder. Ardından göstermelik bir öğle yemeği ve yemekten sonra akşama kadar yapılanların aynısı tekrarlanır. Akşam yine göstermelik bir yemek ve ardından herkesin yatması söylenir. İşte böyledir o çirkef cezaevindeki yaşam.

Özellikle PKK'li tutuklu önder kadroların bulunduğu 35. koğuştan bahsetmek gerekir. Bu koğuş kahramanlar koğuşu olarak tanınmaktadır. Boyun eğmeyi reddediyorlar, zulme kahramanca karşı koyuyorlar. Onlar tüm taktir ve güveni hakediyorlar. Ama onlar bunun için her şeylerini verdiler ve veriyorlar. O cezaevinde işkenceye çekilenlerin, acılarından ötürü çıkarılan seslerden başka bir şey duyulmaz. Fakat 35. koğuş, koğuşumuza yakın olmasına rağmen, kaldığım süre içerisinde herhangi birilerinden "ax" kelimesini duymadım.

Bu vahşiler tek bir şeyde "adildiler". Günlük dayakta ihtiyar, genç ve çocuklara aynı miktarda dayak atma.

Çoğu ölümle karşı karşıyadır. Bir çoğu vahşice öldürüldü. Yaşayanlar ise, birer canlı iskeletten başka bir şey değildir. Mahkemeden gelirken, celladın birisi, tutuklulardan biriyle konuşuyordu ve buna tanık oldum: Daha sonra konuşan tutuklunun kahramanlar koğuşundan (yani 35. koğuştan) olduğunu öğrendim.

Cellat ona hakaret edercesine:

- İntihar etmek için pencerelerin camlarını kırdınız ha kırro! dedi.

Tutuklu ona tüm hiddetiyle: "**Namuslu bir yaşam, uğrunda her türlü acıya ve sıkıntıya katlanmayı gerektirecek kadar kutsaldır.** "

Senin bu hakaret ve tehditlerin bile, benim, sadece direnme gücümü arttırır. Bunu böyle bil.!" Şeklinde cevaplandırdı..... Onları görmeyen, vahşetin ulaştığı seviyeyi tasavvur edemez.

Burjuva basın-yayın kuruluşları...

Baştarafı S: 1'de

latılan ve geçtiğimiz yıl Mazlum DOĞAN, Kemal PİR ve Hayri DURMUŞ'un katledilmesi ile devam ettirilen bu imha uygulamaları ve çabaları sürecinde 10'larca PKK önderi katledilmiş ve zindanlara kapatılmıştır. Bu konudaki amaçlarını açıkça ilan eden Türk sömürgecileri, bugünde aynı amaçlar peşinde koşmaktadırlar. Önderlerin mücadele ve kitleler açısından taşıdığı önemi çok iyi bilen sömürgeciler, önderlere yönelik bu politika ve uygulamaları ile mücadeleyi ortadan kaldıracaklarını düşünmektedirler.

Ancak tarih bunun böyle olmadığını kanıtlamıştır. Haki KARER'i katlederek mücadeleyi bozguna uğratacağını hesaplayan sömürgeciler, mücadelenin kısa zamanda politik bir güç haline gelmesiyle karşılaşmış, Mazlum, Kemal ve Hayri'lerin katledilmesi ardından ise yine büyüyen bir direniş ve inançla karşı karşıya kalmışlardır. Önderlerine ve onların mücadelesine sahip çıkan Parti ve halk, düşmanın her saldırısına direnişi daha da güçlendirerek yanıt vermiştir.

İsrail'in Filistin'e yöneltiği 5 Haziran 1982 saldırısı sırasında da aynı biçimde haberler yayarak istihbarat toplamaya ve kitle moralini bozmaya çalışan sömürgeciler, o iğrenç amaçlarını bir kez daha sergilemiş, ancak haberi bizzat kendileri yalanlamak zorunda kalmışlardır. Türk sömürgecilerinin önderlere yönelik bu alçakça amaçlarını çok iyi bilen halkımız, kendi önderlerine sahip çıkmayı ve mücadeleye daha büyük bir güçle sarılmayı yurtseverliğin bir gereği olarak görmektedir. Ve halkımız, düşmanın azgın saldırılarıyla her an yüzyüze olan Partisi ve önderlerini gözbebeği gibi korumak zorunda olduğunun bilincindedir. Halkın gönlünde yeretmiş olan PKK, bugün halkın güçlü desteğinden örülmüş bir zırhla korunmaktadır.

Nitekim haberin sonuçları da bunu göstermektedir. Bu yalan haber amaçlananın tersi bir sonuç yaratmış, büyük bir dayanışma ve kitle desteğinin örnekleri sergilenmiştir. Olayın gerçek mahiyetini bilmeyen halk kitleleri, önderlere ve mücadeleye sahip çıkacaklarını bu konuda gösterdikleri dayanışma örnekleriyle bir kez daha ilan etmişlerdir. Kitlelerin tüm enerji ve inançlarını mücadeleye akıtmaya hazır olduğu en kör gözlerin dahi görebileceği kadar açıkça sergilenmiştir.

Alınan haberlere göre olayın yankılarının hala devam ettiği ve özellikle F.Almanya'daki Kürdistanlı işçilerin Köln radyosunu böyle yalan bir haber yaydığı ve dolayısıyla sömürgeci faşist Türk cuntasına alet olduğu için çeşitli biçimlerde protesto ettikleri öğrenilmiştir. Uluslararası çeşitli kuruluşların da yakından ilgilendikleri bu haber, Türk sömürgecilerinin planlarını bir kez daha deşifre etmiş, sömürgeci silahlar yine ters tepmiştir.

Sömürgeci katiller halkı . . .

Baştarafı S: 2'de

baskı gören köylüler Diyarbakır sıkıyönetim komutanlığına yazılı ve sözlü şikayette bulunmuşlar, ama aynı uygulamalarla karşılaşarak köylerine dönmek zorunda kalmışlardır.

Sömürgeciler burada yaratmak istedikleri provakasyonu gerçekleştirebilmek için oyunlarına devam etmişler, bu seferde çevre köylerde erkekleri evde olmayan ailelere sarkıntılığa başlamışlardır. Karakol başçavuşu her gece bu evlere gidip, kapıları çalmakta, içerde dirençle karşılaşınca da ağza alınmayacak hakaretlerde bulunduktan sonra geri dönüp, bir başka gece aynı saldırılarını sürdürmektedir.

Bütün bunlarda amaç çok açıktır. Yapılmak istenen, tezgahlanmış olan katliam provakasyonunun pratiğe geçirilmesidir. Ama bölge halkının tümü bunların bir komplo olduğunu ve sonuçta kesinlikle büyük katliamların gündeme geleceğini bildiklerinden, bu oyunlara gelmemek için şu anda tavırsız kalmaktadırlar.

Sömürgeciler yarattıkları provakasyon ortamıyla halkımızı ayaklanmalara, çatışmalara itmek istemekte ve böylece oluşabilecek en ufak bir olayla da onlarca insanı kurşunlamak için en azgın bir şekilde çaba sarfetmektedirler.

Yaşadığımız bu olaylarda da açıkça görüldüğü gibi, Kürdistan'da her dönemde değişik biçimlerde ve boyutlarda gündeme getirilen baskı ve katliamların tek hedefi vardır: O'da ülkemizde gelişecek olan ulusal kurtuluş mücadelesini bastırmak, halkımızın bu savaşı zafere götürecek olan Partimiz PKK ile bütünleşmesini engellemek, Bağımsız ve Özgür Kürdistan'ı yaratacak tek önder güç olan PKK'ı halk kitlelerinden koparmaktır.

Eğer bugün halkımız çeşitli bölgelerde, çeşitli olaylarda provakasyona gelmiyorsa, eski aşiretsel-dinsel vb. çatışmaları geliştirmiyorsa ve tüm gücüyle sömürgeciliğe karşı dikilebiliyorsa, bunun tek nedeni, yaratılan mücadele, bu mücadelenin önderi Hareketimizin varlığıdır.

Kürdistan'da sömürgecilerin her türlü provakasyonları kendi sonlarına doğru yaklaşmalarının bir adımıdır. Halkımızın mücadelesi günbe gün gelişmekte ve dev bir güç olarak yükselmektedir. Bu gücün Bağımsız ve Özgür bir Kürdistan yaratacağı, tarihteki örneklerle ispatlanmıştır.

Sömürgecilerin katliam provakasyonları ve katliamları, Halkımızın Mücadelesini Durduramaz!

Yaşasın Önderimiz PKK!

Siirt'ten bir PKK taraftarı

Her türlü istikrar çabalarına rağmen . . .

Baştarafı S: 1'de

Sömürgeci faşist diktatörlüğün açık askeri zor temelinde kurumlaştırılması olayının en önemli ve en ağırlıklı yanını oluşturan siyasi kurumlaşmanın gerçekleştirilmeye çalışıldığı içinde yaşadığımız günlerde askeri-faşist cunta bunu, halklarımıza ve özellikle dünya ilerici kamuoyuna "demokrasiye dönüş" çabaları biçiminde lanse etmeye çalışmaktadır. Ancak bu yoldaki niyet ve çabalarının kısmî de olsa tartışmaya açılması ile görüldüki, esasta o, bu perdeyle kendini gizlemeye çalışarak iktidara daha derinliğine kök salma çabası içindedir. Nitekim pek ömürlü olmasada burjuva parlamentoculuğuna kendisini birhayli kaptırmış burjuvazinin diğer kesimlerinin temsilcileri, kapıldıkları bir umut dalgası ile ve biraz da ihtiyatsızca, partiler yasasından kendilerine bir yer açmak için ortaya atıldıklarında Evren'in "üçüncü yumruğu" ile karşı karşıya geldiler.

Yine "eğitimin millileştirilmesi ve iyileştirilmesi" adı altında yürütülen faşist kadrolaşma ve kurumlaşma faaliyeti de benzer örnekler sergilemeye devam etmektedir.

Özellikle içinde yaşadığımız şu günlerde iç ve dış kamuoyu; bilimsel ve yurtsever namusunu unutarak 12 Eylül faşist hareketine karşı en ufak bir tavır içine dahi girmemiş Türkiye bilim adamı vb. sıfatlardaki aydınların, rollerini böylece tamamlamasından sonra, sıranın şimdi, bunların yerlerini daha güvenilir olan yenileri ile değiştirmeye gelmesinden ötürü, sömürgeci-faşistlerce beşer-onar görevlerinden uzaklaştırılmaya başlandığına yada tehditle istifaya zorlandıklarına tanık olmaktadır.

Elbetteki dün içine düştükleri hata ne olursa olsun, bugün, faşist yönetim tarafından böylesine safdışı edilmeye başlanan bu güçler, objektif olarak halk muhalefetini güçlendirirken; niyet ve tedbirleri ne olursa olsun sömürgeci-faşistleride zayıf düşürmekte ve bunların dünya çapındaki teşhir ve tecritini daha da hızlandırmaktadır.

Askeri-faşist cuntanın uluslararası planda içine girdiği istikrar anlayışları da, iç politikada sergilediği çelişkili görüntüden pek kurtulabilmiş değil. Örneğin; ekonomik, siyasal ve askeri planda uluslararası arenada hemen bütünüyle ABD'ye dayanan faşist-Türk yönetimi gerek kendi devlet varlığını ayakta tutmak ve gerekse Türkiye ve Kürdistan devrimci-demokratik hareketlerinin uluslararası olanaklarını ortadan kaldırmak için; Sosyalist ülkelerden Avrupa emperyalist çevrelerine, Arap ülkelerinden İskandinavya'ya kadar tüm güçlerin desteğini almayı hedefleyen bir politik cambazlık örneği sergilemeye başlamıştır.

Ancak çok hasas dengeler üzerine kurulmuş bulunan bu günkü dünyada asla itibar görmeyen böyle fütursuzluklar, çeşitli güçlerin çok sert tepkileri ile kaşılaşmaktadır. Nitekim faşist Türk sömürgecilerinin bu "açıkgözlü"lüğüne karşı ilk ciddi tepki, şaşırtıcı da olsa, sonderce güvendikleri Avrupalı dostlarından gelmiştir. Bilindiği gibi Avrupalı güçler son günlerde gerek AET ortaklık anlaşmaları ve gerekse çeşitli siyasi kuruluşlar düzeyinde Türkiye'ye yönelik önemli sınırlamalara gitmekte ve dayatıcı tutumlar takınmaktadır.

Kısaca bu tutum bile göstermektedir ki faşist-Türk yönetiminin, hertürlü zorlama çabalarına rağmen, özellikle 12 Eylül ile birlikte dünyanın gözünde ABD'nin güdümündeki bir saldırı gücü olduğu hızla deşifre olmaya ve bu teşhir ortamında ABD işbirlikçisi yönetimlerin dünya çapında uğradığı akibete doğru son hızla yuvarlanmaya başlamıştır.

İçerde ise bir yandan yukarıda bahsettiğimiz nedenle giderek güçlenen Türkiye'deki sosyalist ve demokratik muhalefetin gelişimi; diğer yanda her türlü baskı ve katliama rağmen gelişimini engellenemeyen Kürdistan'daki devrimci-yurtsever hareket, belirtilen istikrarsızlık ortamından sömürgeci-faşist yönetimi daha çok tehdit eder bir durum yaratmaktadır.

Siyasi partiler ve seçim yasası da tüm karşı-devrimci emellere rağmen halk kitlelerinin tartışma ve hareket imkanını sınırlı da olsa artıracağından bu durum, devrimci-demokratik hareket lehine kullanılacak bazı olanaklar yaratacak ve bu askeri-faşist yönetimin krizini daha da derinleştirecektir.

Bir dahaki sayımızda Türkiye Ortadoğu ilişkilerini konu alan bir başka makale ile sömürgeci-faşist yönetimin yönelimlerini ve ülkemizdeki gelişmeleri değerlendirmeye devam edeceğiz.

Kemal PİR'i anlamak

Baştarafı s: 7'de

düşmanı değil direnişi hedefliyorlar. Ama bırakalım, zaten ölü doğmuş olan Kürt küçük-burjuva milliyetçiliği kendi batağında debelenip dursun. Bırakalım onlar, ihanetin ve uşaklığın dipsiz kuyusunda daha çok karanlığa sarılsınlar.

Tarih kendi çarkını döndürmektedir. Bu tarihi çarkın dönüşündeki en güzel ve en anlamlı uyumu PKK hareketi vermiştir. Kürdistan halkı, tarihinin hiç bir döneminde tanık olmadığı kardeşliği, en sıcak dostluğu, PKK'nin bünyesinde vücut bulan böylesine büyük enternasyonalizm örneklerinde tanımıştır. Onlardan, ne pahasına olursa olsun kendi bağımsızlığı uğruna savaşması gerektiğini öğrenmiştir.

İşte tamda bu noktada tüm Kürt insanlarına bir çağrı vardır. Bu çağrı yankısını bulmaktadır. Kürdistan halkı PKK önderliğinde ulusal bağımsızlık savaşını daha güçlü ve örgütlü geliştirmek için mücadele ederken, geçmişte bu örgütler içerisinde yer alan, ancak onların gerçek niteliklerini kavrayamamış olan bir çok Kürt yurtseveride reformizm ve teslimiyet saflarını terkederek mücadele saflarına yönelmektedirler. Bugün bu örgütlerin içinde bulundukları dağılma, çözülme, bunalım bağımsızlık mücadelesinin zorlamaları karşısında küçük-burjuva reformist milliyetçiliğinin çöküşü, şurada burada duyulan karalama, sataşma gibi olaylarsa bu çöküntüden çıkan çatırtı sesleridir. Onlar, bu yapılarını sürdürdükçe o çok değer verdikleri basit kişisel yaşamlarını dahi sürdüremez noktaya geleceklerdir. Kürdistan gerçekliği bir çok acı deneyle bunu kanıtlamıştır.

Evet, Haki KARER ve Kemal PİR: sosyal-şovenizme karşı proletarya enternasyonalizminin, ulusal inkarcılığa karşı yurtseverliğin, reformizme karşı devrimciliğin sembolüdürler.

Kürdistan halkı, onlardan gördüğü dostluk, dayanışma cesaret ve Parti değerlerine bağlılığı, ölüme giderken dahi BAĞIMSIZLIĞI haykıran güçlü seslerini ve nihai zafere olan inancı her koşulda yaşatacak, onların kendine emreden bu mücadeleleri ardından yürüyerek vasiyetlerini gerçekleştirecektir.

Kan, zulüm ve vahşet içinde, ama inanç ve bilinçle ilerlediğimiz bu yolda zafer burçlarına dikeceğimiz Bağımsız-Demokratik-Birleşik Kürdistan bayrağında ONLAR'ı da göreceğimiz gerçeği azmimizi ve coşkumuzu daha da artırıyor.

PKK DAVALARI

Baştarafı S: 1'de

önemin bilincinde olan sömürgeciler, daha ilk günden başlayarak her türlü zulüm ve zorbalık, hile ve entrikalarla, davayı, istedikleri rotaya çekebilmek için olağanüstü çabalar harcayarak, bu çabayı önderlerin katledilmesine kadar vardırdılar.

Bütün bu gelişmeler bu uygulamalar, askeri faşist cuntanın, karar aşamasına gelen bu davayı en ağır cezalarla sonuçlandırılacağını daha şimdiden ortaya koymaktadır.

Ama PKK Diyarbakır, Urfa, Siirt davasındaki bu son direniş örneği de göstermiştir ki, savaş esirleri üzerinde çevrilmek istenen hile ve entrikalar, gerçekleştirilen katliamlar ve verilecek ağır cezalar, onlardaki mücadele azmini ve devrimci direniş ruhunu kıramayacak, PKK önder kadro ve savaşçılarının, direniş ve kanlarıyla çoktan sonuçlandırmış oldukları bu davada, sömürgecilerin verebilecekleri cezaların hiçbir geçerliliği olmayacaktır.

YAŞASIN HALKIMIZIN DEVRİMCİ
DİRENİŞ GELENEĞİ NEWROZ!
KAHROLSUN EMPERYALİZM VE FAŞİST TÜRK SÖMÜRGECİLİĞİ!